Alfred Rosenbergs Mythe

MARC VAN LIMBERGEN

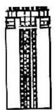
MIMIR

MARC VAN LIMBERGEN

Alfred Rosenbergs Mythe

Samenvatting en Kritiek

MIMIR
Antwerpen

C.I.P. KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK ALBERT I
------------------------------------- (346219)

Alfred Rosenbergs mythe / Marc Van Limbergen.
- Antwerpen :
MIMIR, ca. jan 1987. - 178 p. ; 21 cm.
ISBN 90-71698-02-5 : BF. 380 ; f. 23.
SISO : 358.8
UGI : 614
UDC : 329.18
Onderwerpen : Ideologieën ; Rosenberg, A.
Mots sujets : Idéologies ; Rosenberg, A.

ISBN 90-71698-02-5

NUGI 614

D / 1987 / 4724 / 1

INLEIDING

Alfred Rosenbergs hoofdwerk " Der Mythus des 20. Jahrhunderts " ("De Mythe van de Twintigste Eeuw ") heeft vanaf zijn verschijnen ophef gemaakt. Heelwat heilige huisjes kregen het zwaar te verduren. Voornamelijk de Rooms-katholieke kerk , het humanisme en het kapitalisme moesten het ontgelden. Ondanks de groeiende tegenstand werd dit boek een bestseller. Negen herdrukken met een totaaloplage van één miljoen en honderd duizend exemplaren waren nodig om aan de vraag te kunnen voldoen. Veertig jaar na de terechtstelling van Rosenberg verschijnt dit boek. Hopelijk is dit een lange tijd genoeg om zonder passie een objektieve samenvatting en kritische evaluatie van zijn "Mythe" te kunnen publiceren. In Frankrijk is men blijkbaar nog niet zo ver. Het op de markt brengen van de door Avalon (*) voor begin '86 aangekondigde vertaling van de "Mythe" moest uitgesteld worden. Want de eerst drukker had voor de opdracht bedankt. Hier volgt een citaat uit Avalons brief van 16 juni '86:

" En effet, l'imprimeur que nous avions pressenti pour l'impression de l'ouvrage a subi des pressions de la part d'un lobby très puissant en France et finalement refusé de faire le travail auquel il s'était engagé.".

Uiteindelijk werd een andere drukker bereid gevonden en midden december '86 was de Franse "Mythe" op de markt.

Daarom wil ik nu nadrukkelijk stellen dat dit boek naast de samenvatting van de "Mythe", ook de nodige kritiek erop bevat.

(*) Editions Avalon, BP.290-05, 75228 Paris Cedex 1

De nadruk echter ligt op de samenvatting, die zo objektief mogelijk opgemaakt is, opdat ieder voor zich een oordeel over de "Mythe" zou kunnen vormen. Objektief betekent: zo getrouw mogelijk de gedachten van Rosenberg weergeven, zonder er nuances of bedenkingen aan toe te voegen.

Van belang is ook te weten dat Rosenberg zijn "Mythe" beschouwde als een weergave van strikt persoonlijke opvattingen, die op geen enkele wijze bindend waren voor de partij. Het nationaal-socialisme had binnen haar partij een programma opgesteld dat de basisprincipes van de beweging bevatte. De "Mythe" moet hier los van gezien worden. De "Mythe" belicht natuurlijk wel de achtergronden van waaruit het nationaal-socialisme ontstaan is; dit valt niet te loochenen. Maar met dit verschil dat Alfred Rosenberg veel gematigder was dan de meeste van zijn partijgenoten.

De "Mythe" is géén vlotte lektuur. Vandaar dat Rosenbergs opvattingen niet ruim verspreid zijn. De uitgever van de Franse vertaling (*) schrijft in dit verband het volgende:

" Certes le texte est d'une facture austère, parfois difficile de compréhension ...
Rosenberg aura peut-etre été l'un des hommes les plus mystérieux de ce siècle. Le voile mettra du temps à se soulever.".

Daar de "Mythe" aan de basis heeft gelegen van ons recent oorlogsverleden, is ze het bestuderen waard.

(*) verkoopprijs 285 FF te bekomen langs de exclusieve verdeler:
Ogmios, 10, rue de Pyramides, 75001 Paris.

DANKBETUIGING
=============

Sedert geruime tijd ben ik in het bezit van een exemplaar van de "Mythe". Vanaf het begin vlotte het lezen ervan niet, daar ik dit trachtte te kombineren met het maken van notities. Het lag in mijn bedoeling om zodoende een gedetailleerde samenvatting te maken. Maar deze manier van werken vergde zoveel tijd, dat ik rond bladzijde vijftig, ermede gestopt ben. Ik was ondertussen wel onder de indruk gekomen van de omvangrijke historische kennis die in de "Mythe" uitgestald wordt.

In april 1983 verscheen, in het sedert de zomer van '86 verdwenen opinieblad "De Nieuwe", een recensie van Karel Elno, waarin de "Mythe" ongenuanceerd afgeschilderd wordt als zijnde "scheldproza" en een boek waarvan "de royaal voorhanden kwaadaardigheid overtroffen" wordt "door de stupiditeiten en botzinnigheden". Dit 'lovend' artikel stimuleerde mij om mijn onderbroken lektuur van de "Mythe" terug op te nemen. Nu kon ik met nieuwe moed starten, want ik was het oneens met deze ongenuanceerde afwijzing.

Ondanks het feit dat de "Mythe" geen eenvoudige lektuur is, heb ik ze met blijvende interesse volledig uitgelezen en samengevat. Voor de benodigde stimulans, die ik vermoedelijk ongewild van Karel Elno ontvangen heb, wil ik hem langs deze weg hartelijk danken.

Enkele uittreksels uit bovenvermeld artikel, verschenen in "De Nieuwe" 19de jaargang,nummer 986, donderdag 7 april 1983, N.V. De Nieuwe Pers, Zolalaan 31, 1030 - Brussel (= toenmalig adres);

bladzijde 18, rubriek: "Herlezen boeken":

"NA ONS DE SINTFLUT" - Karel Elno

"Neen, 't was in feite geen herlezen,...'k heb er ooit alleen maar in gegrasduind ... met ontzag ... (voor)... een karrevracht van encyclopedische referenties...
Dus opnieuw gegrasduind (samen met een vriend)... We hebben onze pret gehad, afwisselend met gevoelens van weerzin en meewarigheid om zoveel onzin. In dit boek wordt de royaal voorhanden kwaadaardigheid overtroffen door de stupiditeiten en botzinnigheden...
Scheldproza, waarin het vleugje ironie ontbreekt, moet, om genietbaar te zijn, de exuberantie met allure ontvouwen en deze hoedanigheid mist onderhavig teutoons gewrocht ten ene male...
Allerlei uit hun kontekst geplekte uitlatingen van wijsgeren en kunstenaars die ons dierbaar zijn, liggen in de delirische betoogtrant rondgestrooid als argumenten...

Waarom dan zulk een boek "herlezen" ?

Doemdenken is in de mode,... Daartoe kan wat grasduinen in de brooddronken neerslag van het meest chiliasme(*) aller tijden een beetje bijdragen."

(*) chiliasme: (afgeleid van het Griekse 'chilias' = duizendtal)

=de leer van een komend vredevol duizendjarig rijk op deze aarde.

GEVOLGDE WERKWIJZE

1. Moeilijkheden

De "Mythe" is geen boek dat vlot te lezen valt. De taal die Rosenberg hanteert is kleurrijk. Maar het lezen van de ingewikkelde zinnen eist veel aandacht, soms zodanig veel dat de boodschap niet altijd onmiddellijk duidelijk overkomt. Dan zit er niets anders op dan de zin of desnoods de gehele paragraaf te herlezen. Dus vluchtig doorlezen is uitgesloten. Waarschijnlijk is dit de reden waarom heelwat lezers er niet toe komen om de "Mythe" volledig uit te lezen.

De struktuur van de "Mythe" is als volgt:

INLEIDING

I. DE STRIJD TUSSEN LEVENSWAARDEN

1. *ras en rasziel*
2. *liefde en eer*
3. *mystiek en daad*

II. HET WEZEN VAN DE GERMAANSE KUNST

1. *het rassische schoonheidsideaal*
2. *wil en drift*
3. *persoonlijkheidsstijl versus zakelijke stijl*
4. *de esthetische wil*

III. HET KOMENDE RIJK

1. mythe en type
2. de staat en de geslachten
3. volk en staat
4. het Noords-Duits recht
5. de Duitse volkskerk en school
6. een nieuw staatssysteem
7. de eenheid van de mens

Op het eerste zicht is de "Mythe" goed gestruktureerd ondanks zijn omvang van ongeveer zevenhonderd bladzijden.

Deze eerste indruk van gestruktureerdheid is voorbarig, want de auteur dwaalt af, verandert van onderwerp, valt in herhaling en nuanceert vroeger gedane uitspraken. Soms verdiept hij zich zo in details dat de aandachtige lezer zich begint af vragen waartoe al deze details dienen. Op zulk moment merkt de lezer duidelijk dat Rosenberg een uitstekend redenaar moet geweest zijn, maar als schrijver minder geslaagd is. Want het uitstallen van bijkomstigheden is een techniek die meer geschikt is voor een emotioneel geladen toespraak, dan voor een boek dat pretendeert een filosofisch naslagwerk te zijn.

2. Samenvatting

Uit het voorgaande blijkt, dat het een niet zo eenvoudig opgave is, om in de "Mythe" het essentiële van het bijkomstige te scheiden en om de basisgedachten doorheen de tekst te kunnen blijven volgen. Want de veel voorkomende afdwalingen en herhalingen bemoeilijken het maken van een gestruktureerde samenvatting in belangrijke mate. Vandaar dat deze samenvatting in drie stappen tot stand gekomen is.

Eerste stap,

maken van een getrouwe samenvatting van de tekst tijdens het lezen ervan;

Tweede stap,

met behulp van een eigen voorlopige struktuur de samenvatting herindelen;

Derde stap,

deze voorlopige struktuur herwerken en aanpassen om tot een sluitend geheel te kunnen komen.

3. Synthese

De kerngedachten uit de samenvatting worden gebundeld tot één boodschap.

4. Uitgangspunten

Met behulp van de samenvatting en de synthese worden de uitgangspunten van Rosenberg achterhaald.

5. *Kritiek*

De uitgangspunten worden systematisch onderzocht op hun betrouwbaarheid; dit gebeurt met behulp van recente ontdekkingen op het gebied van erfleer en psychologie.

6. *Slotbeschouwing*

De positieve en negatieve punten van de "Mythe" worden naar voren gebracht en de tot op heden onbeantwoord gebleven vragen worden geformuleerd.

BIBLIOGRAFIE

Alfred Rosenberg werd op 12 januari 1893 in Estland (Riga) uit Duitse ouders geboren. Estland waarvan Riga, het huidige Tallin, de hoofdstad was, maakte sedert 1721 deel uit van het Russische tsarenrijk. Zijn vader had zich opgewerkt tot filiaaldirekteur van een Duitse firma. Zijn moeder, Elfriede Siré, was van Franse (Hugonotische ?) afkomst. Zij stierf kort na zijn geboorte.

Hij volgt in Riga het gymnasium (= middelbaar onderwijs van moderne niet klassieke richting). Zijn literaire belangstelling gaat uit naar Goethe, Schiller, Putchin en Gogol. Maar het zijn vooral de werken van Dostojewski die hij verslindt. Door zijn passie voor het tekenen gedreven, begint hij na zijn gymnasium, architektuur te studeren aan de hogere polytechnische school van Riga. Daar krijgt hij door het lezen van Kant, Schopenhauer, H.St. Chamberlain en Nietzsche belangstelling voor filosofische vraagstukken. In de studentenvereniging Rubonia leert hij meer over het probleem van zijn lotgenoten: de Baltduitsers. Deze zijn officieel Russische staatsburgers, maar ze voelen zich sterk verbonden met hun echt vaderland dat Duitsland is. Door dit gevoel van verbondenheid gedreven onderneemt hij in de zomer van 1911 een reis naar Zuid-Duitsland. Hij bezoekt ondermeer München en Weimar.

In de zomer van 1914 is hij op bezoek bij zijn verloofde die in Parijs verblijft. Daar worden ze door het uitbreken van de oorlog verrast. Het jonge paar besluit onmiddellijk naar Estland terug te keren.

Daar aangekomen huwen ze. Ze worden verplicht van naar Rusland te verhuizen. Zijn vrouw bekomt een betrekking als danslerares in Sint-Petersburg, hij kan zijn architektuurstudies verderzetten in Moskou. In 1917 behaalt hij zijn diploma. Maar ondertussen is zijn vrouw ziek geworden, de diagnose luidt: tuberculose. Zij moet weg uit de stad, naar het platteland toe. Daardoor komt het, dat bij het uitbreken van de oktoberrevolutie, zijn vrouw en hij in de Krim wonen. Zij willen naar Estland vluchten. Deze vlucht dwingt hen van dwars door het revolutionaire Rusland te trekken. Onderweg zijn ze getuigen van allerhande gruweldaden gepleegd door de revolutionairen. Het valt hem op, dat op vele plaatsen de revolutionaire groepen geleid worden door joden. Deze gruweltocht maakt van hem een vurig anti-kommunist en tevens een overtuigde antisemiet. In Estland aangekomen, dat ondertussen onder Duits militair gezag staat, wordt hij wegens zijn Russische nationaliteit als oorlogsvrijwilliger geweigerd. Hij wordt tekenleraar. Om zijn karig inkomen een beetje aan te vullen, verkoopt hij zelfgemaakte akwarellen.

De Duits-Russische vrede (Brest-Litovsk, maart '18) garandeert de onafhankelijkheid van de drie Baltische staten (Letland, Estland en Litauwen).

Wanneer hij merkt dat begin november 1918 de Duitse troepen hun afreis voorbereiden, verkiest hij met hen mee naar Duitsland te gaan. Hij wenst niet langer zijn leven op het spel te zetten om 'zijn' vaderland, Estland, te verdedigen tegen mogelijke invallen van Russische revolutionairen. Hij voelt zich in de allereerste plaats Duitser. Op 30 november bekomen ze hun "laissez-passez" brief en dieselfde avond nog sluiten ze zich aan bij een Duits militair konvooi dat Riga verlaat.

In Berlijn toegekomen, blijft hij daar, zijn vrouw reist om gezondheidsredenen (tuberculose) door naar het Zwarte Woud. In Berlijn, is hij getuige van het grote verdriet dat zich meester maakt van de terugkerende troepen. Ze voelen zich door het thuisfront verraden. Dit maakt op hem zo een diepe indruk dat hij besluit van zich in de politiek te begeven, hij zet definitief een punt achter zijn artistieke aspiraties als architekt.

In 1919 reist hij naar München, waar hij zich aanbiedt bij Oekraïnse hoofdman, Skoropadsky, maar deze kan hem geen materiële steun verlenen, Hij blijft aangewezen op de gaarkeukens en op de verkoop van zijn akwarellen. Maar wegens de enorm grote konkurrentie valt het hem moeilijk om zijn werkjes verkocht te krijgen.

Door bemiddeling van een vriendin van zijn vrouw, komt hij in kontakt met Dietrich Eckart, een bekend bon-vivant en goed toneelschrijver van historische stukken. Zijn "Henri IV", maar vooral zijn vertaling van Ibsens "Peer Gynt", hebben Eckart beroemd gemaakt. De Duitse nederlaag treft hem diep, hij hoopt op een wederopstanding. Als lid van het Thule genootschap, vraagt hij hiervoor hulp bij de leider: Rudolf von Sebottendorf. Het Thule genootschap bestudeert en verspreidt het Germaans erfgoed en is gegroeid uit de Beierse afdeling van de Germanenorden. Eckart krijgt zijn eigen periodiek: "Auf gut Deutsch". Op 7 december 1918 verschijnt het eerste nummer, waarvan gratis meer dan twintig duizend exemplaren verspreid worden.

Rosenberg wordt onmiddellijk als medewerker van "Auf gut Deutsch" aanvaard, specialiteit Rusland. Langs Eckart om leert hij Adolf Hitler kennen, de toenmalige leider van een kleine arbeiderspartij. Rosenberg treedt direkt toe tot deze partij (1919).

In 1920 publiceert hij zijn eerste boek: "Die Spur des Juden im Lebenswandel der Zeiten". In 1921 wordt hij redakteur van de partijkrant de "Völkischer Beobachter". In 1922 verschijnt zijn toelichting bij het partijprogramma: "Wesen, Grundsatze und Ziele der N.S.D.A.P." In 1923 wordt hij bevorderd tot hoofdredakteur. In datzelfde jaar krijgt hij, na het mislukken van de putch op 9 november, tijdelijk de partijleiding toevertrouwd.

In 1924 richt het tijdschrift "Der Weltkampf" op.

In de periode 1924-'28 publiceert hij vier boeken:

-"Die Hochfinanz als Herrin der Arbeiterbewegung in allen Ländern" - 1924;

-"der Zukunftstweg einer deutschen Aussenpolitik" - 1926;

-"Dreizig Novemberkopfe" - 1927;

-"H.St. Chamberlain als Verkünder und Begründer einer deutschen Zukunft" - 1928.

In 1929 sticht hij de " Kampfbund für Deutsche Kultur ".

Ondertussen werkt hij verder aan zijn levensboek: "Mythus der 20.Jahrhunderts". Begin 1930 verschijnt dit op de markt. Dit werk wordt onmiddellijk door de katholieke kerk op de index geplaatst, omdat het de raswaarden op de voorgrond stelt en tot een individueel godsgeloof, los van bestaande kerkelijke tradities, oproept.

Om aan aan de vraag naar een officieel partij-ideologisch tijdschrift te kunnen voldoen, brengt hij in 1930 de "Nationaalsozialistischen Monatshefte" op de markt. In datzelfde jaar wordt hij tot volksvertegenwoordiger in de Rijksdag en tot partij-woordvoerder voor Buitenlandse Politiek verkozen.

Na de machtsovername in 1933 wordt hij diensthoofd van het partijbureau voor Buitenlandse Politiek. Daar hij als DE patijidioloog van het nationaalsocialisme wordt beschouwd, bestaat er veel belangstelling voor zijn boeken en opvattingen. Thilo von Trotha verzamelt artikels en spreekbeurten in een driedelig werk, "Blut und Ehre" genaamd.

In 1934 wordt hem het toezicht op de het filosofisch vormingswerk binnen de partij toevertrouwd.

De hevige kritieken op zijn "Mythe" tracht hij ondermeer met volgende boeken te ontzenuwen:

-"An den Dunkelmänner unserer Zeit" - 1935

-" Protestantische Rompilger" - 1937

-"Weltanschauung und Glaubenslehre" - 1939

Op 17 november 1941 wordt hij benoemd tot rijksminister voor de bezette gebieden in het Oosten.

Op 28 februari 1942 protesteert hij, in een lange brief gericht aan generaal Keitel, de chef van het OKW (Opper Kommando van de Weermacht), tegen de slechte behandeling van de Russische krijgsgevangen. Dit protest kwam op een moeilijk moment, want de Duitse troepen waren ver teruggeworpen van de as Moskou-Rostow en in dat middenfront zaten ze gedeeltelijk omsingeld door Russische troepen. Volgende fragmenten uit deze brief tonen aan dat Rosenberg met kennis van zaken spreekt en terecht protest aantekent.

"Het lot van de Russische krijgsgevangenen is een tragedie van het grootste formaat. Van de 3.600.000 man zijn er nog slechts een paar honderd duizend in staat om behoorlijk te werken. Een groot aantal is verhongerd of als gevolg van onfortuinlijke weersomstandigheden overleden.....
In de meeste gevalen hebben de kampkommandanten echter verboden rantsoenen voor de gevangenen beschikbaar te stellen; zij hebben er de voorkeur aan gegeven hen te laten verhongeren. Zelf tijdens de marsen naar de kampen mocht de burgerbevolking de gevangenen geen eten geven. Als zij door honger of uitputting de mars niet konden voortzetten zijn de gevangenen in vele gevallen voor de ogen van de ontzet toekijkende burgers doodgeschoten, waarop men de lijken liet liggen. In tal van kampen was helemaal geen onderdak voor de krijsgevangenen. Ze lagen bij regen of sneeuw onder de blote hemel ...
Tenslotte moet er nog iets gezegd worden over het doodschieten van gevangenen ... deze ... getuigen van totaal gebrek aan politiek begrip. Zo zijn in

verschillende kampen alle 'Aziaten' doodgeschoten... " (I, blz. 1017) (*)

Omwille van dit protest is hij niet langer welkom bij Hitler. Zijn laatste persoonlijk onderhoud met Hitler dateert (waarschijnlijk) van begin 1943.

Op 18 mei 1945 wordt hij door de Engelsen aangehouden. Hij is een van de hoofdaangeklaagden op het proces van Neurenberg.

De zoektocht door de Amerikanen naar bezwarende dokumenten is in zijn geval erg suksevol geweest. Want zijn volledige persoonlijke en officiële korrespondentie plus dagboekaantekeningen worden gevonden. Ze zaten verborgen achter een valse muur in een Oost-Beiers kasteel. (II/blz.107)

I : William SHIRER "Opkomst en ondergang van het Derde Rijk"
H.J.W. Becht - Amsterdam
oorspronkelijke titel " The Rise and Fall of the Third Reich - A history of Nazi Germany "

(*) Deze brief werd door Rosenbergs verdediger, Alfred Thoma, naar voren gebracht als een bewijs dat Rosenberg de vernietigingsplannen in het Oosten vanaf het begin afgekeurd heeft.

II : Werner MASER, " Tribunaal van Neurenberg"
Uitgeverij Het Spectrum Utrecht/Antwerpen '80
oorspronkelijke titel: "A Nation on trial"

De aanklacht tegen Rosenberg bevat naast de algemene beschuldiging van samenzwering tegen de wereldvrede, twee speciefieke:

-deportatie voor dwangarbeid en terreur in het Oosten (aanklacht van Dodd);

-deportatie en neerschieten van Franse joden plus stelen van hun bezittingen.
(aanklacht van Monneray)

De reakties van Rosenberg op deze aanklachten zijn hevig afwijzend:

"Ik acht mij in de zin van de aanklacht niet schuldig... Ik moet de ene aanklacht van samenzwering van de hand wijzen. De anti-semitische beweging was slechts een veiligheidsmaatregel."

Tijdens het proces, na vertoning van een gruwelfilm (*) reageert hij nerveus:

" Het is iets afschuwelijk, ook al hebben de Russen hetzelfde gedaan. Verschrikkelijk !!! Verschrikkelijk !!! ";

" ... men kan dit NIET op basis van rassenpolitiek verklaren, omdat er ook zoveel Duitsers gedood

---

(*) Duitse film over koncentratiekampen (door de Amerikanen in beslag genomen) waarin opeengestapelde lijken getoond worden en interviews met kampartsen verwerkt zijn.

werden. Daardoor wordt onze hele verdediging krachteloos gemaakt ! " (III/ blz.47)
Verdere reakties:
"Ik kan U verzekeren dat wij er in het begin niet aan dachten iemand te vermoorden. Ik was altijd voor een vredelievende oplossing. Ik hield voor tienduizend mensen een redevoering, die naderhand gedrukt en in grote hoeveelheid verspreid werd; daarin verdedigde ik een vredelievende regeling. De joden moesten alleen uit hun invloedrijke posities verwijderd worden - dat was alles. In plaats dat er onder de Berlijnse artsen 90 % joden waren wilde wij 30 %, wat ook nog veel was.... Ik wilde levensruimte voor de Duitsers, maar ik was tevens van mening dat de joden hun eigen levens-

---

III : G.M. GILBERT " Dagboek Neurenberg 1945/'46."
Strengholt's Boeken - Naarden.
Dit boek werd oorspronkelijk uitgegeven in 1947 door Farrar-Straus in New York, onder de titel: " Nuremberg Diary".
De auteur Gilbert, is professor in de psychologie aan de universiteit van Long-Island. Hij was in 1945 kapitein in het Amerikaanse leger en was de officiële gevangenispsycholoog.
Tijdens het proces tegen Adolf Eichmann, werd beroep gedaan op zijn oorspronkelijke dagboeken, die aanmerkelijk vollediger waren dan zijn gepubliceerd dagboek. De aanklager kwalificeerde Gilbert als een deskundige bij uitstek.
In Neurenberg had hij als gerechtelijk psycholoog vrije toegang tot de gevangenen. Hij maakte nooit aantekeningen in hun aanwezigheid, maar wel onmiddellijk na elk gesprek.

ruimte dienden te hebben - buiten Duitsland... in het Oosten....In het begin hield de partij zich niet met harde maatregelen op. Maar toen vonden gebeurtenissen plaats, die mij eenvoudig de zaak uit de hand scheurden. De buitenlandse joods-demokratische pers begon tegen de partij te stoken en verhaastte daarmede de tragische ontwikkeling. En dan was er nog de moord op von Rath (Duits diplomaat in Parijs, die op 7 november 1938 door een Poolse jood doodgeschoten werd). Toen begonnen de vergeldingsmaatregelen. In werkelijkheid had ik met de Wetten van Neurenberg (rasbescherming) niets te maken. Ik las ze alleen, toen ze de Rijksdag voorgelegd werden en ik kon natuurlijk niet opstaan en zeggen, dat ik er tegen protesteerde. Daar was géén kwestie van." (III, blz.68);

" De Franse revolutie was gewijd aan het denkbeeld van de broederschap, maar het werd eerst in een bloedbad bereikt - en daaraan denkt heden niemand meer. De katholieke kerk predikte de leer van vrede op aarde en welbehagen onder de mensen. Maar kijk eens naar de massamoorden van de inquisitie ! Luther wenste een verlichte reformatie, maar kijk naar de bloedige dertigjarige oorlog, waarin protestanten en katholieken elkaar in de naam van God afmaakten ! Zou U Luther voor de oorlog verantwoordelijk willen stellen ? Zij kunnen ons niet voor schanddaden , die plaats gehad hebben, ter verantwoording roepen. Die lagen niet oorspronkelijk in de bedoeling ...
In werkelijkheid is Himmler de schuldige. Hij gebruikte de oorlogsmaatregelen om zijn macht over leven en dood uit veiligheidsoverwegingen uit te buiten. En hij ging daarmee veel te ver."
(III, blz.88);

" De Russen hebben de brutaliteit over ons te oordelen. Dertig miljoen mensenlevens hebben ze op hun geweten ! En zij spreken over vervolging van de kerk ! Zijzelf zijn toch zeker de grootste experts daarin ! Tijdens hun revolutie vermoordden ze de priesters bij duizenden ! Zij goten koud water over hen uit en lieten hen bevriezen. Tsarische generaals trokken ze de huid van de benen om hun rode strepen na te bootsen ! De kerkvervolging is een groot probleem dat ver in de eeuwen teruggaat en er zijn verscheidene kanten aan. God alleen weet hoeveel bloed door de kerk en terwille van de kerk vergoten is ! ..... Ik maak er de Russen in het geheel geen verwijt van, dat zij zich bevrijden wilden uit de wurgende greep van het klerikale monster ! Ik was altijd tegen het katholicisme ! Maar waar halen ze brutaliteit vandaan om over ons rechter te spelen als aanklagers van de kerk ? " (III, blz.103);

" Men kan de geestelijke vader van van een ideologie niet voor haar gevolgen aansprakelijk stellen. Strijd voeren ligt nu eenmaal in de natuur van de mens." (III, blz.214).

Het vonnis werd op 1 oktober bekendgemaakt:

" Rosenberg is verantwoordelijk voor een systeem van georganiseerde plundering van openbaar en partikulier eigendom in alle overvallen landen van Europa. Op grond van de bevelen van Hitler van januari 1940 om de Hohe Schule te stichten, organiseerde en leidde hij de Einsatzstab Rosenberg die muzea en bibliotheken plunderde, kunstschatten en kollekties in beslag nam en par-

tikuliere huizen leegroofde. Uit zijn eigen rapporten blijkt de omvang van deze inbeslagnemingen. In het kader van Aktion-M (M van meubel) waar hij in december 1941 de stoot toe had gegeven, werden er in het Westen 69919 joodse woningen geplunderd - in Parijs alleen al 38.000; er waren 26984 spoorwagons nodig om de in beslag genomen kunstvoorwerpen naar Duitsland te transporteren. Tot 14 juli 1944 had de Einsatzstab in het Westen meer dan 21.903 kunstvoorwerpen, waaronder beroemde schiderijen en muzeumstukken, gekonfiskeerd...

Door zijn benoeming tot rijksminister voor de bezette gebieden in het Oosten op 17 juli 1941 werd hij bekleed met het hoogste gezag in deze gebieden.
Hij hielp mee bij het formuleren van de politiek van Germanisering, uitbuiting, dwangarbeid, uitroeiing van de joden en van de tegenstanders van de nazi-heerschappij en hij kreëerde het apparaat dat deze politiek uitvoerde...

Rosenberg was op de hoogte van de brute behandeling en de terreur waaraan de volken in het Oosten onderworpen waren. Hij verklaarde dat de Haagse regels voor de landoorlog niet van toepassing zouden zijn op de bezette gebieden in het Oosten. Hij was op de hoogte van en speelde een aktieve rol in het beroven van de Oostelijke gebieden van grondstoffen en voedingsmiddelen, welke alle naar Duitsland werden verzonden....Hij gaf opdracht tot het afzonderen van de joden, uiteindelijk in getto's. Zijn ondergeschikten maakten zich schuldig aan massale moordpartijen op joden en zijn medewerkers waren van mening dat het Oosten van joden gezuiverd moest worden. In december 1941

deed hij Hitler het voorstel om , toen honderd gijzelaars neergeschoten zouden worden, daar uitsluitend joden voor te nemen. De ambtenaren van zijn Zivilverwaltung gaf hij op hoeveel arbeiders naar het Rijk moesten worden gestuurd; op welke wijze deze arbeidskrachten verzameld werden deed niets terzake. Het bevel van 14 juni 1944 voor de Heu-Aktion (hooi aktie) - de gevangenneming van 40.000 tot 50.000 jongeren in de leeftijd van 10 tot 14 jaar voor transport naar het Rijk - draagt zijn handtekening..." (II, blz. 255) (*);

" Als partijfilosoof verbreidde hij de nationaalsocialistische ideologie. Hij speelde een rol bij de aanval op Noorwegen. Hij was door Hitler op 2 april 1941 op de hoogte gebracht van de geplande aanval op Rusland. Hij heeft deelgenomen aan de uitbuiting van dwangarbeiders en de uitroeiing van joden en andere tegenstanders van het regime.

Schuldig bevonden op alle punten van de aanklacht, veroordeeld tot de dood door de strop.".

(III, blz.291)

(*) het was de bedoeling om deze jongeren, als leerjongens in te zetten, ter vervanging van erg jeugdige soldaten.

Het oordeel van Hitlers opvolger, mede-aangeklaagde de admiraal Donitz, is mild:

" Deze Rosenberg is een echte dromer. Ik geloof onmiddellijk, dat hij zelfs nog geen vlieg kwaad doen kan, maar er bestaat geen twijfel aan, dat het deze propagandisten waren, die de weg baanden voor die verschrikkelijke anti-semitische maatregelen." (III, blz.88)

Eeen andere aangeklaagde, Albert Speer, beschreef Rosenberg weinig vleiend in zijn dagboeknotitie van 13 oktober 1946:

"Alfred Rosenberg, de verward denkende partijfilosoof, waarover iedereen, met inbegrip van Hitler, glimlachend de schouders ophaalde..." (IV, blz.16)

IV Albert SPEER " Speer in Spandau - Dagboeken "
In den Toren - Baarn 1976
oorspronkelijke titel " Spandauer Tagebücher"

Na het vonnis te hebben vernomen is Rosenberg rustig en beheerst. Hij maakt voor zijn dochtertje pentekeningen met motieven uit zijn Baltische geboortestreek. Hij is ervan overtuigd dat hij sterft als martelaar voor een ideologie die volgens hem ongetwijfeld de overhand krijgen zal.
(II, blz. 277)

Op 16 oktober 1946 wordt hij samen met elf andere veroordeelden opgehangen. Diezelfde dag nog worden hun lijken verbrand en de asse verstrooid. Dit laatste gebeurt in de niet overdekte Conwentz beek te München-Solln, Heilmannstrasze 25. Daar was het dodenhuis van het Amerikaans leger gevestigd. Deze asverstooiing gebeurde onder de grootste geheimhouding, uit vrees dat er later op die plaats een gedenkteken zou opgericht worden. In Japan is deze vrees gegrond gebleken. Want na de overdracht in 1952 van de gevangenis van Soegamo, is op de plaats waar eens de galgen hadden gestaan, een gedenktuin met eiken en theestruiken aangelegd geworden.
(II, blz.2)

Hierna volgt de beoordeling van Rosenberg door twee bekende historici.

De bekende historicus van het Derde Rijk, William Shirer, heeft géén enkel lofwoord over voor Rosenberg. Hij noemt hem :

" de dwaze Balt ... de verwarde wijsgeer ... (met) .... een onzinnige filosofie "
(I, blz 723)

De bekende Hitler-biograaf Alan Bullock, geeft een objektiever beeld van Rosenberg:

" In de eerste jaren hadden Rosenberg en Eckert waarschijnlijk de grootste invloed op Hitler. Het feit dat Rosenberg tot architekt was opgeleid maakte indruk ... zijn schoolmeesterachtige en omslachtige bespreking van rassen- en kulturele kwesties (later in " Der Mythus des 20.Jahrhunderts" gepubliceerd) ...." (V, blz. 49);

" Ofschoon hij eens grote invloed op Hitler gehad had, was Rosenberg géén man van de daad ... Als leider was hij ongeschikt, daar hij het moeilijk vond tot een besluit te komen of zijn gezag te doen gelden. " (V, blz. 77).

V Alan BULLOCK " Hitler. A Study in Tyranny " in het Nederlands vertaald door John Vandenberg bij Bruna en Zoon - Utrecht: " Hitler - Leven en Ondergang van een Tiran "

Deel I : SAMENVATTING

1. INLEIDING

Nu begint er een nieuwe levensvisie gestalte te krijgen die in het diepste van ons inwerken zal. Het fanatiek kristelijk idealisme dat ten koste van alles zegevieren wilde heeft nu afgedaan. Deze afkeer van het fanatisme is een eerste tijdskenmerk. Een tweede tijdskenmerk is het verdwijnen van de universele humaniseringsgedachte.

Het darwinisme en het positivisme waren de eerste reakties tegen dat fanatieke geloof. Het humanisme en het kristendom misachtten de grote invloed van het bloed. Zij degenereerden het tot een louter materiële stof. Nu pas begint men in te zien dat het bloed de drager is van het onderbewuste en als zodanig bepalend is voor het religieus en maatschappelijk denken van elk individu. De samenhang tussen natuur (=bloed) en beschaving is een natuurlijk gegeven. Naargelang in het verleden het intellekt meer en meer aan bod kwam, verdween de scheppende spanning tussen ras en kultuur en er ontstond tweespalt. De intellektuelen verloren het kontakt met hun natuurlijke omgeving, zij werden het slachtoffer van hun eigen abstrakt denken, zij vermengden zich met vreemden. De moderne steden zijn een symbool van deze rassenchaos, waarin de jood zich thuisvoelt als een vis in het water. Dit komt goed tot uiting in de moderne joodse kunst die dikwijls de stad of haar 'verworvenheden' tot

onderwerp heeft. Door deze rasvermenging (=vorm van bloedschande) stierf de beschaving zelf. Aan deze wraak van het bloed is in het verleden géén enkele beschaving ontsnapt. Deze wraak zal ook Noord-Europa treffen als wij nu niet tijdig ingrijpen. Wij moeten afstand nemen van bloedloze opvattingen en terugkeren tot onze originele levensvisie. De bloedloze opvattingen propageren een materialisme dat de offerzin van de mensen verkeerd richt.

Aan de ene kant is er het demokratisch denken dat met de steun van de humanisten de nadruk legt op de zogenaamde universele waarden; met als gevolg dat de gepropageerde vrijheid leidt tot rasvermenging en tot de overheersing door geldmachten. Een demokratie die geleid wordt door de vervlochten industriële en financiële machten wordt het Frans-joods ziekteverschijnsel genoemd. De bevrijding uit deze wurggreep moet gezocht worden in de omgekeerde richting die Spengler voorstaat, geen aanvaarding maar wel een heropstanding. Ook Engeland beschikt nog over voldoende hoeveelheden Noormannenbloed om deze stap te kunnen zetten. Aan de andere kant zijn er de marxisten die met behulp van joods geld trachten de klassenstrijd te doen ontbranden.

De huidige tijd wordt verder gekenmerkt door een doorgedreven neiging om alles te relativeren. Het modern individualisme en universalisme zijn uitlopers van deze houding. Ze worden beide met mekaar in verbinding gebracht door de volgende redenering: een reeks individuen vormen samen een volk en alle volkeren samen, vormen de mensheid.

Het strikt materialistisch individualisme is met sukses afgewezen door de universalistische school

van O. Spann. Maar deze propageert een zuiver op het intellekt berustende rangorde: mensheid - kultuurkringen - volkeren - volk - stam - streek - individu. Door te stellen dat de enige georganiseerde religie uit de kerk stamt, onthult deze school haar theokratisch uitgangspunt.

Een nieuwe kijk op de wereldgeschiedenis met het bloed als vertrekbasis dringt zich op. De strijd tussen volkeren (=bloedgroepen) zijn het gevolg van botsende levensvisies. Dit is het bewijs van de samenhang die bestaat tussen ras (=het volk) en de rasziel (= de volkseigen levensvisie). Het ras en de rasziel vormen samen de raswaarde. Wanneer we de rasziel als uitgangspunt van de geschiedschrijving nemen, dan onderzoeken we in feite veranderingen die opgetreden zijn in de levensvisie van elk volk afzonderlijk. We kunnen deze geschiedschrijving , van opkomst en ondergang van volkeren, verrichten door van elk volk de helden, denkers, uitvinders en kunstenaars te bestuderen.

Een belangrijk inzicht in de mens is dat hij ernaar streeft om de wereld te veranderen. Hij bekijkt de wereld als zijnde één geheel. Hij tracht zijn innerlijke (gevoelens, opvattingen) te projekteren in hetgeen hij verwezenlijkt. Deze realisaties situeren zich op vijf vlakken:

1. de ontwikkeling van een symboliek voor het bovennatuurlijke (= religie);

2. de vormgeving van de materie (= kunst);

3. het opstellen van leefregels (= moraal);

4. het zoeken naar een waarheid die de natuurwetten respekteert (= wetenschap);

5. het bekomen van een overeenstemmming tussen religie en wetenschap (= filosofie).

Tegenover deze vijf gebieden heeft elke kultuur een verschillende ingesteldheid die raszielgebonden is. Dit onderscheid van ingesteldheid kan naïef-onbewust of filosofisch-bewust gebeuren, naargelang het type van kultuur. Deze typische ingesteldheden zijn levensvormend voor de mythe van een ras.

Wij leven nu in een tijd waarin het rasbewustzijn terug ontwaakt, het geloof in de kerk of de staat als bronnen van geluk bestaat niet meer. Dit gebrek aan geloof houdt het gevaar in van te verzinken in anarchie.

Nu moeten wij tot het besef komen dat wij uit onze rasziel de nodige wilskracht kunnen halen om onze mythen te doen herleven en ze te stellen boven staat, kunst en religie. Zo kunnen we de nieuwe mens scheppen. Dit bewustwordingsproces is voor de Duitser gestart met het verzet tegen Napoleon (1813). Dit proces voltooien is ONZE GROTE OPDRACHT voor en is tevens de UITDAGING van deze twintigste eeuw.

2. NOORDSE LEVENSVISIE

A. OORSPRONG VAN HET NOORDSE RAS

De resultaten van recent wetenschappelijk onderzoek op het gebied van de prehistorie en de geologie doen de Atlantis-hypothese veld winnen. Dit betekent dat het bestaan van een Noordelijk gelegen kultuurcentrum waarschijnlijker wordt. De bekende zonne-mythe moet ontstaan zijn op een plaats waar de zonsopgang een kosmische belevenis van grote betekenis geweest is. Dit is het geval, in het hoge Noorden. Want dat is de enige streek waar de zon als levensstimulans zo hoog gewaardeerd wordt. Daar alleen kan de scherpe scheiding tussen de jaarhelften tot in de ziel aangevoeld worden, als zijnde een krachtenhernieuwing van de scheppende oerkracht die de zon voor de natuur is.

Het staat vast, dat in het oorsprongsgebied van het Noordse ras een zonne-mythe bestaan heeft. Dit is volgens mij het bewijs dat het oorsprongsgebied in het Noorden moet gezocht worden.
Sedert geruime tijd hebben we het idee moeten opgeven dat alle mythen dezelfde evolutie doorgemaakt hebben. Onze basis-mythen kan men naar een welbepaald uitstralingspunt toewijzen, met name naar Atlantis. Maar deze basis-mythen zijn door de uitgezworven volksgroepen naar hun speciefieke levensomstandigheden aangepast geworden. Dit sluit aan bij het vermoeden dat er vroeger een drietal grote volksverhuizingen plaats gehad hebben. Want overblijfsels van deze zonne-mythe, de basis-mythe bij uitstek, vinden we ondermeer in Iran en in Egypte terug. In Iran bestond de religie van de

lichtgod Mazda. In Egypte zijn er afbeeldingen van een zonneboot ontdekt. Ter gelegenheid van die eerste grote volksverhuizing ging een eerste groep richting Noord-Afrika (de Berbers), een tweede over Perzië naar India en tenslotte een derde richting Europa.

B. BELANG VAN DE MYTHE

De mythe is een droom in symbolen. Deze symbolen geven de opvattingen weer die tot het gemeenschappelijk erfgoed van een volk behoren.

Het zoeken naar de absolute waarheid blijft het eeuwige doel van het leven. Maar ieder volk heeft zijn specifieke waarheid. Ieder volk kan zijn waarheid op het spoor komen door zich te ontplooien. Met behulp van zijn mythen kan een volk zich de oude waarden herinneren. De gevolgen van deze opdracht tot zelfontplooiing zijn ingrijpend. Door het opvoeren van de scheppingskracht centraal te plaatsen, mag het zondebesef niet langer een hinderpaal vormen. Volgens de Germanen zijn alleen leugens echte zonden, want zij maken iemand oneervol. Zo is bijvoorbeeld de bewering dat de Noordse mens dood is, een flagrante leugen.

De joden zijn meesters in het liegen volgens Schopenhauer. Daarom is er voor hen geen plaats binnen de Germaanse gemeenschap. In een demokratie zijn ze welkom, omdat dit toch een systeem is dat op volksbedrog berust. Daar de jood gemengd bloed heeft bezit hij géén rasziel. Hij past zich ogenschijnlijk overal aan.

De joden hebben hun droom van de wereldheerschappij. De joden streven hun droom na met grote kracht. Bovendien maken zij misbruik van de zwakke momenten van hun gastheren om hun macht te vergroten. Zodoende vernietigen zij geleidelijk de scheppingsdrang van de volkeren. In dit opzicht zijn de joden parasieten te noemen. Het zionisme heeft tot doel van naar Europees voorbeeld, een eigen staat op te richten. Deze poging is tot mislukken gedoemd wegens gebrek aan een rasziel. De orthodokse joden verwerpen het zionisme, omdat zij vasthouden aan hun mythische droom van de wereldheerschappij.

De Rooms-katholieken hebben de mythe van het pausschap. De paus, naar het voorbeeld van de absolutistische vorst, treedt op als Gods plaatsvervanger De paus eist onderworpenheid en duldt geen aantasting van zijn gezag. Om dit te bereiken zijn alle middelen goed. Het Vatikaan is meesterlijk in het uitkiezen van zijn afgevaardigden. Zo worden bijvoorbeeld in Duitsland pacifisten gekozen en in de ons omringende landen felle tegenstanders van het protestantisme.

Onze bloedgebonden levensvisie vinden we terug in de mythen. Odin, de held uit de Edda, is het beste voorbeeld van een drager van de Noordse waarden. Odin is een zwerver op zoek naar wijsheid. Hij heeft een sterk ontwikkeld eer- en rechtsgevoel. Hij AANVAARDT zijn eigen tragisch LOT met HELDENMOED. De KERNWAARDEN die uit de Noordse mythen naar voren komen zijn EER en VRIJHEID. Deze mythen liggen aan de oorsprong van onze verlangens. Door ze opnieuw bewust te aanvaarden kunnen we een inwendige ommekeer tot stand brengen. We moeten be-

ginnen met inwendig tot rust te komen ("Eins mit sich selbst " - Meester Eckehart) en vervolgens moeten we ervan bewust worden dat met behulp van voldoende wilskracht alles mogelijk wordt. Het navolgen van de spreuk " Allein, Ich Will " volstaat om de wereld te veranderen.
De Noordse levensvisie is sterk natuurgebonden en staat in schril kontrast met het materialisme, maar ook met de Oosterse levensvisies die aansturen op een rusttoestand die een zalig gevoel verschaft. De Noordse mens is van nature uit onrustig, want hij zit boordevol energie.

Onze rasgebonden levensvisie moet met behulp van hedendaagse voorstellingen uitgedragen worden.

C. BELANGRIJKE DENKERS

C.1. Meester ECKEHART

Meester Eckehart is een Duits mystikus die leefde omstreeks 1300. Hij was een Dominikaner-prior.
Hij verwoordt de kernwaarden van de Noordse ziel: vrijheid en eer.
Pas 600 jaar na zijn dood is zijn leer herontdekt geworden.

Samenvatting van zijn leer:

-de ziel van God is in elk onderdeel van de schepping aanwezig;

-ik (= mijn ziel) heb altijd al bestaan en zal tot in de eeuwigheid blijven bestaan, dat ik nu even mens geworden ben, verandert daar niets aan.
De andere dingen bestaan ook omdat ik besta, zelfs God zou zonder mij niet kunnen bestaan;

-God en ik (= de mens), wij beiden bestaan los van de wereld. Mijn ziel komt op de eerste plaats, dus voor mijn gevoelens van liefde, deemoed, barmhartigheid;

-mijn ziel werkt met behulp van drie krachten:

mijn verstand herkent de dingen, ordent en rangschikt ze;

mijn wil neemt over, daar waar mijn verstand niet meer bij kan. De wil is vrij, maar ik kan in feite niets anders willen dan hetgeen God wil, op voorwaarde dat ik met Hem een goede relatie heb;

mijn geheugen is de opslagplaats van mijn ervaringen;

-de genade is niet iets dat de kerk geven kan, maar het is een vorm van van één zijn met God. God houdt geen strafblad bij waarop al mijn zonden vermeld worden. Het is uitsluitend de aard van mijn huidige relatie met Hem die van belang is;

-de eeuwige rust bestaat niet, het leven is een dynamisch zoeken. Binnen het leven bestaat er een polariteit tussen de natuur en de vrijheid;

-ieder draagt een schat in zich (in zijn ziel) , die hij vinden moet. Deze schat is het hemelrijk (GOD IN ONS). De mens heeft voor deze zoektocht géén hulp nodig van tussenpersonen;

-binnen het leven bestrijden twee krachten elkaar: enerzijds zijn er de lagere, deze werken aktief en veroorzaken het lijden en anderzijds zijn er de hogere krachten, die het hemelrijk-in-ons trachten te bereiken. Ik mag niet proberen van deze strijd te ontvluchten. Ik moet hem bewust aangaan.

Alles wat buiten de wil van de mens valt en toch van hem is (het onderbewustzijn) noemt Eckehart het bloed en daarover zegt hij het volgende:

" Het edelste, wat de mens bezit is het bloed, wanneer het, het goede wil. Maar het is tevens het laagste, wat de mens bezit, wanneer het, het slechte wil ".

Hieruit besluit hij dat " het onmogelijk is, dat alle mensen éénzelfde weg volgen.". Deze uitspraak staat in schril kontrast met de leer van Rome.

Meester Eckehart is de eerste die zo duidelijk de Noordse ziel typeert met haar vrijheidswil en respekt voor het bloed (=erfgoed).

C.2. GOETHE

Goethes opvatttingen vertonen vele overeenkomsten met deze van Eckehart. Volgens hem:

- *is het leven een zich bewegen tussen hetgeen men nastreeft in gedachten en hetgeen men doet. Door afstand te nemen van het dagelijkse (=de daden) kan de mens in zijn ziel op zoek gaan naar wat erachter steekt;*

- *moet de mens zijn dadendrang involgen. Want door zo hard mogelijk te werken vervult de mens zijn plicht. Daarna pas zal hij de kans krijgen om zichzelf beter te leren kennen.*

C.3. SCHOPENHAUER

Schopenhauer heeft iets wezenlijks van de Noordse levensvisie belicht, namelijk de opvatting dat het objekt (= de materie) en het subjekt (= de mens) niet van elkander te scheiden zijn. Dus dat er een polariteit bestaat en géén fundamentele tegenstelling. Hij toont aan, dat het zoeken naar een verklaring van onszelf (=subjekt) leidt tot levensvisies, die sterk van mekaar verschillen. Want :

- *door de materie (=objekt) als 'Ding an sich' te bezien, komt men tot een ordinair materialisme;*
- *door het subjekt te beschouwen als iets Absoluuts, ontstaat een spiritualisme;*
- *door dogmatisch objekt en subjekt te scheiden, ontstaat het dualistisch denken (*).*

Tegenover deze drie visies plaatst hij het polariteitsprincipe: God, mens en wereld vormen één geheel, en verschillen enkel in hun doelstellingen van mekaar.

(*) Volgens de dualistische visie bestaat er een fundamentele tegenstelling tussen het goddelijke, waarvan de mens de afstraling is ("geschapen naar zijn beeld en gelijkenis") en de wereld, die niets goddelijks heeft en bijgevolg WEZENLIJK (= van nature uit) slecht is.

Het doel van het leven is het aardse te overstijgen, dan komt de mens in het Niets terecht (= de grote leegte).

Wanneer Schopenhauer het heeft over de wil, maakt hij een denkfout. Want volgens hem bezit de mens twee intelekten: zijn verstand en zijn abstrakt denkvermogen. Zijn verstand tracht verbanden te leggen. Zijn abstrakt denkvermogen werkt met begrippen en beelden, die opgebouwd zijn aan de hand van eigen ervaringen.
De wil is de drijvende kracht achter elk handelen.

MAAR ALS:
ten eerste, de ervaring de enige bron is waarlangs begrippen en beelden tot de mens komen die tot voedsel dienen voor zijn abstrakt denken;
en ten tweede, de wil zijn doelen put uit het abstrakt denken,

DAN bestaat er een oorzakelijk verband tussen denken en handelen.
BIJGEVOLG is de mens onvrij !! Hij kan alleen maar handelen op één manier, die volledig bepaald wordt door zijn individuele ervaringen;
DUS de mens heeft géén vrije wil !!!

Bemerkingen (van Rosenberg):

- *de zoektocht naar het wezen van de mens brengt ons bij de vrije wil;*
- *het begrip wil dat Schopenhauer hanteert is te abstrakt. Het is juist dat de voor-*

voorbestemdheid bestaat en in dat opzicht is de mens onvrij. Het is ook waar dat er voor de natuur wetten gelden die dwingend zijn. De wil van Schopenhauer is eerder de drift (bijvoorbeeld, de blinde wil om te overleven). Deze wil staat tegenover het aktief willen, die geboren wordt uit het menselijk intellekt. Dus in feite worden twee verschillende dingen aangeduid met hetzelfde woord. Enerzijds de blinde wil, zijnde de drift, die uit het onderbewuste stamt en anderzijds de vrije wil, die in het verstand thuishoort. Dit zijn de twee zielen van Faust. De vrije wil die moet bestaan om een moraal uit te kunnen bouwen. Maar de mens moet eerst zijn drift leren overwinnen, daarna pas kan hij met behulp van zijn vrije wil een keuze maken uit de alternatieven die zich dan aanbieden.

Schopenhauer is zelf slachtoffer geworden van de drift die hij overstijgen wilde. Hij is namelijk nooit losgekomen van zijn angstgevoel voor de dood. Jezus is een goed voorbeeld van iemand die zijn leven, tegen zijn overleveringsdrift in, offert voor een Idee. Hij doet dit uit vrije wil, hij kiest bewust voor dit offer.

Schopenhauer zijn leer is een dwaling, maar ergens zegt hij een belangrijke waarheid, namelijk dat het hoogst bereikbare voor de mens een heroïsche levensloop is. Dit is volledig in overeenstemming met de Noordse levensvisie.

C.4. LEIBNIZ

Een unieke universele waarheid die een antwoord geeft op alle levensvragen bestaat volgens Leibniz niet. Elk volk vormt één organische entiteit en bezit zijn waarheid. Want elk volk met zijn specifieke eigenschappen en beperkingen, heeft aparte opvattingen over de samenleving. Bovendien kent elk volk één middelpunt waaromheen het zijn geluk wenst uit te bouwen.

C.5. DE LAGARDE

Paul de Lagarde heeft de Duitse droom verwoord. Een natie wordt gegrondvest op gemeenschappelijke historische grondslagen en kadert in Gods voorzienigheid. De herbronning moet gebeuren vanuit het verleden. Elke natie heeft recht op zijn religie. De grootste fout die de mensen maken kunnen is niet zichzelf te zijn. Paul de Lagarde, die in 1891 stierf, is na meester Eckehart, diegene die het best de Duitse droom onder woorden gebracht heeft.

D. KENMERKEN NOORDSE MENS

D.1 Zijn Uiterlijk

De uiterlijke Noordse raskenmerken zijn:

-blanke huidskleur;
-gestalte: lang en slank;
-blond haar, blauwe ogen, langwerpige schedel.

D.2 Zijn Karakter

De Noordse eigenschappen zijn:

-moed, beslissingskracht, verantwoordelijkheidsbesef, eergevoel.

-verlangen om het vreemde te leren kennen.

D.3 Zijn Gevoelens

De Noordse ziel wordt gekenmerkt door gevoelens van eenzaamheid en oneindigheid. Een weerspiegeling van deze gevoelens vinden we terug in:

-de gothische kerken;

-de tuinen van Lenotres;

-de schilderijen van Rembrandt;

-het verhaal van Tristan en Isolde:

de derde akte waarin Tristan eenzaam op een rots staat. De ziel van Tristan verlangt naar een ideaal, voor hem is dat Isolde. Ondertussen weerklinkt een herdersfluit die aan dat gevoel van eenzaamheid muzikaal uitdrukking geeft, een gevoel dat niet met woorden weer te geven valt;

-de Faust van Goethe:

de onsterfelijke ziel is de drager van de persoonlijkheid. De ziel zoekt los van al het aardse naar het eeuwige. Dit is een typisch Noordse opvatting. Deze staat in kontrast met de Indische, waarvoor de ziel het enige is dat echt bestaat. De ziel, Atman genaamd, is in elk schepsel aanwezig. De uiterlijke vorm die deze schepsels aannemen is louter schijn. Dus al hetgeen wij kunnen waarnemen met onze zintuigen is een schijnwerkelijkheid. Deze Indische opvatting heeft voor gevolg dat het leven op een filosofische wijze benaderd wordt, door te trachten er een zingevende verklaring voor te vinden.

E. DE KERN VAN DE NOORDSE LEVENSVISIE

De ziel is grotendeels werkzaam in ons onderbewustzijn en ze heeft haar eigen doelstellingen die niet te doorgronden zijn. Dus de vraag stellen naar het waarom van het leven is zinloos, want het antwoord hierop kunnen we nooit te weten komen, want dit zit vervat in ons onderbewustzijn. Er bestaat echter wel een biologisch gefundeerd antwoord en dat is, dat de instandhouding van de soort, de zin van het leven is.

De Noordse mens bezit een sterk verlangen om de natuur te bedwingen. Hij droomt ervan zijn eigen paradijs op aarde te scheppen. Zo betekent India, het vruchtbare land, deze naam kreeg het van zijn Indo-Germaanse immigranten. Hij beschikt over de nodige wilskracht om een eervol leven in dienst van zijn idealen (plichtsvervulling) te leiden.

Onze religieuse levensbenadering komt overeen met deze van Jezus. De eeuwige ziel komt tijdelijk ingekapseld in een menselijk lichaam naar de wereld om er een OPGAVE te volbrengen. De afstraling van de ziel in de mens is zijn persoonlijkheid. Elke persoonlijkheid vormt een eenheid zonder einde. Na de dood van het lichaam keert de ziel terug naar de "vader" (= het Al). Jezus treedt deze visie bij en daarom is hij een steunpunt van onze geschiedenis. De kristelijke kerk is van deze visie afgeweken. De Egyptische religie wordt overschat, want zij verkondigt het geloof in een verderbestaan van deze aarde maar dan onder paradijselijke omstandigheden.

De leer van de reïnkarnatie moet als een gelijkenis begrepen worden. Deze leer is ontstaan als een antwoord op de vraag of we een nieuwe persoonlijkheid kunnen bekomen; het antwoord hierop is ontkennend. Vandaar dat als enige resterende verklaring aangenomen wordt dat de ziel altijd naar de wereld terugkomt (=de eeuwige wederkeer).

De mens beseft dat hij een persoonlijkheid bezit en tevens dat hij beperkt is in zijn mogelijkheden. Dit bewustzijn impliceert het bestaan van de wilsvrijheid. Dit wordt betwist door Schopenhauer, die gelooft nameljk dat het toeval alles bepaald heeft. De leer van het Karma gaat ook in die richting. De leer van de predestinatie is alleen denkbaar bij een scheiding tussen God en de mens (=dualistische visie), maar dit gaat in tegen onze overtuiging.
Tegenover de predestinatie staat een volkswijsheid, die zegt dat ieder zijn geluk smeedt. Goethe meent dat elke mens inwendig tot rust komen moet. Hij moet " Eins mit sich Selbst" worden.

Jezus vraagt aan ieder van ons om uit vrije wil Gods Wet te aanvaarden. Deze Wet verschilt van volk tot volk omdat zij sterk persoonlijkheidsgebonden is. Deze mogelijkheid die Jezus biedt om in vrijheid te kunnen kiezen staat in schrille tegenstelling met Indische en Vooraziatische opvattingen. In India gelooft men dat elke mens schuld heeft aan het lot dat hem treft, want dit lot is volledig afhankelijk van zijn gedrag tijdens zijn voorgaand leven. In Voor-Azië is de mens sterk fatalistisch ingesteld. Gods wegen zijn ondoorgrondelijk en de mens is verplicht van zijn lot te aanvaarden, zonder naar de zin ervan te zoeken.

De Noordse mens is ervan overtuigd dat los van het Ik (= persoonlijkheid) het Lot bestaat. Er bestaat volgens hem géén oorzakelijk verband tussen beide. De Noordse mens gelooft wel in zijn specifieke lotsbestemming. Dit geloof zit in zijn natuur vervat, dit geloof getuigt van een groot godsvertrouwen. Maar hij blijft vrij in het al of niet aanvaarden van zijn lot. Dit gevoel van lotsbestemming vinden we het best verwoord in de oude sagen:

-Holderin:

Germanen moeten Germanen bestrijden op de Katalaanse vlakten. Het noodlotsgezang eindigt als volgt:

"Fluch traf uns Bruder, töten sollt' ich dich.
Das bleibt ewig unvergessen,
hart ist der Spruch der Nornen.";

-Hamdir en Sorli rijden samen naar de Gotenkoning Ermanerich om de moord op hun zuster te wreken. Ze beseffen maar al te goed dat dit hun laatste rit wordt, hiervan getuigen de woorden van Sorli:

"Gute Ehre ist unser, wenn heute das Ende kommt:
die Nacht erlebt niemand, wenn die Norne gesprochen.";

-Hildebrandslied:

- Zoon en vader staan na jaren scheiding tegenover mekaar, de eerste als terugkerende krijger de tweede als beschermer van het erfgoed. De vader herkent zijn zoon onmiddellijk en verwelkomt hem. De zoon herkent zijn vader niet, hij vermoedt een krijgslist en bespot zijn tegenstander die blijft zwijgen totdat hij hem een gebrek aan eer verwijt. Nu wordt zijn tegenstander, in dit geval zijn vader, wel verplicht van de strijd aan te gaan, want hij MOET ZIJN EER ALTIJD EN TEGENOVER IEDEREEN VERDEDIGEN, zelfs tegenover zijn eigen zoon. Hij beseft maar al te goed dat hij ZODOENDE ZIJN LOT, in dit geval zijn noodlot, AANVAARDT. Dit bewust aanvaarden is een van de KERNPUNTEN van de Germaanse mystiek. Hier ontstaat een situatie die volgens Kant de grootsheid van de menselijke natuur toont, namelijk het besef dat de individuele waarden onvermijdelijk in konflikt komen met een grote macht die het noodlot is. In het geval van Hildebrand betekent zijn eer verdedigen tevens het aanvaarden van zijn lotsbestemming, die erin bestaat van zijn eigen zoon te moeten doden ofwel door hem gedood te worden.

De les die we uit deze sagen kunnen halen is dat het involgen van zijn eergevoel géén gewetenskonflikt bij de Noordse mens veroorzaakt, soms wel een gewapende strijd, maar zo wordt dan wel een oplossing afgedwongen. Dat door het involgen van zijn eergevoel géén gewetenskonflikt ontstaat, komt door het feit dat:

VOOR DE NOORDSE MENS DE EER BOVEN ALLES GAAT !!!

Later zijn er wel een inwendige konflikten ontstaan. Ze hebben geleid tot kultuurverval. Deze gewetenskonflikten zijn ontstaan uit de konfrontatie van de oude Germaanse waarden met de kristelijke. De oude waarden als daar zijn eer, vrijheid, trots en moed, zijn gebotst met de nieuwe kristelijke waarde bij uitstek: de naastenliefde.

De wisselwerking tussen persoonlijkheid en lotsbestemming is het onderwerp bij uitstek van de Noordse literatuur. Deze wisselwerking tussen het uitwendige (de gebeurtenissen) en het innerlijke (de gevoelens) wordt meesterlijk beschreven in "Tristan en Isolde". Want dit werk is geen liefdesdrama, maar wel een drama rond het eergevoel. Tristan ervaart zijn onoverwinbaar liefdesgevoel voor Isolde, als een zeer gevaarlijk gevoel dat zijn eer aantasten kan. Isolde is namelijk de vrouw van zijn vriend, die tevens koning is. Want door toe te geven aan dit verlangen verraadt hij zijn vriend en zodoende verliest hij zijn eer. Daarom verwijdert hij zich tijdig en pleegt zelfmoord. Het hoogtepunt van dit drama is niet het drinken van de gifbeker maar wel de konfrontatie van Tristan met de koning. Daarbij vraagt de koning:

"Wohin nun Ehr' und echte Art,
da aller Ehren Hort,
da Tristan sie verlor ?
Den unerforschlich fruchtbar tief geheimnisvollen Grund,
wer macht der Welt ihn kund ? ".

Het orkest benadrukt deze vragen alsof het peilt naar het antwoord op DE Germaanse vraag: " Hoe is het mogelijk, dat iemand eerloos wordt ?"

3. ANDERE KIJK OP DE GESCHIEDENIS

A. INLEIDING

Na de ekonomisch materialistische (= marxistische) geschiedenisbenadering, komt de morfologische van Spengler. Hij tracht in de geschiedenis vaste vormen (wetmatigheden) te ontdekken. Hij vertrekt van volgende uitgangspunten:

1. de oorzaak-gevolg verklaring en het toeval staan los van elkaar;

2. fatalisme is af te wijzen;

3. er bestaat een cyclische beweging van opkomst, bloei en ondergang. Op basis van deze drie fasen is het eenvoudig om per kultuurgebied de toekomst te voorspellen. Want de volgorde der fasen van de cyclus is onveranderlijk. Dus elke kultuur is tot verdwijnen gedoemd.

De twee eerste uitgangspunten komen overeen met de Noordse visie terzake. Het laatste is echter fout. Want het is een soort mechanisch koncept. De vrije wil wordt volkomen genegeerd. Want "waar een wil is , is een weg ! ", het is altijd mogelijk om het tij te doen keren, de ondergang is NIET onafwendbaar !
De grote verdienste van Spengler is dat hij ons heeft wakkergeschud door te wijzen op onweerlegbare tekenen van verval, die wij rondom ons kunnen waarnemen, op voorwaarde dat wij ze willen zien !!

Volgens mij bestaat de onverbreekbare cyclus van Spengler niet. Er bestaat echter wel een kringloop die vertrekt bij de rasziel en die over het volk, de persoonlijkheid en de kultuur terug bij de rasziel uitkomt. Onze rasziel (= ons onderbewustzijn) is onze verborgen schat. Enkelingen, de uitschieters van ons volk, stallen stukjes van deze rijkdom uit in hun werk. Op deze wijze stimuleren zij de verdere persoonlijkheidsontwikkeling van ons volk en verrijken zodoende de volkskultuur. Deze kultuur wordt in ons gemeenschappelijk onderbewustzijn opgeslagen en langs daar aan de volgende generatie doorgegeven.

De verbindingsschakel in deze kring is het bloed dat als drager van ons erfgoed fungeert. De rasziel is de bron van onze gedachten , levensvisie en wilskracht. Onze Noordse rasziel wijst het universalisme, de theocratie, het humanisme en het kortzichtig individualisme radikaal van de hand als zijnde rasvreemde stromingen.

B. RASVERMENGING LEIDT TOT ONDERGANG

Het is opmerkelijk dat er in de oude Noordse staten altijd sprake is geweest van rasbeschermende maatregelen.
Wanneer deze rasbeschermende maatregelen opgeheven worden, neemt de rasvermenging een aanvang en dat is onherroepelijk het begin van het einde. Drie historische voorbeelden om dit te illustreren:

1. INDIA: een nieuwe filosofie, het boeddhisme, geeft aanleiding tot rasvermenging.

De boeddhist is een spiritualistische monist, die alleen de wereldziel (=de brahman) als enige werkelijkheid erkent. De leefregels van de Vedas, die ondermeer de waarde van het kastesysteem beklemtonen als een manier om het ras te beschermen, worden door hem niet langer nageleefd.
Resultaat: de rasvermenging kon beginnen;

2. GRIEKENLAND: immigranten brengen samen met hun nieuwe goden, lossere zeden mee.

De oorspronkelijk godenwereld was Noords, met Apollo als beschermer van van het edele in de mens. Twee spreuken uit die tijd spreken voor zichzelf:
"Niets is teveel" - "Ken uzelf".
Homeros had een uitgesproken afkeer voor extase. De bekende historikus Burckhardt beschrijft het grote zelfbewustzijn van de oude Grieken. In wezen voerden zij een strijd ter vrijwaring van hun innerlijke vrijheid die bedreigd werd door Vooraziatische volkeren.

De tocht van de Argonauten geeft een aanduiding van hun Noordse afkomst, hun schip werd immers verder gedreven door de Noorderwind. Tijdens hun zwerftocht ontmoetten zij vreemde volkeren die donkerhuidige goden aanbaden en veel lossere zedelijke normen hadden dan zij. Bovendien hoorden ze veel spreken over Amazones, dit waren door hun mannen achtergelaten vrouwen die een manvijandige maatschappij opgebouwd hadden.

De vreemde goden worden Griekenland binnengebracht door inwijkelingen, die door hun kwantitatief overwicht de oorspronkelijke bevolking in verdrukking brengen.

In de oorspronkelijke (Noordse) Godenwereld staat de vaderfiguur centraal, een zinnebeeld van wilskracht, strijd en overwinning. Bij de Aziatische goden, staat de moederfiguur centraal als symbool van de vruchtbare aarde, het onverwoestbare leven. Sommige van deze importgoden gedragen zich als bezetenen. De Dionysos kultus is het meest sprekende voorbeeld hiervan. De god Dionysos is een produkt van de rasvermenging. Zijn huwelijksopvattingen staan lijnrecht tegenover deze van Apollo. Het ongeremd seksueel genieten brengt een rasvermenging tussen Hellenen (van Noorse bloede), Aziaten en Noord-Afrikanen teweeg.

Theognis beklaagt zich erover, dat het geld het mogelijk heeft gemaakt dat het edele bloed zich met het onedele vermengd heeft, dit staat in schril kontrast met de strenge normen die

de mens hanteert bij het fokken van paarden. De bestendige zorg voor raszuiverheid staat hier centraal !!!

Pythagoras is in dit verband als een afvallige van de oude waarden te beschouwen. Hij is voorstander van een kollektivisme op basis van een ver doorgedreven gelijkheid.

Sokrates betekent een keerpunt, want door zijn grenzeloos geloof in de rede, die volgens hem antwoord kan geven op alle vragen, komt het wetenschappelijk onderzoek pas goed op gang. Maar deze wetenschappelijke onderzoekers hebben zulk grenzeloos vertrouwen in het menselijk verstand, dat zij zonder het te beseffen, het einde van het klassieke Griekenland inluiden. Want in het klassieke Griekenland had het irrationele ook zijn plaats;

3. *ROME: immigranten verkrijgen gelijke rechten.*

De oorspronkelijke driehonderd adellijke families kunnen de vloed van immigranten niet weerstaan. Een belangrijke overwinning is het vermelden waard met name de vernieling van Karthago heeft een tijdlang de immigratiegolf kunnen afzwakken. De eerste stap naar de ondergang was de toelating tot gemengde huwelijken tussen patriciërs en plebejers. De tweede stap was de komst van keizers uit de provincie: Marcus Aurelius, Septimus Severus

en zijn zoon Caracalla (212 v.o.j.). Deze laatste verleende aan alle vrije inwoners het staatsburgerschap. Dit betekende het einde van het Romeinse rijk.
Enkele keizers hebben tevergeefs getracht het tij te doen keren. Hiervoor hebben ze de Germanen als waardevolle bondgenoten in hun strijd tegen het rasverval erkend. Marcus Aurelius zendt de in Wenen verzamelde Germaanse gevangenen naar Noord-Italië om ze daar in de landbouw in te schakelen, niet als slaven, maar als kleine zelfstandige boeren. Ten tijde van Konstantinus bestaat bijna het gehele Romeinse leger uit Germanen. Later zal Theodorik de Grote dit werk voortzetten door meer dan één derde van de landbouwgrond in handen van Germaanse immigranten te geven. Zo kwamen meer dan tweehonderdduizend Germaanse gezinnen zich vestigen in de provincies Toscanië, Ravenna en Venetië.

Bemerking:

Over de geschiedenis van Rome bestaat een hardnekkig misverstand. De Etrusken worden door bepaalde historici overschat. Ze zijn géén eerste stap in het ontwikkelingsproces, want zijzelf hebben veel overgenomen van de Indo-Germaanse volkeren. In feite zijn het goede imitators. De strijd die de oorspronkelijke Romeinen (van Noordse boerenafkomst) moeten voeren tegen de Etrusken is het bestuderen waard. De Etrusken hebben namelijk de zonne-mythe aangevuld met vruchtbaarheidssymbolen (fallus, stier). Zij voerden ook de gladiatorengevechten in, iets waartegen vroeger Griekenland zich met afschuw verzet had.

Als Hannibal voor de poorten van Rome staat, verkrijgen de Romeinen de wederopneming van de kultus van de "grote moeder" (= hoer). Deze kultus is waarschijnlijk de basis waarop in de Middeleeuwen onbewust de heksenwaan teruggaat. Deze heksenwaan kan ontstaan zijn uit de angst voor de 'bovennatuurlijke' krachten die 'heidense' vrouwen zogezegd langs 'duivelse' wegen bekomen hadden.

C. DE STRIJD VAN HET KRISTENDOM TEGEN DE NOORDSE LEVENSVISIE

C.1. De persoonlijkheid van Jezus

In het Nieuwe Testament krijgt men facetten van de persoonlijkheid van Jezus voorgeschoteld die mekaar tegenspreken. Het evangelie volgens Markus is waarschijnlijk het meest zuivere. Want Jezus komt daarin naar voren als een echte heer en leermeester. Hij predikt moedig en treedt hardhandig op tegen de geldhandelaars. Hij wijst op de eeuwige polariteit die bestaat tussen goed en kwaad. Dit in tegenstelling met het Oude Testament waar het kwaad als een straf van God beschouwd wordt. Het evangelie volgens Markus bevat géén verwijzing naar het vervullen van voorspellingen. Jezus wil er zelf niet over praten (hoofdstuk 8, vers 29). Bovendien bevat dit evangelie géén bergrede. De blijde boodschap die Jezus brengt vormt de kern van het evangelie. Hij roept op tot naastenliefde en tot bestrijding van het kwade. We zullen ons een ander beeld van Jezus eigen moeten maken. Vroeger werd Jezus afgebeeld als een held, de kruisafbeeldingen bestonden toen nog niet. Dit komt overeen met de plaats die bij ons de volksheld inneemt. Onze volkshelden verschillen sterk met de heiligen van de kerk. De kerk heeft zich herhaaldelijk vergist met heiligverklaringen. Zo werd de jood Emmaran als martelaar heilig verklaard; maar in feite werd hij terechtgesteld omdat hij de dochter van een Beierse hertog verkracht had.

C.2. Toevoegingen bij de boodschap van Jezus.

Jezus heeft ongetwijfeld een grote persoonlijkheid bezeten. Maar zijn levensverhaal werd na zijn heengaan, onmiddellijk beladen met allerlei joodse elementen:

- Jezus als een bevrijder van het Romeinse juk. Het strakke Romeinse bezettingsregime in Klein-Azië, had de legende doen ontstaan van een bevrijder uit de slavernij, Chrestos genaamd;
- Jezus als de joodse Messias uit het Oude Testament;
- Jezus als realiseerder van voorspellingen afkomstig van joodse profeten uit het Oude Testament;
- Jezus als bevestiger van de toenmalig geldende verbodsbepalingen, die door de godsdienstleraren opgemaakt waren.

Vlug werden elementen uit andere godsdiensten toegevoegd:

- het idee van de natuurlijke drievuldigheid (vader-moeder-kind) was gemeengoed bij de omringende volkeren. Paulus gebruikt dit symbool, maar hij verving de moeder door de heilige geest. Dit maakt het mogelijk om los te komen van het organische (= de biologische realiteit van het gezin);

Volgens hem hebben natuurlijke verschillen géén belang, volgens hem zijn alle mensen volkomen gelijk: geslacht, ras, leeftijd; dit alles heeft volgens hem géén enkel belang;

-de zonne-mythe (=het onbevlekt geboren worden), wordt aangewend voor de maagd Maria.

De Farizeër Saulus gebruikte de nieuwe religie als een wapen tegen Rome. Paulus heeft aan deze nationaal-joodse opstand een internationale dimensie verleend.

De eerste reaktie tegen deze misbruiken bleef niet uit. Rond 150 stelde de Griek Marcion (*) een organische wereldorde voor (polariteitsprincipe). Daarom verwierp hij het wetboek vermeld in het Oude Testament. De afstandelijke en willekeurige God uit het Oude Testament, wees hij van de hand. Gelijkaardige pogingen van tekstselektie zijn uitgegaan van de Gnostiekers.

(*) Marcion (85-160), zoon van de bisschop van Sinope aan de Zwarte Zee, stichtte een eigen kerk, die gebaseerd was op een tekstselektie: het evangelie volgens Lukas en tien brieven van Paulus. Pas in 382 (synode van Rome) werd definitief voor één andere selektie gekozen, die vanaf toen het Nieuwe Testament genoemd wordt.

Een tweede reaktie kwam van Luther. Hij heeft zich verzet tegen de gebruiken die de kerk uit andere religies overgenomen had:

- uit Azië,
  de zelfkastijding, die de mens zogezegd dichter bij God brengt (*), de voetkus en het knielen als vorm van begroeting;

- uit Afrika,
  de leefregels van de monnikken en het kaalscheren van de schedelkruin;

- uit Tibet
  de gebedsmolen, onder de vorm van de paternoster.

Vanaf de Middeleeuwen kwam de nadruk te liggen op de dood van Jezus. Goethe noemt dit het negatieve kristendom, daartegenover plaatst hij het positieve kristendom, dat zich richt op het leven en niet op de dood en wat erna komt.

Bovendien lanceerde het kristendom een nieuw begrip de (erf-)zonde met de daarbij horende genade. Het begrip 'zonde' was niet bekend bij Homeros, noch bij de oude Indiërs, noch bij de Germanen. Het zondebesef moet ergens samenhangen met een vergrijp

---

(*) De "Opus Dei" is een door de Roomse kerk erkende gesloten vereniging waarbinnen tot op heden (1987), volgens getuigenissen van ex-leden, van de zelfkastijding aktief gebruik gemaakt wordt.

tegen de natuurwetten. In dit kader kan gedacht worden aan een mogelijke rasvermenging waaraan het joodse volk zich in een ver verleden schuldig heeft gemaakt, met als resultaat een blijvend schuldgevoel. Is dit misschien de basis van waaruit het zondebesef ontstaan is ???

C.3. Verschilpunten tussen kristelijke - Noordse opvattingen

Op drie vlakken kwam het kristendom na zijn erkenning door de Romeinse keizer Gallienus in 259, in konflikt met de daar heersende Noordse opvattingen. De Middeleeuwen worden gekenmerkt door de machtstoename van de katholieke kerk en de Noordse reakties hierop.
De Noordse mens is van nature uit VERDRAAGZAAM, DYNAMISCH EN EERBEWUST. De kerk stond hier lijnrecht tegenover.

Noordse tollerantie versus kristelijke onverdraagzaamheid

De onverdraagzaamheid van de kristenen kwam onmiddellijk na de erkenning van hun godsdienst aan het licht. De Romeinse keizer Diokletian verplichtte zijn kristelijke soldaten op straffe van ontslag deel te nemen aan de officiële, niet-kristelijke godsdienstplechtigheden. De kristenen beschimpte daarop de keizer, die de bestaande straf op zulke weigering tot deelneming verzwaarde van ontslag tot slavernij. Hierop braken in het hele Romeinse rijk onlusten uit, met als hoogtepunt een brandstichting in het keizerlijk paleis. De opstand werd onderdrukt en 89 opstandelingen werden terechtgesteld.

Het kristendom werd met het zwaard in de hand verspreid in Noord-Europa. Dit staat in schril kontrast met bijvoorbeeld de houding die de Friese hertog Radbod aannam toen een dappere zendeling tot bij hem gebracht werd. Hij zond deze zendeling ongeschonden terug met volgende woorden tot afscheid: "Ik zie dat U onze bedreiging niet vreest en dat uw woorden gelijk zijn aan uw daden."

In het begin van de dertiende eeuw wierpen de Zuid-Franse graven van Foix zich op als verdedigers van de godsdienstvrijheid. Waarop de paus hun landerijen en kastelen verwoesten liet.

Twee eeuwen later ging een Franse koopman, Peter Waldes genaamd, naar Rome pleiten voor minder uiterlijk vertoon en voor meer leervrijheid. Hij vond geen gehoor en daarop richtte hij op verschillende plaatsen leefgemeenschappen op. Maar deze werden gedurende meer dan honderd jaar systematisch vervolgd. De zwaarste beproeving kwam in 1545, toen werd namelijk een klein stadje, Merindol genaamd, samen met de 22 omliggende dorpen verwoest. Een drieduizendtal bewoners werden tijdens deze aktie vermoord. Volgens een nu nog bestaande afbeelding had Peter Waldes een hoofd met typisch Noordse trekken.

De katholieke kerk heeft een systeem van vrijheidsonderdrukking uitgewerkt:

- door zichzelf de rol toe te eigenen van tussenpersoon. De gelovige mag alleen langs haar Jezus leren kennen. De kerk steunt zich op het evangelie volgens Mattheus (hoofdstuk 16, vers 18 en 19). Maar deze

passage is voor dit doel achteraf ingelast geworden. Want hoe kan men anders verklaren dat vier verzen verder (23) Petrus door Jezus een satan genoemd wordt !!!

-door de priester als boodschapper van God naar voren te schuiven. De priester heeft volgens de kerk de opdracht Gods bevelen door te geven en in de naam van God vergiffenis te schenken !!!

-door de zwakheden van de mensen uit te buiten. Zo was bijvoorbeeld het sukses van de aflaten gesteund op een schuld- en angstgevoel dat de kerk de mensen aangesmeerd had. De kerk pretendeerde, de macht te bezitten om in naam van God, de reeds begane en zelfs de toekomstige zonden te kunnen vergeven; het schriftelijk bewijs hiervan leverde ze af onder de vorm van een aflaatbrief.
Het in groep bidden met een voorbidder om vergeving van zonden af te smeken, vertoont veel gelijkenis met de Afrikaanse toverdokter die tijdens een publieke plechtigheid, de hemel om regen smeekt. Het grote verschil tussen beiden echter is, dat de kerk alleen beloftes doet, die pas NA de dood hun uitwerking krijgen; het resultaat van de inspanningen van de Afrikaanse toverdokter wordt binnen een korte tijdspanne zichtbaar, want er valt regen of niet !! Alleen de door de kerk erkende bedevaarten vormen hierop een uitzondering, omdat daar voor genezing tijdens dit leven gebeden wordt.
In de loop der eeuwen is de kerk veel

strenger geworden. De jezuïten liggen aan de basis van strenge voorschriften die de absolute gehoorzaamheid nastreven.

- door voor zichzelf het monopolie van de geloofsleer op te eisen. De dogma's werden hiervoor in het leven geroepen. Het dogma van de onfeilbaarheid van de paus (1870) vormde het hoogtepunt in dit streven naar het bekomen van blinde gehoorzaamheid. De reakties die loskwamen op dit dogma waren niet mals. De vraag werd openlijk gesteld of deze blanco volmacht voor de kerk, de afzetting van Jezus als middelpunt van de geloofsleer betekende ??

- door Noordse goden en feesten te kerstenen:

  Odin werd de heilige Maarten,
  Thor werd de heilige Petrus,
  het Joelfeest werd Kerstmis.

De roep om leervrijheid kon nooit volledig onderdrukt worden. Met de Hugonoten kwam deze vraag weer nadrukkelijk aan de orde, opnieuw bleef een heftige reaktie niet achterwege: de Batholomeusnacht kostte aan meer dan 70.000 Hugonoten het leven. Dit bloedbad samen met de daarop volgende emigratiegolf betekende voor Frankrijk zo een groot verlies aan Noords bloed, dat er vanaf dan, echt sprake is van bloedarmoede in Frankrijk.

Dynamisch Noordse versus statisch kristelijke levensvisie

Het kristelijk wereldbeeld is hoofdzakelijk statisch, het werd tot een sterk geheel uitgebouwd met behulp van dogma's. In zulk systeem is geen plaats meer voor het vrij onderzoek.
Het strakke monotheïsme dat de kerk voorstaat is van Perzische oorsprong. In het grote kosmische drama van de strijd tussen het licht en de duisternis, komt de wereldbevrijder, Caoshianc, om de goeden van de kwaden te scheiden. Hij is een voorloper van Jezus.
Volgens de Noordse levensvisie zit het leven vol met tegenpolen, die om zinvol te kunnen bestaan, mekaar nodig hebben. Allemaal samen vormen ze één geheel dat wij het leven noemen.

Volgens de katholieke filosofie heeft God alles uit het niets geschapen. Deze opvatting is in tegenspraak met de scheppingsverhalen uit de Edda en uit India. Die verhalen beschrijven God als ordeschepper in de materiële chaos die in het prille begin heerste.

De dualistische visie van de kerk, die de volledige scheiding tussen het goddelijke en het materiële voorhoudt, wordt bestreden door andere godsdiensten en zelfs door geloofsgenoten. Volgens de Indische leer is de Atman (=de materie) identisch met de Brahman (= de geest). Ook Jezus sprak van het hemelrijk dat in ons bestaat.

De katholieke filosofie verklaart (???) het Noordse streven naar zelfontplooiing, als een toegroeien

tot God. Dit is onjuist, want het is onze opdracht om met God, die reeds in ons woont, een goede relatie op te bouwen.

Het protestantisme worstelt met de tegenstrijdigheid die bestaat tussen het vrij onderzoek en de letterlijke interpretatie van de bijbel. De Noordse mens onderscheidt bewust twee werelden, deze van de vrijheid en deze van de natuur. Volgens de Noordse mens bestaat er dus naast de wereld van de individuele vrijheid, de materiële wereld die gevormd wordt door de natuur. Dit betekent automatisch de scheiding tussen religie en wetenschap (=kennis van de natuur). Toverij noch het verstand kunnen de natuur bemeesteren. De Noordse mens is zich bewust van het feit dat de natuur, een ' eeuwig worden ' is. Dus dat er een kosmisch vitalisme bestaat. De toenemende technische kennis van de mens, heeft ertoe geleid dat hij zich gedeeltelijk losgemaakt heeft van dit inzicht; dit is een bewijs van zijn ontaarding !!!

Noords eergevoel versus de kristelijke liefde

Het eergevoel bekleedt een centrale plaats in de Noordse geest. Hiervan zijn reeds sporen te vinden in:

- oude Indische gezangen (Mahabaratam), waarin een eervol leven hoog geprezen wordt;

- in Griekenland waar Eurydike zich samen met haar twee dochters verhangt om een eventuele ontering door de overwinnaars te ontlopen.

Maar nergens heeft het eergevoel zulke centrale plaats ingenomen als in het Noordse Avondland. Krieck schrijft over de Wikingers in zijn boek "Menschenformung", het volgende:

"Een tweede voorbeeld wordt zelden de geschiedenisonderzoeker aangeboden, van de houding van een volk dat zo zuiver doordrongen is van maar één allesoverheersende waarde: alle macht, alle bezit, elke band, elke handeling staat in dienst van de EER en aan deze EER wordt als het noodzakelijk is, zonder verpinken, zijn leven geofferd. Zoals het EERBEGRIP het leven beheerst, zo spiegelt het zich ook af in de dichtkunst en in de wereld der sagen: geen enkel ander woord als EER komt men zo vaak tegen. Daarom is de Noordse heldenwereld in al haar verscheurdheid en overdadig subjektivisme, toch in essentie één geheel.".

De ridderstand was gebouwd op Noordse principes:

-de eer nam de centrale plaats in, dit komt volkomen overeen met de Noordse levensvisie;

-de broederschap kwam op de eerste plaats; dit verwijst naar het Noordse trouwbegrip;

-de ridders stonden als leenheren in dienst van de koning, dit komt overeen het principe van de vrije keuze die de Germaanse krijgers bezaten bij het kiezen van hun leider.

Paus Gregorius VII maakte van de ridders gewapende geloofsverdedigers. Zo kwam hij aan de benodige mankracht voor zijn kruistochten.

Vanaf de zestiende eeuw begon de ridderstand veel van haar betekenis te verliezen. Maar vanaf de achtiende eeuw werd het eerbegrip overgenomen door de vrije burgers, die zich verzameld hadden binnen de Hansa.

Het kristendom stelde in plaats van de eer een nieuw begrip centraal: de naastenliefde. Het was de universele liefde die zich moest weerspiegelen in medelijden en deemoed.

Maar de kerk zelf is in het verleden géén toonbeeld van deemoedig gedrag geweest, eerder het tegenovergestelde was waar. De perikelen rond het pausschap leveren enkele, tot de verbeelding sprekende, staaltjes daarvan op.

1. In 896 komt paus Stefaan VI op de gedachte van zijn voorgangers te laten ontgraven en ze tijdens een synode tot de doodstraf te veroordelen.

2. Na een periode waarin de pausen elkaar snel opvolgen, want ze zetten mekaar met wisselend sukses af, bestijgt Sergius III de pausstoel in gezelschap van zijn bijzit Marozia. Deze vrouw zorgt samen met haar moeder voor het benoemen van rijke bisschoppen die de paus financieel steunen. Na de dood van Serguis plaatst Marozia een van haar kinderen op de troon onder de naam

van Johannes XI. Haar oudste zoon Albrecht gaat hiermede echter niet akkoord waarop hij zelf de troon beklimt. Na zijn dood volgt zijn zoon hem op onder de naam van paus Johannes XII. In 983 slaagt de verjaagde paus Bonifaas VII erin zijn konkurrent paus Johannes XIV gevangen te nemen en te laten sterven. De moeder van Marozia neemt dit niet en plaats haar neef op de troon.

3. In 1204 koopt een leek (= iemand zonder wijding en opleiding) de paustroon en noemt zichzelf Johannes XIX.

4. Later wordt een tienjarige gravenzoon tot paus gekozen (Benediktus IX). Deze maakt het echter zo bont dat er een nieuwe paus Sylvester III gekozen wordt. Deze laatste voelt zich bedreigt en verkoopt zijn troon verder voor 1000 pond, zo wordt Gregor VI paus ! Daarop hernieuwt de verdreven Benediktus IX, zijn aanspraken op de paustroon. Kardinaal Ceasar Baronius noemt deze pausen eenvoudigweg "hoerenhengsten !!". Tenslotte grijpt de Duitse keizer Hendrik III in.

5. Maar na een tijd kwamen de schandalen terug. Paus Paul II (1464-1471) bekwam een bepaald percentage van de ontvangsten uit de hoerenhuizen. Onder Sixtus IV, waren deze ontvangsten reeds opgelopen tot 20.000 gouddukaten per jaar. Bovendien kwam er een taksatiesysteem op de konkubines van de geestelijken. Het Vatikaan schonk premies onder de vorm van bons voor bordeelbezoek. Mits bijbetaling werd ook knapenliefde toegestaan.

6. Paus Innocentius VIII was de gelukkige vader van zestien kinderen.

7. Paus Alexander VI, verklaarde zichzelf boven de koning verheven en liet een dozijn bisschoppen en kardinalen, die hem bedreigend overkwamen, vermoorden. In 1501 benoemde hij tijdelijk zijn dochter Lukretia tot zijn plaatsvervanger.

D. VERDERE EVOLUTIE

Door de toenemende macht van de kerk werd de Noordse geest tot onderduiken gedwongen. Tijdens de Middeleeuwen bood de kunst de enige uitweg om uitdrukking te kunnen geven aan Noordse gevoelens. Tweemaal heeft het Noords-Europa langs deze weg vrij kunnen ademen, met name tijdens de gothiek en tijdens de barok.

D.1. De Gothiek

De gothiek is de enige gelukte poging om in de bouwkunst een metafysisch tijdsgevoel van gezamelijk streven weer te geven. Daarvoor werd het bouwmateriaal op een speciale manier gebruikt. De steen werd in een opwaartse beweging van druk en tegendruk gedwongen. In het gotisch kerkgebouw begint die opwaartse beweging onderaan in de zuilen, ze gaat verder over de bogen om tenslotte in de torenspits te eindigen. Dit dwingen van de materie getuigt van grote wilskracht en is kenmerkend voor de persoonlijkheidsstijl van de Noordse kunst. Goethe heeft gezinspeeld op die wilskracht wanneer hij schreef dat elke kunstopvatting omgezet kan worden een materiële expressie.
De gothiek is ontstaan in het Frankisch rijk, dat in die tijd nog overwegend Germaans was. De vier best bewaarde voorbeelden zijn: de Notre-Dame van Parijs, de kathedralen van Reims, Amiens en Rouan.
De gothiek wordt soms als een verkrachting van het Griekse schoonheidsideaal afgeschilderd. Dit is terecht, want de gothiek straalt niet de rust uit van de Griekse tempel. De gothiek haalt haar inspiratie uit de natuur, die wezenlijk dynamisch is. De gebundelde zuilen zijn de boomstammen, de spitsbogen zijn de takken en de versiersels op de spitbogen is het gebladerte. Binnenin zijn het de glasramen, die de ruimte verkleinen en voor een speciaal lichtspel zorgen. Dit lichtspel is te vergelijken met het zonnelicht dat door het gebladerte dringt. Dus de kunstenaar heeft getracht van in het kerkgebouw de sfeer van het woud op te roepen. De gothiek is een uiting van eerbetoon aan de natuur en zijn Schepper. Aan de basis van de gothiek ligt dus een innig doorleefd religieus gevoel.

D.2. De Barok

Het doel van de barok (=jezuïtenstijl) is het terugwinnen van de afvallige, door zinnelijke elementen aan de renaissancestijl toe te voegen. Niettegenstaande deze doelstelling, is de barokschilderkunst erin geslaagd, om tot een overwinnen van de materie te komen.

Michelangelo heeft op een duidelijke manier gebroken met de klassieke (= Griekse) esthetische normen.

P.P. Rubens is een meester in het op een fantasierijke wijze aanwenden van het lichtspel. Hij heeft echter géén zielskracht in zijn werk gelegd, wel heeft hij een symfonie van blinde levensdrift in beeld gebracht.

3. GEVOLGEN

A. MAATREGELEN OM HET RAS TE BESCHERMEN.

Reeds de Fransman Vacher de Lapouge heeft gewaarschuwd voor het gevaar dat rasvermenging inhoudt, namelijk de overheersing door rondhoofdigen. Dit gevaar bestond reeds in zijn tijd wegens de toenmalige Noord-Afrikaanse immigratiegolf.
De ondergang door immigratie, waarvan Griekenland en Rome vroeger het slachtoffer geweest zijn, kondigt zich opnieuw aan. Nu reeds is het Noordse ras gedeeltelijk uitgeroeid door de alcohol, de vele oorlogen en revoluties. De toenemende immigratie zal zijn einde betekenen.

Het Noordse ras is het bindmiddel dat Duitsland groot heeft gemaakt. Het op de voorgrond schuiven van het Noordse ras is géén aanzet tot rassenhaat. Integendeel het is een bewustmakingsproces dat alleen de bijzondere rol van dit bindend rasbestanddeel van het Duitse volk beklemtonen wil.

Alleen op uiterlijke raskenmerken voortgaan getuigt van lichtvaardigheid. Want het innerlijke is het allerbelangrijkste. Zo is het goed mogelijk dat iemand uiterlijk geen opvallende Noords raskenmerken vertoont, maar wat betreft karakter 100 % Noords is. Dus de fysische kenmerken alleen in aanmerking nemen, is een veel te oppervlakkige methode. In de eerste plaats moet men naar iemands prestaties kijken alvorens men met behulp van uiterlijke kenmerken zijn rassische afkomst tracht te bepalen.
In principe zijn de bloedeigenschappen erfelijk,

maar oneervol gedrag van de kinderen betekent hun uitsluiting. Echte bloedadel treft men voornamelijk aan onder boeren en soldaten.

Maatregelen om de rasvermenging tegen te gaan zijn nodig. Het streefdoel is een aandeel van 80 % Noords bloed. We zullen moeten streven naar een nieuwe adel die gebaseerd is op Noords bloed.

Het behoud van het Noords bevolkingsaandeel is van levensbelang. Daarom moeten we op een andere manier gaan denken over bijvoorbeeld natuurlijke kinderen en veelwijverij. De natuurlijke kinderen moeten van dezelfde rechten kunnen genieten als de wettelijke. Het geboorteoverschot loopt terug, daarom zijn ook de kinderen van ongehuwde moeders welkom. Want het is een kwestie van overleven geworden !! In geval van schrijnend gebrek aan mannen kan veelwijverij een uitweg bieden om op deze wijze de bevolking terug op peil te kunnen brengen.

De maatregelen van rasbescherming lokken veel tegenstand uit bij het Vatikaan, dat zich fel kant tegen sterilisatie van personen die erfelijk zwaar belast of misdadig zijn.

Het kristelijk medelijden en het vrijzinnig humanisme resulteren in hetzelfde: de vormen van het mindere leven worden beschermd tegen de wil van de natuur in.

Een derde bron van dit medelijden met het mindere leven komt uit Rusland. Volgens Dostojewski hebben de Russen een typisch verlangen naar het lijden. Het is dan maar een kleine stap naar medelijden. Hij vergelijkt dit gebrek aan persoonlijkheid met

een klein kind dat nog niet goed nadenken kan. Hij zoekt de verklaring hiervan in een te langdurige bezetting van Rusland door volksvreemde heersers.

De immigratie moet gestopt worden, want vanuit rassistisch standpunt zijn gemengde seksuele kontakten en huwelijken verboden.

B. DE NOORDSE STAAT

De algemeen aanvaarde stelling die zegt dat dat de familie de bouwsteen is van de staat, is een leugen ! Want het zijn de mannenbonden die aan de basis liggen van de moderne staat en niet de familie.
De mannenbond is een instrument bij uitstek om in groepsverband tot een georganiseerde samenwerking te komen.
De evolutie van de mannenbond nagaan door de eeuwen heen is belangrijk. Want de mannenbond vormde de ruggegraat van de staat.

In Egypte bestond de mannenbond uit burokraten, het familie- en stamgevoel speelde een mindere rol.
In China was de leer van Confusius allesoverheersend; er bestond echter wel een grote verering van de voorouders.
In het Indisch kastensysteem bezaten de Brahmanen (= de krijgers) wel bevoegdheid voor filosofische aangelegenheden, maar geen politieke inspraak.

In Athene werd getracht om de oude mannenbonden terug nieuw leven in te blazen door het lidmaatschap van de militaire jeugdafdeling verplicht te maken.

Zodoende werd de mannelijke jeugd op achttienjarige leeftijd opgeroepen voor dienstvervulling binnen kazernemuren. Maar deze poging is mislukt, want ze kwam te laat, het volk was reeds te zeer verzwakt door rasvermenging.

In Rome nam de pater-familias de centrale plaats in. De opstandige zoon kon vaders macht alleen ontvluchten door dienst te nemen in het leger.
Binnen de katholieke kerk vormden de priesters een soort mannenbond, met als bijzonderheid dat deze bond, volgens de kerk, de macht van God ontvangen had.

De echte mannenbond overleefde de Middeleeuwen in het ridderdom, in de gilden, in de stadsraden en in de Hansa. Een verre uitloper kunnen we terugvinden in het Pruisisch leger dat het voorbeeld was van een Germaanse mannenbond, waar eer en plicht een centrale plaatsen innamen.

Wanneer de staat tot een absoluut machtsapparaat uitgebouwd wordt, dan bekomt men iets volksvreemd, dit verklaart de Marxistische opstand van 1918 in Duitsland. De staat mag géén doel op zich zijn, maar slechts een middel.

De volkseer verlangt naar een natie met leefruimte. Bodemvreemde volkeren (joden, Romeinen) kennen géén eer. Elk volk heeft recht op erkenning van zijn levensruimte. Het gebrek aan levensruimte in de zin van een tekort aan akkerland, heeft twee belangrijke gevolgen:

1-de steden en de industrie groeien, de wereldhandel en het proletariaat breiden zich uit.

De jood krijgt alzo de gelegenheid om nieuwe loonslaven bij te maken;

2-de oude waarden (eer en vrijheid) hebben afgedaan, het ekonomisch imperialisme is de nieuwe drijfkracht.

De eerste grote ramp die het Duitse volk nu bedreigt is de afzwakking van ons vrijheidsgevoel door het toenemend ekonomisch individualisme. Dit eng materialistisch denken brengt onheil.
De tweede ramp die ons bedreigt, is het ontstaan van een zogenaamde wereldekonomie met haar volksvreemde onderbouw.
Deze twee dreigende rampen hebben één en dezelfde oorzaak, namelijk de om zich heen grijpende rasvermenging. Want dat is het begin van een proces van zelfvervreemding.

Onze nieuwe strijdleuze, die zowel steunt op het nationalisme als op het socialisme, luidt:

" MET ZWAARD EN PLOEG VOOR EER EN VRIJHEID ! "

De staat is geen doel op zich, het is slechts een middel de Noordse mythe te erkennen en te beschermen. Elk volk wordt gedomineerd door één ras. Dit ras bepaalt de vrijheidsgrenzen van het volk in kwestie. De roep naar vrijheid voor elk ras involgen geeft aanleiding tot anarchie. De industrialisatie, die de ekonomische waarden op de voorgrond schoof, doodde het rasgebonden streven naar persoonlijkheidsvorming door zelfontplooiing. Dit strikt ekonomische denken drong door naar andere terreinen als daar zijn de politiek (marxisme), de

sociologie (kwantiteit primeert) en de filosofie (kausaliteitsleer). Friedrich Nietzsche protesteerde tegen dit allesoverheersend materialisme door een oproep te lanceren voor het scheppen van een nieuw type mens.

De opdracht van de Noordse staat omvat:

-beschermen van de hoogste waarde: de nationale EER;

-burgerrechten toekennen op basis van eigen verdienste en niet langer uitdelen zonder enige tegenprestatie te eisen. Het staatsburgerschap moet verdiend worden en niet langer gegeven worden aan rasvreemden (ondermeer de joden). De overhandiging van deze rechten moet op een plechtige wijze gebeuren;

-een ekonomische politiek voeren:
MAAR-géén ekonomisch individualisme, want een gelijke ekonomische behandeling begunstigt de handige bedrieger ten nadele van de man van eer;

-géén universalisme, want nu spelen de wereldbeurzen diktator over de nationale ekonomie;

-een resultaatgerichte sociale politiek voeren, in navolging van Bismarck. Voorbeelden van zulke sociale maatregelen zijn:

-nationalisatie van de spoorwegen;

-overnemen door gemeenten van de openbare nutsbedrijven;

-oprichten van bibliotheken;

-het voeren van een nationalistische politiek, samen met een herstel van de dynastie. Het internationalisme is een utopie, daar de levensdynamiek per volk verschilt, vandaar dat strijd altijd deel zal blijven uitmaken van het leven;

-maatregelen treffen tegen het liberalisme, dat de ekonomische belangen laat primeren op deze van het volk;

-daar het volksbelang gediend wordt door maatregelen die versterkend werken voor ras en eer, moeten we volgende algemene stelregel hanteren:

" HET VOLKSBELANG MOET

IN ELKE MAATREGEL PRIMEREN !! "

C. EEN NIEUW STAATSSYSTEEM.

Het verdrag van Versailles moet herzien worden. Duitsland moet meer levensruimte verkrijgen in Midden-Europa. Er moeten drie machtsblokken in Noord-Europa ontstaan: het Engelse (het westelijk deel), het Skandinaafse (het noorderlijk deel) en het Duitse blok (het centrale deel).

Rusland moet zijn aandacht naar het Oosten verleggen. Engeland mag als beschermer van Europese belangen in India en Egypte blijven optreden.

Het nieuwe staatssysteem moet gebaseerd zijn op het ras; dat is de organische basis van de staat. Daarom dat er een nauwe samenwerking tussen het Skandinaafse en het Duitse blok erg wenselijk is. Verder moet Duitsland akkoorden sluiten met Engeland, de V.S.A. en Italie.

De huidige macht van de industriële en financiële wereld mag niet aanvaard worden. Het nationaal belang primeert. Vanuit dit standpunt is de staatsschuld een rechtstreekse verarming van het land. De buitenlandse politiek moet terug harder worden; geen kannonneerbotenpolitiek meer, want dat is een teken van zwakte.

Het is een joodse kliek van financiers die Engeland tot het opzetten van de opiumhandel in China en tot de verovering van Zuid-Afrika gedwongen heeft. Tevens heeft zij de Balfour-verklaring (*) afgeperst.

(*) Britse regeringsverklaring waarin aan de joden een eigen staat in Palestina beloofd werd('17).

D. HET RECHT

Een grondwijsheid luidt, dat alleen datgene wat door het volk als rechtmatig aangevoeld wordt, recht is. Dit betekent dat het recht vertrekt vanuit een specifiek waardenpatroon dat van volk tot volk verschilt. Zo vertrekt het Romeins recht van de opvatting dat het individueel bezit heilig is, vandaar de grote nadruk op het eigendoms- en erfrecht. Het Romeins recht met zijn duizenden artikels biedt het individu een perfekte materiële bescherming.
Door verder te evolueren heeft het Duits recht zijn centrum verloren.

Het idee van een op ras gegrondvest recht is in overeenstemming met de natuurwetten. Want in elk levend wezen van de kosmos zitten wetten ingekapseld, zo ook in de mens. Het is onwaar dat God zijn Wil kenbaar maakt langs woordvoerders om. Hij heeft zijn Wil onder de vorm van natuurwetten in de mens gelegd.

De Edda verhaalt hoe Odin, als beschermer van het recht, trouw moest blijven aan zijn gegeven woord (=overeenkomst) met als gevolg dat hij de ondergang van zijn geslacht veroorzaakte.

Trouw-zijn gaat samen met eergevoel bezitten !

Als nieuw zwaartepunt moet de volkseer terugkomen. Dit zal tot gevolg hebben dat oneervolle daden terug zwaar zullen gestraft worden.

Het strafrecht is ontstaan uit de behoefte om de eigen eer en bij uitbreiding deze van de sibbe te beschermen. Hierdoor wordt het Germaans strafrecht begrensd door de belangen van de eer. Deze uitbreiding naar de volkseer toe, is tot nu toe nog niet gebeurd. Dit is het levend bewijs van gebrek aan persoonlijkheid. Het is nu bijvoorbeeld mogelijk dat joden ongestraft het Duits zinnebeeld, Germania, als een hoer afbeelden. Het groot aantal joodse advocaten bewijst dat het huidige recht on-Duits geworden is.

Het nieuwe Duits strafrecht zal de strafmaat moeten bepalen in verhouding tot de krenking van de volkseer. De straf is geen heropvoedingsmiddel, zoals de humanisten beweren, het is uitsluitend een middel om onaangepaste mensen af te zonderen. In zware gevallen van oneervol gedrag moet de straf gaan van verbanning tot en met de doodstraf.

Het nieuw Germaans recht zal hard zijn voor het ekonomisch leven:

- *kontrole op de banken en de beurs;*
- *verbieden van stakingen en lock-outs;*
- *wederinvoeren van de Hansagebruiken.*

E. HET EKONOMISCH SYSTEEM

Het huidig ekonomisch systeem is hol. We beleven nu de wereldheerschappij van het geld. Men heeft het over zogenaamde natuurwetten die het ekonomisch leven beheersen. De vrijheid van vestigingsplaats heeft de wereldsteden doen ontstaan. De beurslui zijn de echte leiders van het ekonomisch gebeuren. Voor hen is de ekonomie hun geldbron en winst is de enige norm die ze hanteren. Dit toelaten is verraad plegen tegenover de idealisten, die in de eerste wereldoorlog gestorven zijn voor de eer en de vrijheid van het vaderland.

Het socialisme is vergiftigd met waangedachten, want:

- het internationalisme gaat in tegen het volksverlangen naar eigenheid;
- de klassenstrijd is in tegenspraak met de orgasche eenheid die bestaat tussen de ondernemer, het werk en de werknemer;
- het pacifisme staat lijnrecht tegenover het volksverlangen naar zelfverdediging;
- de afbraak van het eigendomsbegrip, onder de vorm van nationalisaties is de grootste diefstal die denkbaar is. Het is echter wel zo dat bezit dat op een oneervolle wijze (uitbuiting, spekulatie) verworven is, afgenomen moet worden. Eerlijk verworven bezit is daarentegen in de ware zin van het woord gestolde arbeid, ontstaan uit de drang van de mens om iets meer te presteren dan strikt noodzakelijk is voor het verdienen van zijn dagelijks brood.

F. DE DUITSE VOLKSKERK

Er bestaat een verlangen naar een volkseigen kerk. In de negentiende eeuw is de kerk het slachtoffer geworden van de wetenschappers. Ze heeft de schematische techniek die eigen is aan het wetenschappelijk onderzoek willen gebruiken om haar religie te verklaren. Maar doordat ze bijkomstige verhalen tot dogma's verheven had, kwamen er tegenspraken aan het licht. De zo gestichte verwarring veroorzaakte het afvallig worden van een gedeelte van de gelovigen. Deze afvalligen zijn op zoek naar nieuwe waarden. Sommigen zoeken die in het okkulte. De grootsten onder hen (dichters, dramaturgen, politiekers) hebben deze kans waargenomen om uit de eigen mythen nieuwe waarden te scheppen.

Niettegenstaande de naastenliefde centraal staat in Jezus' boodschap moet deze toch ondergeschikt worden gemaakt aan de nationale eer, willen wij tot een echte volkskerk kunnen komen.

We moeten een zoektocht starten naar de echte persoonlijkheid van Jezus, want aan een vrijwillig gekozen Heer kunnen we trouw blijven. We hebben geen nood aan plaatsvervangers (de paus van de katholieken) noch aan heilige boeken (de protestanten).

Wetenschap, religie en kunst bestrijken wezenlijk verschillende gebieden. De wetenschap werkt schematisch en steunt op de logika. De religie doet beroep op de wilskracht van de mens om bepaalde waarden na te streven. De kunst werkt met symbolen.

Een Duitse volkskerk zal het dogmatische moeten afwijzen. Het dogmatische is typisch voor de joodse godsdienst. Het Oude Testament behoort niet tot ons religieus erfgoed. Het is een 100 % zuiver joods boek. Daar de joden onze geestelijke vaders NIET zijn, moeten we dit boek afwijzen !!!

De Duitse volkskerk moet de twee kernwaarden, zijnde eer en vrijheid en het gemeenschapsgevoel propageren. Ze mag niet door dogma's gebonden worden en ze moet los van Rome kunnen handelen. Haar priester zullen trouw moeten zweren aan de nationale eer en zullen zich a-politiek gedragen moeten. De katholieke jeugdbewegingen moeten ontbonden worden.

Slotbemerking

Het verdwijnend godsgeloof kan ofwel aanleiding geven tot het afsterven van de ziel ofwel leiden tot revolutie.
Een overdreven godsgeloof leidt ook tot eksessen. Zo beschouwden de Taboristen (Tsjechoslowakije) elke niet religieuse kunstbeoefening als heidens en dus verwerpelijk.

G. DE ROL VAN DE VROUW

Volgens Aristotoles heeft de vrouw iets te weinig aanleg om in voldoende mate abstrakt te kunnen denken, hetgeen nodig is voor het verrichten van kreatief en wetenschappelijk werk.

Een van de doelstellingen van de Franse revolutie was de gelijkberechtiging van de vrouw. De Franse revolutie gaf een grotere handelingsbekwaamheid aan de vrouw. Maar dit was maar van korte duur, want Napoleon ontwierp een anti-feministische wetgeving. De aanzet tot gelijkberechtiging is er gekomen door de vragen naar vakbondsdeelname en stemrecht. De eis tot gelijkberechtiging geeft aanleiding tot mistoestanden. Zo zal een gemengd leger een groot bordeel worden. De joden steunen deze eis, want op deze wijze wordt de maatschappij verzwakt.

De vrouwen hebben in de Middeleeuwen hun intellektuele kans gehad, maar ze hebben geen sukses geboekt. Enkele uitzonderlijke vrouwen zijn er wel geweest. Zo ondermeer Lukrezia Borgia die zich doet opmerken tijdens de Renaissance. Verder zijn er in de negentiende eeuw Sonja Kowalewski en Madame Curie geweest.

De waanidee maakte recentelijk opgang dat een vrouwenmaatschappij het begin van echte kultuur zou betekenen. In een wereld, die beheerst wordt door mannen, wordt volgens deze theorie, de klassieke rol met de daarbij horende eigenschappen van de vrouw teveel beklemtoond.
Geschiedenisvorsers zochten naar voorbeelden van vrouwenmaatschappijen. Ze vonden deze zogezegd in

Egypte en in Frankrijk. Voor Egypte baseren ze zich op een tekst die bij de beelden van Ramses en zijn vrouw gevonden werd en die als volgt luidt: " de goddelijke gemalin, de koninklijke moeder, de heerzeres van de wereld". Deze tekst bewijst volgens mij alleen maar, dat er binnen de Egyptische mannenstaat bepaalde vrouwen bestaan hebben die bijzondere plaatsen bekleed hebben.

De emancipatiebeweging komt op voor de erotische vrijheid, voor vrij seksueel verkeer tussen rassen en voor abortus (beslissingsrecht exklusief bij de vrouw). Dit komt neer op afzien van het huwelijk en het kinderrijk gezin. Dus de emancipatiebeweging vordert op termijn bezien de ondergang van het gehele volk. Dat het zover is kunnen komen ligt aan de man die opgehouden heeft er een levensvisie op na te houden en daardoor de kans aan de vrouw gegeven heeft om een vorm van erotische anarchie op te eisen.

Iedere erotische anarchie leidt tot de kulturele ondergang. Daarvan getuigt de geschiedenis van de godin Istar. In het begin was ze de maagdelijke godin van de jacht en de oorlog. Zo werd ze ten tijde van Hammurabis afgebeeld met een baard. Daarna werd ze de godin van de liefde en de vruchtbaarheid. Onder Fenicische invloed werd ze beschermster van de religieuse prostitutie, tot ze tenslotte als Astarte het symbool van het seksueel anarchisme werd. Maar toen liep ook de beschaving waarin ze thuishoorde (het Babylonische rijk) op haar laatste benen.

De geëmancipeerde vrouw is er zich niet van bewust dat zij in feite lijdt onder een gebrek aan eergevoel en plichtsbesef. Zij erkent niet de hogere waarde van het huwelijk. De hedendaagse vrouw moet aan die oproep tot verbastering géén gevolg geven. De godin Freya wordt in de Edda voorgesteld als de behoedster van de eeuwige jeugd. Dus het ras zuiver bewaren en voortzetten is de hoogste taak en tevens de plicht van elke vrouw. De oude Germanen bezaten een groot respekt voor de vrouw. Zonder de minste twijfel heeft de vrouw recht op gelijke kansen, maar ze moet respekt opbrengen voor haar eigen geaardheid. Want er bestaat nu eenmaal een natuurlijke polariteit tussen man en vrouw. De vrouw is lyrischer dan de man. Dat lyrischer zijn uit zich in haar neiging om te beschermen. Deze neiging zit diep in haar onderbewustzijn gegrifd. Dit maakt haar ongeschikt voor volgende beroepen: rechter, soldaat en staatshoofd. Daarnaast is er de man die kreatiever ingesteld is en een meer synthetische geest heeft.

H. OPVOEDING

Opvoeding is een staatszaak omdat karaktervorming haar belangrijkste doelsteling moet zijn.
De konfessionelen zijn tegenstander van het vrij wetenschappelijk onderzoek. Daarvan getuigt de moeite die ze hebben om in hun onderricht, naast aarderijkskunde en wiskunde, het scheppingsverhaal en de ark van Noë te blijven verdedigen.

We zullen nieuwe figuren in onze geschiedenislessen moeten bespreken, gaande van Odin, Siegfried, Widukind, Frederik de Eerste en de Tweede, Meester Eckehart, Luther, Bach, Goethe, Beethoven, Schopenhauer tot Bismarck. Dit alles om onze mythe opnieuw tot leven te brengen.

De katholieke kerk heeft zich tegen vele van deze grote mannen gekeerd. De jezuïet Th. Meyer noemde Kant een bron van zinnelijkheid. Zijn konfrater H. Hoffmann vond dat Kant op geen enkele wijze het wetenschappelijk onderzoek nieuwe grondvesten gegeven had. Martin Luther werd een schandvlek voor Duitsland tot zelfs een nonnenverkrachter (Vetter s.j.) genoemd. Goethes werk werd als heidens en goddeloos afgeschilderd (Meschler s.j.). Rome heeft zich altijd verzet tegen uitingen van volksbewustzijn. Een schoolstrijd lijkt onvermijdelijk. Het gevaar van verdeeldheid te zaaien binnen het volk is erg groot, maar hervormingen zijn nu eenmaal nodig, want het onderwijs is een prioritaire staatszaak.

I. DE NOORDSE KUNST

Vanaf de 19de eeuw zijn er pogingen ondernomen om verschillende oude stijlen te mengen. Dit bewijst duidelijk dat de scheppingsdrang gebroken is. Nu wordt er veel verwacht van het subjektivisme. Maar dit is een willoze stijl die zich laat leiden door het toeval. De materie wordt gebruikt als een speeltuig. Het is een stijl zonder ziel, dit getuigt van innerlijke onvruchtbaarheid. De joodse kunstenaars zijn meesters in het subjektivisme, zij slagen er wonderwel in om allerlei volksvreemde elementen in hun kunst op te nemen, maar dit bewijst tevens hun gebrek aan scheppingskracht. Dit zoeken in den vreemde naar inspiratie komt het meest schokkend tot uiting in het modern toneel. Amerikaanse negers komen in Berlijn naaktrevues regisseren.

Gesteund op de psychologie is er een nieuwe opvatting over het estetisch zijn, ontwikkeld. Aanleiding was een antwoord te zoeken op volgende vraag: " Hoe is het mogelijk dat het afstotelijke, estetisch overkomen kan ?" Als antwoord werd naar voren gebracht dat het kunstwerk een toestand schept die het mogelijk maakt om zich in de situatie in te leven. Dit inleven wekt een gevoel van vreugde of verdriet op. De muziek is hiervan het beste voorbeeld. Muziek is onstoffelijk met het ritme als bouwsteen. Muziek beluisteren is een zich laten overspoelen door vormkrachten.

Het wezenskenmerk van de kunst is NIET het opwekken van een eeuwigheidsgevoel, maar WEL de poging van de kunstenaar om vorm te geven aan zijn persoonlijke opvattingen en eigen levensritme.

De kunstenaar doet de ziel niet vervliegen, integendeel hij levert het bewijs van de doorbraak van zijn zielskracht. Vandaar dat van een ECHT KUNSTWERK zulke indringende KRACHT uitgaat. Daarom is het voor elk individu zo belangrijk van te zoeken naar zijn of haar kunstscheppende kracht, want ieder van ons kan langs de kunstbeoefening zichzelf beter leren kennen.

In de 19de eeuw werd om de esthetische normen volledig afgestemd op de Griekse kunst. Waarschijnlijk ligt de oorzaak in het feit dat de Griekse kunst gekenmerkt wordt door het streven naar een schoonheidsideaal. De Griekse kunst wil een afstraling van het goddelijke zijn.

De Germaanse kunst is naturalistisch en tegelijkertijd idealistisch. Het naturalistische blijkt uit de zin voor het detail (zie de werken van Leonardo da Vinci). Aan de basis hiervan ligt een grote liefde voor de natuur. Het idealistische komt tot uiting in de wilskracht die de Germaanse kunst uitstraalt. Dit laatste staat in tegenstelling met de rust en het formalisme van de Griekse kunst.

De verschilpunten tussen de Noordse en de Griekse kunst zijn:

1. *Noordse dynamiek versus Griekse rust*

   In de Ilias van Homerus worden de helden zonder diepgang geschilderd dit in tegenstelling met de natuurbeschrijvingen die uitstekend gedetailleerd zijn.

In het Nibelungenlied wordt sterk de nadruk gelegd op de persoonlijheid van de helden, met als zwaartepunt de Noordse opvatting van eer en trouw. In het lied van Siegfrieds dood komt de ware Germaanse aard het beste tot uiting.

De Griekse kunstenaar wilde bij voorkeur statische kunstswerken scheppen. Hij had echter wel veel aandacht voor ruimteeffekten. Het beeld van Apollo is naast een voorbeeld van harmonie ook een van formalisme. Deze Griekse kunst straalt rust uit, het is een zakelijke stijl.

De Noordse kunstenaar tracht in één moment het heden en toekomst te vatten door dynamiek in zijn werk te leggen. Voorbeelden hiervan zijn Rembrandt, Leonardo de Vinci en Michelangelo. Die dynamiek is sterk gekleurd door de persoonlijkheid van de kunstenaar, die eigen normen hanteert. Dit is een nieuw inzicht in de relatie stijl en kunst. Volgens mij kan men dus twee stijlen onderscheiden, naar analogie met het onderscheid dat ik bij de wil gemaakt heb (de drift en de vrije wil), namelijk de zakelijke en de persoonlijkheidsstijl.

2. Noordse scheppende wilskracht versus Griekse objektiviteit

Volgens de klassieke opvatting is de objektiviteit de maatstaf voor het bepalen van hogere kunst.
Het bestaan van een typisch Noordse wilskracht wordt ontkend door Kant en Schopenhauer. Maar bevindt er zich niet achter elk kunstwerk een kracht, die men tot op heden over het hoofd gezien heeft ?

De Noordse mens wordt voortgedreven door zijn dadendrang, hij zoekt niet voortdurend naar rust. Hij is een geboren humorist maar hij bezit ook een diepgeworteld religieus verlangen. Daar de Noordse mens zijn eigen religie verloren heeft, voelt hij zich onvoldaan op religieus vlak. Hij tracht dit gemis te kompenseren door het maken van kunstwerken, die uiting geven aan zijn religieus verlangen. Voorbeelden hiervan zijn:

-Grünewalds kruisiging (rentabel-Colmar);

-de gotische Dom;

-het zelfportret van Rembrandt;

-een fuga van Bach.

Volgens Kant acht de mens zichzelf boven de natuur verheven. De mens plaatst zijn idealen boven het zinnelijke. Dit geeft de mens het gevoel van boven de natuur uit te stijgen. Volgens Kant is dit gevoel aangeboren. Volgens mij niet. Want het zich verheffen vereist wilskracht en deze is afhankelijk van de persoonlijkheid. Door wilskracht gedreven kan de mens tot aktie overgaan in plaats van machinaal te reageren op externe impulsen. Zo heeft de kunstenaar nood aan veel wilskracht en offerzin. Hij geeft uiting aan zijn dadendrang langs zijn kunstwerk om. De hoogste taak van de kunst is de dadenkracht van de mens verhogen.

Wagner heeft getracht van de verschillende kunstvormen (volksdans, muziek en poëzie) te verenigen in het muziektheater.
Wagner is in dit opzet niet volkomen geslaagd. De verstaanbaarheid van de tekst laat soms te wensen over. Maar zijn muziek wekt gevoelens op, die het wezen van de Noordse ziel blootleggen. Deze gevoelens zijn:

-het innerlijk schoonheidsideaal (Koning Marke, Hans Sachs);

-de natuurgebondenheid (Siegfried);

-de strijdwil om zijn eer te verdedigen (Tristan en Isolde).

Wagner heeft bewust gestreefd naar het scheppen van een andere wereld en een andere religie. Daarom zal zijn werk ook voor de toekomstige generaties waardevol blijven.

Van de moderne schrijvers is Charles Dickens een van de beste die het niet-Griekse schoonheidsideaal heeft verwoord. Deze schoonheid is een, soms in heldere dan weer in sombere kleuren geschilderd, spel van wilskracht dat omkaderd wordt door een sprankelende aktie. "Bleak House" bezit in dit opzicht een nog meer doordringende atmosfeer dan zijn beroemde "David Copperfield".

4. LAATSTE AANTEKENINGEN

In Neurenberg tijdens zijn gevangenschap schreef Alfred Rosenberg, in het aanschijn van de dood, een verechtvaardiging voor zijn gedrag (VI). In tegenstelling met zijn vroegere werken, waarin hij een omslachtige en gevoelsgeladen schrijfstijl hanteert, maakt hij in dit laatste werk gebruik van een sobere stijl, wat de leesbaarheid erg ten goede komt.

Daar onze belangstelling uitgaat naar zijn "Mythe", volgen hierna zijn bedenkingen die daar betrekking op hebben.

Hij geeft toe dat hij in zijn "Mythe" af en toe drastische predikaten gebruikt heeft, die sommigen pijn deden. Verder geeft hij toe dat er meer dan tien historische foutjes ingeslopen zijn; maar hij wilde daarom na de oorlog de "Mythe" nog eens rustig op fouten nakijken. Deze kleine foutjes doen echter geen afbreuk aan de essentie van de "Mythe".

In het kort verhaalt hij hoe in hem zijn opvattingen ontstaan zijn. Als knaap had hij het moeilijk om binnen het denkpatroon van de kerkelijke religie te blijven. Door het lezen van Goethe, Leonardo de Vinci en Kant kwam hij in kontakt met de vrije wereld. Het werd hem vlug duidelijk dat deze grote mannen overhoop lagen met de kerk.

(VI) Alfred ROSENBERG " Letzte Aufzeichnungen ", in het Nederlands vertaald bij uitgeverij De Galge Antwerpen - 1973: " Hitler en het Derde Rijk "

Hij verliet Letland in 1911 met een algemeen protestants kompleks, maar zonder diep bewust afstand te hebben gedaan van het katholieke geloof. Tijdens zijn reis door Beieren was hij getuige van twee voorvallen die op hem een traumatische nawerking hadden.
In de streek van Ettal bezocht hij een kerk waar onder de koepel een kring van skeletten als relikwieën uitgestald lagen. Hij vroeg zich af of hij wel degelijk in Europa was en niet in Afrika. Enkele dagen later zag hij hoe in een kerk aan de Chiemsee een jonge grote blonde boer op zijn knieën naar de biechtsoel kroop. Hij vroeg zich af of het kristendom DAT gemaakt had van een fier volk, dat het, het onwaardige van dergelijke knieval NIET begreep (VI, blz. 40).

Door de geschriften van H.St.Chamberlain werd hij op spoor gezet van de studie van de Oud-Indische filosofie en de Griekse beeldhouwkunst. Hier vond hij een parallellisme tussen het uiterlijk verval en de innerlijke gesteldheid. De neergang van de Griekse en de Romeinse wereld werd grotendeels veroorzaakt door rasvermenging. De vraag hoe de Grieken ertoe gekomen waren om op de ronde muurrresten van veroverde burchten, rechthoekige gebouwen te plaatsen, bracht hem tot het besluit dat de Grieken deze bouwstijl als een gewoonte uit hun oorsprongsgebied, het hoge Noorden meegebracht hadden.

De onverdraagzaamheid van de katholieke kerk zit hem dwars, niettegenstaande dat, is en blijft hij een tegenstander van propaganda om de mensen ertoe aan te zetten om uit de kerk te treden.

Verder herhaalt hij zijn standpunten betreffende:

RAS,

-rasvermenging leidt tot kultuurverval. Dit is een wet van het leven, die geldig blijft voor alle tijden. Een mulattisering van de V.S.A. is onvermijdelijk geworden. De bijhorende botsingen zullen en kunnen niet uitblijven;

-rasbescherming is een noodzaak onder de vorm van een wetgeving op het huwelijk en euthanasie;

-de verering van het Germaanse element betekent geen verachting van de andere rassen:

" De zin van een groots gedachte volksontwikkeling ligt in de erkenning en de eerbiediging van die in hun eigen milieu."

(VI, blz.48);

KRISTELIJKE KULTUUR,

-de bewering dat het kristendom ons kultuur gebracht heeft is een grove leugen ! Het omgekeerde is waar. Want de Europese volksziel heeft het kristendom ongelooflijk veel kunstwerken geschonken. Kijk maar naar de kathedralen, de muziek en de passiespelen;

JODEN,

-de joden hebben door hun eigen optreden de bestaande anti-joodse gevoelens gevoelig verscherpt. Enkele voorbeelden hiervan zijn:

- -De Joodse professor Gumbel ontving de uit de eerste wereldoorlog teruggekerende studenten met volgende smalende woorden: "Jullie kamaraden zijn gesneuveld op het veld van oneer!! ";

- -het joodse Ullstein-concern eiste de emigratie van Duitse werklozen, op het moment dat treinen met Pools-joodse vluchtelingen Duitsland binnenstroomden;

- -de na de machtsovername (30 januari 1933) geëmigreerde joden zijn een politieke en ekonomische boycot tegen Duitsland begonnen.

- -In de V.S.A. is het propaganda-apparaat voornamelijk in joodse handen. Met behulp van zijn joodse vrienden kon Roosevelt de publieke opinie afleiden en de haat tegen Duitsland aanwakkeren.

- -joodse weerstandsorganisaties plegen bomaanslagen tegen de Engelsen in Palestina (zomer 1946).

DEEL II SYNTHESE VAN DE MYTHE

We moeten de geschiedenis met andere ogen beginnen te bekijken. Want de stuwende kracht achter de geschiedenis is het ras. Voor Noord-Europa neemt het NOORDSE RAS een bijzondere plaats in. Dit ras is waarschijnlijk de erfgenaam van Atlantis en het heeft in onze streken een kultuur tot stand gebracht, die blijvend in ons onderbewustzijn verderleeft onder de vorm van mythen.

Het begrip "ras" duidt op veel meer dan alleen maar uiterlijke kenmerken, het omvat ook karaktereigenschappen en denkbeelden. Het geheel van deze denkbeelden (waarden, mythen) die tot het onderbewustzijn behoren, wordt de "rasziel" genoemd.

Nu bestaat er een kringloop die verrijkend voor de rasziel werkt. Door de uitschieters van één ras wordt de volksontwikkeling gestimuleerd, deze verrijking wordt langs het onderbewustzijn (=rasziel) doorgegeven aan het nageslacht. Twee gevaren bedreigen de werking van deze verrijkende kringloop:

DE GEESTELIJKE ONDERDRUKKING EN DE RASVERMENGING.

In de Middeleeuwen heeft de Roomse kerk haar machtspositie aangewend om een volledige kontrole over het geestelijk leven te verkrijgen. Deze onderdrukking heeft sporadisch reakties uitgelokt. Het is echter langs de kunst om dat de Noordse geest, systematisch uiting heeft kunnen geven aan haar eigenheid (dynamiek en natuurverbondenheid).

Elke rasvermenging betekent de doodsteek voor de Noordse rasziel. Hiervan getuigen twee historische voorbeelden: zowel het Griekse als het Romeinse rijk zijn door rasvermenging tenonder gegaan.

INDIEN we de centrale plaats van het Noordse ras erkennen dan moeten we streven naar het herstel van de oude Noordse waarden (EER en TROUW) en moeten we het KOSMISCH GEVOEL VAN LOTSVERBONDENHEID terug aanwakkeren. Dit herstel zal gepaard moeten gaan met ingrijpende maatschappelijke veranderingen.

Deel III UITGANGSPUNTEN VAN ROSENBERG

1. Het Noordse ras leeft verder in Noord-Europa, maar is gedeeltelijk vermengd. Het feit van deze rasvermenging neemt echter niet weg dat wij door het bestuderen van de literatuur, de kunst en de leiders van Noordse bloede ons een volledig beeld van de Noordse levensvisie en karaktereigenschappen kunnen vormen.

2. De mens erft langs zijn bloed om, al zijn eigenschappen (fysische, psychische) en zijn mythen, die bepalend zijn voor de vorming van zijn levensvisie. Dit erfsysteem werkt feilloos volgens de zegswijze:

   "het bloed kruipt waar het niet gaan kan ".

3. De repressie in de Middeleeuwen onder leiding van de Roomse kerk heeft systematisch al wat Noords was trachten te vernietigen.

Deel IV KRITIEK OP DE UITGANGSPUNTEN

1. KRITIEK OP HET EERSTE UITGANGSPUNT :

ONZE KENNIS OVER DE NOORDSE MENS.

Door de archeologen wordt het Noordse ras gelijkgesteld met het strijdbijlvolk. Onze kennis omtrent dit volk steunt uitsluitend op grafvondsten(*). Maar alleen op basis van grafvondsten het karakter en de levensvisie afleiden is spekulatief. Het enige wat wij met zekerheid weten is dat het een strijdlustig (strijdbijl, strijdwagen) volk was, dat uit fervente paardrijders en veefokkers bestond. Waarschijnlijk hebben ze omwille van een aanhoudende droogtegolf hun geboortegrond (de Wolgamonding) verlaten en hebben zich in verschillende richtingen verspreid. Vandaar dat men grafresten van hen aangetroffen heeft van in Jutland (=Denemarken) tot in Turkije. Vanuit Thüringen hebben

---

(*) De opgegraven skeletten getuigen van hun slanke rijzige lichaamsbouw en van hun langhoofdigheid en uitgesproken langschedeligheid. Dit laatste mag niet verward worden met langhoofdigheid (ovaal- i.p.v. rond-vormig), daar hier het bovenaanzicht genomen wordt. Wanneer men het hoofd van een persoon met Noordse trekken bekijkt, zal men merken dat de neklijn NIET recht doorloopt, maar afbuigt; de schedel vertoont achteraan een uitstulping.

mengd met de lokale boerenbevolking, die tot het Faalse ras (*) behoorde. Uit deze vermenging is het Germaanse volk ontstaan. Onze huidige kennis over het Germaanse volk is gebaseerd op de enkele geschriften die aan de kerkelijke vernielzucht ontsnapt zijn:

- de twee Edda's;
- Beowulf;
- enkele fragmenten van liederen.

Verder beschikken we over enkele reisbeschrijvingen, waaronder de "Germania" van Tacitus de bekendste is. Naast de geschreven bronnen bestaan er oude volksgebruiken en sprookjes, die een grote symbolische waarde bezitten. Maar het globale beeld dat we door gebruikmaking van deze bronnen kunnen vormen, blijft onvolledig. Ellis Davidson vermeldt in een van haar boeken (VII) de Roemeense historikus Mircea Eliade die tot voorzichtigheid maant:

"Eliade vraagt ons in zijn boek "Traité d'Histoire des Religions" (**), ons een boeddhistische wijsgeer voor te stellen, die zich ertoe heeft gezet de christelijke godsdienst te onderzoeken.

(*) geblokte gestalte, minder uitgesproken ovaalvormig gezicht, wel langschedelig.

(**) uitgeverij Payot, PBP, n[312.

(VII) "Goden en Mythen van Noord-Europa", Aula-boeken nummer 333, Uitgeverij het Spectrum N.V., Utrecht - Antwerpen, 1967; blz. 15.

Hij doet dit 'door slechts een paar fragmenten van de evangeliën, een katholiek brevier, byzantijnse iconen, barokke heiligenbeelden en bijvoorbeeld de gewaden van een Oosters-orthodox priester ter bestuderen, maar hij is overigens in staat het religieus leven in een of ander Europees dorp te onderzoeken.'. Het is zeer heilzaam om Eliade's raad op te volgen ... "

Aan de hand van deze fragmentarische kennis over het Germaanse volk en met behulp van enkele grote Duitse denkers, heeft Rosenberg de Noordse levensvisie afgeleid. Maar is deze basis wel voldoende om dit te mogen doen ?

2. KRITIEK OP HET TWEEDE UITGANGSPUNT : DE OVERERVING VAN EIGENSCHAPPEN EN MYTHEN.

De overerving heeft volgens Rosenberg betrekking op zowel eigenschappen als op symbolen (mythen). De erfleer (genetica) tracht de mechanismen van de overerving van eigenschappen (fysische, psychische) te achterhalen. In de psychologie is het Carl Jung, die als eerste getracht heeft van aan te tonen, dat de kulturele symbolen tot ons erfgoed behoren.

ERFELIJKHEIDSLEER

A. DE GENEN ALS DRAGERS VAN DE ERFELIJKHEID

A.1 het onderzoek van Mendel

Tot op het einde van de negentiende eeuw geloofde men dat de eigenschappen van het individu tot stand kwamen door bloedvermenging. Het bloed werd aanzien als de drager van alle eigenschappen. Door menging van het bloed van de vader met dat van de moeder bekwam het kind zijn eigenschappen. Wanneer het bloed van verschillende rassen betrof, sprak men van 'mengbloed'. Pas in het begin van deze eeuw verkreeg het werk van Mendel (1822-1884) de aandacht die het verdiende. Hij had namelijk ontdekt dat aan de overerving van eigenschappen een aantal wetmatigheden ten grondslag ligt en dat er van een menging in realiteit géén sprake is.

Johann Mendel, zoon van een arme boer uit Silezië, werd Augustijner monnik. Dat was de enige mogelijkheid voor een arme boerenzoon om hoger onderwijs te kunnen volgen. Zijn opleiding voor leraar maakte hij niet af, hij zakte in het eindexamen; zijn slechtste vak was biologie. Daarop werd hij door zijn overste naar de Weense universiteit gestuurd, maar ook hier bleef het sukses achterwege. In 1854 keerde hij zonder diploma op zak, terug naar het klooster in Brno, waar hij les in biologie begon te geven op de technische hogeschool. Enkele leraren van deze hogeschool hadden plaatselijk een wetenschappelijke vereniging opgericht. Daardoor gestimuleerd ging Mendel de erfelijkheid bestuderen. Voor dit onderzoek koos hij de erwtenplant uit. Hij volgde de overerving op van enkele eigenschappen: lengte van de plant, kleur van de bloem en vorm van de erwt. Zo stelde hij vast dat uit de kruising van lange met korte planten er alleen maar lange planten ontstonden. Volgens de toen heersende opvatting van menging van eigenschappen zouden er halflange planten moeten ontstaan zijn. Als hij vervolgens deze door kruising ontstane lange planten op hun beurt kruiste met andere lange planten, bekwam hij 75% lange en 25% korte planten. Blijkbaar was de eigenschap 'kort' in de door kruising ontstane lange planten, op een of andere manier afzonderlijk (= overmengd) bewaard gebleven. Mendel verklaarde dit verschijnsel door aan te nemen dat voor elke eigenschap welbepaalde faktoren (later worden deze genen genoemd) verantwoordelijk zijn. Elke eigenschap wordt bepaald door twee faktoren waarvan er een afkomstig is van de moederplant en een van de vaderplant. In het hierboven aangehaald voorbeeld (75% lang en 25% kort) overheeste kennelijk de faktor 'lang', de faktor 'kort'. De overheersende faktor noemt Mendel dominant, de andere recessief. Met behulp van verdere doorkruisingen heeft hij getracht van de juistheid van zijn faktoren-theorie aan te tonen.

A.2 menselijke voortplanting

geslachtscellen

De vorming van zaadcellen gaat bij de man door zolang hij geslachtsrijp is. De ontwikkeling van een basiszaadcel en de daaropvolgende reduktiedeling tot vier zaadcellen duurt ongeveer 20 dagen. In een kubieke centimeter zaadvloeistof bevinden zich 60 tot 90 miljoen zaadcellen. Aangezien een zaaduitstorting gemiddeld uit 5 kubieke centimeter bestaat, komen er ongeveer 300 miljoen zaadcellen vrij.
Naar schatting bevatten de eierstokken van een pasgeboren meisje een half miljoen basiseicellen. Het overgrote deel hiervan hiervan komt nooit tot ontwikkeling. Bij een vrouw, die gedurende vijfendertig jaar (= het Europees gemiddelde) van haar leven vruchtbaar blijft en geen zwangerschap doormaakt, komen ongeveer 450 basiseicellen tot ontwikkeling. Na de reduktiedeling, die volgt op de ontwikkeling van een basiscel, blijven er vier eicellen over, waarvan er maar één zich verder ontwikkelt tot een volgroeide eicel, die vervolgens in de eileider losgelaten wordt. Dit loslaten van een eicel herhaalt zich om de 28 dagen. De losgelaten eicel blijft gedurende minimaal twee uur en maximaal twee dagen in de eileider wachten, indien het niet bevrucht wordt dan streft ze langzaam af.
Het is mogelijk dat er tegelijkertijd meerdere volgroeide eicellen losgelaten worden. Mits bevruchting kunnen op deze wijze meerlingen (twee-, drie-, vier-, ... lingen) ontstaan. Het is ook mogelijk dat de volgroeide eicel twee tot vier kernen bevat. Op deze wijze komen één-eiige meerlingen tot stand.

bevruchting

Tijdens de zaadlozing wordt het zaad hoog in de schede gedeponeerd vlak bij de inmonding van de baarmoeder. Langs daar dringen de zaadcellen de baarmoeder binnen en bereiken zo de eileiders, waar gedurende maximaal twee van de 28 dagen, één of soms meerdere volgroeide eicellen op bevruchting wachten. Een der zaadcellen moet binnen de 25 à 40 uren na de zaaduitstorting de eicel bereiken, want nadien verliezen de zaadcellen aan bewegelijkheid. Vermoedelijk oefent de eicel géén aantrekkingskracht uit op de zaadcellen; de bevruchting is dus zuiver een kwestie van toeval. Maar omdat elke zaaduitstorting minimaal 200 miljoen zaadcellen bevat, is de kans op bevruchting redelijk groot als ze ongeveer 24 uur VOOR het loslaten van de volgroeide eicel in de eileider plaatsheeft.

het groeiproces

Tijdens de bevruchting smelten twee cellen, één eien één zaadcel, samen. Daarna nestelt de bevruchte eicel zich in de baarmoeder, waar de celdeling begint. Door dit proces van opeenvolgende celdelingen ontstaat een kleine mens die enkele miljarden cellen telt.

Elke cel van een levend wezen (plant, dier, mens) bevat alle erfelijke informatie. Deze informatie wordt zichtbaar in de fase die de celdeling voorafgaat. Dan voegen DNA-, RNA- en eiwitstrukturen zich tezamen tot draadvormige strukturen, die chromosomen genoemd worden. Hun aantal is steeds

even en ze komen paarsgewijze voor. Een gen is een deel van de DNA. De genen bevatten de gekodeerde informatie voor de bouw van de enzymen. Elk enzym brengt specifieke chemische reakties binnen de cel op gang. Door het samenspel van zulke reakties ontstaan alle zichtbare kenmerken. Wanneer de tijd gekomen is, dan worden voortplantingscellen tot ontwikkeling gebracht, die de start van nieuw leven kunnen veroorzaken.

Elke cel van de mens bevat 46 chromosomen, daar ze paarsgewijze voorkomen spreekt men van 23 paar. Met behulp van inkleuring heeft men mikroskopisch de vorm kunnen bepalen van deze chromosomen. De 22 eerste paren zijn voor wat de vorm betreft bij man en vrouw gelijk; op basis van hun uiterlijke vorm worden ze X-chromosomen genoemd. Het 23-ste paar echter verschilt: de vrouw heeft twee X-chromosomen van gelijke lengte, bij de man echter ontbreekt schijnbaar aan één van beide chromosomen een stukje, men noemt dit kortere chromosoom het Y-chromosoon.

Bij alle planten en dieren hebben groei en vermenigvuldiging plaatst door middel van CELDELING. Met uitzondering van de ééncellige organismen is de celdeling de manier waarop organismen groeien. Dit groeiproces start bij de basiscel. Doordat de celdeling zich steeds herhaalt ontstaan de meest ingewikkelde levende wezens die vaak elk meedere miljarden cellen bevatten.

Dus de grote overeenkomst tussen alle levende wezens, wat betreft hun manier van groeien, is de celdeling. Dit wijst erop dat de verschijnselen die de celdeling inleiden tot de basisfenomenen van

het leven behoren. Deze verschijnselen zijn de chromosomenvorming en -verdubbeling. Het experimentele onderzoek naar de erfelijkheid heeft aangetoond, dat de chromosomendeling tot doel heeft de dochtercellen de volledige erfelijke aanleg mee te geven. Wanneer een cel zich op deling voorbereidt, dan splitst zich elke chromosoom overlangs in twee helften door. Die helften verwijderen zich van mekaar zodat ze als twee aparte chromosomen tegenover elkaar staan. Hierna pas heeft de celdeling plaatst. Dus na de celdeling is het aantal chromosomen in de twee dochtercellen afzonderlijk bekeken gelijk aan dat van van de moedercel.

Dit biologisch ontwikkelingsproces wordt soms voorgesteld als een komputerprogramma bestaande uit allemaal vaste instrukties. Tijdens de bevruchting wordt door het samenkomen van de chromosomen (paarvorming) de instrukties gevormd en het programma gestart. Dit is een te simplistische voorstelling. Want het beeld van een komputerprogramma moet verruimd worden, want er worden voortdurend nieuwe gegevens aan het programma toegevoegd waarvan sommige instruktiewijzigingen teweegbrengen. Bovendien ontstaan soms uit het kombineren van oorspronkelijke met gewijzigde instrukties nieuwe instrukties. Dus het beeld van een onveranderlijk komputerprogramma is niet bruikbaar. De nieuwe gegevens, die toegevoegd worden, bevatten informatie over ondermeer het milieu waarin het groeiproces plaatsvindt.

B. FUNKTIE VAN DE GENEN

B.1 Definitie

De genen zijn een serie DNA molekulen die zich in de celkern bevinden. Dit aantal DNA molekulen is erg groot. Als we er zouden in slagen om de in elkaar gewikkelde DNA molekulen te ontwarren, dan zouden we uit één cel één meter DNA uithalen. Deze keten zou dan bestaan uit een drie miljard basen. Deze basen zijn adenine, thymine, cytosine en guanine. Men kan een DNA molekule best vergelijken met een lange ladder, waarvan elke sport bestaat uit één paar basen. Dus elk sport bestaat als het ware uit twee basen die tegen mekaar 'gelijmd' zijn. Er zijn maar twee soorten van sporten, naargelang het 'koppel': adenine-thymine en cytosine-guanine.

Elke DNA-ladder kan zich uitsluitend op volgende twee manieren van een andere DNA-ladder onderscheiden:

1. door de afwisseling en de hoeveelheid waarmede de vier typen van sporten (*) mekaar opvolgen, bijvoorbeeld: zevenmaal type I, gevolgd door vijf-maal type II;

2. door de totale lengte (=ladderlengte).

(*) type I = adenine-thymine,
II = thymine-adenine,
III = guanine-cytosine,
IV = cytosine-guanine.

Nu bezit de 'DNA-ladder' de mogelijkheid om zich overlangs te splitsen; de 'lijm' lost en de sporten breken doormidden. Wanneer deze twee halve ladders, andere halve ladders of stukken ervan ontmoeten kunnen er terug volledige ladders gevormd worden. Maar met dit speciale kenmerk, dat deze nieuwe ladders volledig identisch zijn met de oorspronkelijke. Want wegens de vaste koppelregel komt altijd tegenover een adine een thymine en tegenover een cytosine een guanine te zitten en visa versa. Daardoor komt het dat de genen ONVERANDERD uit de celdeling komen (*).
Dus door de komplementaire struktuur waarmede een streng (= onze halve ladder) de volgorde van de basen in de bijpassende streng bepaalt, wordt het mogelijk gemaakt om indentieke kopijen te maken. Deze specifieke struktuur zorgt er dus voor, dat tijdens het groeiproces van een organisme, de erfelijke informatie ongeschonden doorgegeven wordt van iedere 'oude' naar elke 'nieuwe' cel.

Het DNA stimuleert de aanmaak van de enzymen, die op hun beurt de aanmaak van nuttige stoffen regelen en zorgen voor de afbraak van de overbodige en de schadelijke stoffen. De enzymen zijn met duizenden werkzaam binnen één cel.

(*) het grootste gedeelte (90 à 99 %) van de DNA-ladder, bevat naast informatie die de verdubbeling mogelijk maakt, ook de zogenaamde 'no-sense information' (= informatie die men nog niet heeft kunnen ontcijferen). Wanneer hiervan stukken verloren neemt men voorlopig aan dat dit minder belangrijk is.

B.2 De herkomst van onze genen

De basisgeslachtscellen die de ei- en zaadcellen produceren bezitten ook de gebruikelijke 46 chromosomen, verdeeld over 23 paren. Door middel van twee opeenvolgende kerndelingen ontstaat uit één basiscel vier cellen met elk 23 afzonderlijke chromosomen (= REDUKTIEDELING). Het produceren van deze gebeurt in drie stappen:

1. *verdubbeling van de chromosomen;*

2. *eerste kerndeling;*

3. *tweede kerndeling met als resultaat vier cellen (zaad- ofwel eicellen).*

Bij de aanvang van dit proces rangschikken de chromosomen zich in paren. Na de eerste stap van het proces, dat de verdubbeling van het aantal chromosomenparen inhoudt, doet er zich een belangrijk fenomeen voor. De verdubbelde chromosomenparen liggen zo dicht bij mekaar dat ze op sommige plaatsen mekaar kruisen. Hier bestaat de kans dat de DNA-ladders horizontaal doorbreken (*). Daarop zullen de losgeraakte stukken ladder van de eerste chromosoom zich binden met deze van de tweede chromosoom en omgekeerd. Zo ontstaan terug twee volledige DNA-ladders. De twee naast mekaarliggende chromosomenparen hebben zich zo terug in hun oorspronkelijke vorm hesteld. Maar met dit groot verschil dat ze door onderling stukken uit te wisselen, WEZENLIJK VERANDERD zijn. Dit betekent dus dat de eerste chromosoom, genen bevat die afkomstig zijn van de tweede chromosoom en omgekeerd. De ERFELIJKE INFO is per chromosoompaar bekeken gelijk gebleven, maar per chromosoom is ze wel GEDEELTELIJK VERANDERD door onderling stukken ladder (volledige genen of gedeeltes ervan) uit te wisselen. Bovendien vermoeden de onderzoekers dat de genen mekaar in hun werking beïnvloeden doordat ze met meerdere samenwerken. Dus de uitwisseling van genen kan verstrekkende gevolgen hebben. Dit fenomeen van uitwisseling wordt meestal met de Engelse term 'cross-linking' aangeduid. Konkreet gesproken betekent dit dat er van de oorspronkelijke erfelijke eigenschappen enkele weggevallen en vervangen zijn door nieuwe, die daarvoor in die man (vrouw) nooit bestaan hebben. Ook betekent dit dat de zaadcellen (eicellen) die één man (vrouw) produceert NIET identiek zijn, want hun genensamenstelling verschilt onderling. Bijgevolg is de kans, om opeenvolgend identieke kinderen ter wereld te brengen, onbestaand.

(*) de kans op een breuk is niet even groot voor de gehele DNA-ladder: er zijn zwakkere en sterkere plaatsen, naargelang de densiteit van sporten klein of groot is.

Een voorbeeld verduidelijkt hopelijk bovenstaande uitleg. Om dit voorbeeld overzichtelijk te houden volgen we maar één van de 23 chromosomenparen doorheen het proces. Van de chromosomen van dit paar wordt maar een heel klein stukje weergegeven; namelijk één stukje DNA-ladder dat vier genen bevat. Ieder gen wordt door een letter voorgesteld.

VOORBEELD OVERERVING VAN GENEN

EERSTE GENERATIE

MAN — VROUW

Basisgeslachtscel
(met XX chromosomenpaar (* van blz. 117))

```
A    A               B    B
 G    G'              E'    E
 .    .               .     .
C    C'              F    F'
 D    d               D'    d'
```

Voorbereiding deling
(verdubbeling chromosomenparen)

```
A  A    A    A       B    B    B    B
 G  G    G'   G'      E'   E'   E    E
 .  .    .    .       .    .    .    .
C  C    C'   C'      F    F    F'   F'
 D  D    d    d       D'   D'   d'   d'
```

(uitwisseling genen = cross-linking (**))

```
A  A    A    A       B    B    B    B
 G  G'   G    G'      E'   E'   E    E
 .  .    .    .       .    .    .    .
C  C    C'   C'      F    F'   F    F'
 D  d    D    d       D'   d'   D'   d'
```

(**) zijn onderling van plaats verwisseld:
G – G'   F – F'
D – d

kerndeling
(samen met de splitsing van de chromosomenparen)

in vier zaadcellen

1	2	3	4
A	A	A	A
G	G'	G	G'
C	C	C'	C'
D	d	D	d

in vier eicellen
maar drie van de vier
verschrompelen

1	2	3	4
	B		
	E'		
	F'		
	d'		

bevrucht eicel
(het is toevallig zaadcel 2 die erin
slaagt om de eicel binnen te dringen)

```
A    B
 G'   E'
 .    .
C    F'
 d    d'
```

(*) het XX-chromosomenpaar wordt hier fel vereen-
voudigd voorgesteld door acht letters:

```
x    x
 x    x
 .    .        =   X X
x    x
 x    x
```

TWEEDE GENERATIE

(het bevrucht eicel groeit uit tot volwassen vrouw die op haar beurt volgroeide eicellen produceert)

voorbeeld volgroeide eicel

A
E'
C
d

voorbeeld zaadcel partner

O
G
C
D

bevruchte eicel

O A
G E'
C C
D d

Kontrole op de juistheid van het voorbeeld

overerving van bloedgroepen

De bloedgroepen worden rechtstreeks van generatie naar generatie doorgegeven. Het wordt algemeen aangenomen dat het milieu hierop geen enkele invloed heeft, het gaat hier dus om een zuiver voorbeeld van overerving. De kinderen van ouders met dezelfde bloedgroep A hebben allemaal bloed van het type A. Wanneer nu een van de ouders niet type A heeft, maar bijvoorbeeld type B, dan zullen al hun nakomelingen bloedgroep AB bezitten (zie voorgaand voorbeeld: eerste generatie, bovenste genenpaar; bij de man is het genenpaar A - A, bij de vrouw het genenpaar B - B bepalend voor de bloedgroep; hun kind heeft bloedgroep AB). Dit bewijst dat zowel de vader (spermacel) als de moeder (eicel) in gelijke mate hun bijdrage leveren in de overerving van de eigenschappen.
Verder onderzoek heeft aan het licht gebracht dat wanneer een van beide partners een gemengde bloedgroep bezit, er zich iets apart voordoet. Hiervoor beschouwen we de AB bloedgroep van het voorbeeld (tweede generatie). Indien de partner bijvoorbeeld bloedgroep O heeft, dan zullen de kinderen bloedgroep A (AO) of B (BO) hebben. Dus de genen A en B die samengekomen zijn bij de bevruchting van de eicel waaruit de moeder gegroeid is en die samen bij haar de bloedgroep AB bepaald hebben, heeft de moeder, tijdens de reduktiedeling, opnieuw gescheiden (verspreid over de eicellen) aan haar kinderen doorgegeven.
Hier hebben we te maken met een van de beginselen

van de erfelijkheidsleer: de genen die verantwoordelijk zijn voor de eigenschappen, komen in het bevruchte eicel samen, maar worden bij de aanmaak van nieuwe geslachtscellen terug gescheiden. Want in ons bovenstaand voorbeeld gaat het om een samenkomen van bloedgroepen, maar dit mogen we doortrekken naar alle eigenschappen die de ouders bezitten. Maar het is van groot belang te weten dat de genen zelf niet samensmelten tot nieuwe genen, maar onaangetast blijven bestaan, er is alleen sprake van een tijdelijke samenwerking.
Deze tijdelijke samenwerking kan vergeleken worden met een meerkleurige affiche bestemd voor een groot reklamebord. Vanop afstand bekeken, lijken er allerlei kleurnuances in verwerkt te zijn, maar van dichtbij merkt men dat de kleurrijke vlakken uit een reeks punten bestaan die elk maar één basiskleur bezitten. Het is de afstand, die de illusie van kleurschakeringen veroorzaakt. Deze vergelijking illustreet op duidelijke wijze dat door het samenwerken van genen (=de kleurnuances) de genen op zich (=de punten) niet aangetast worden.

studie van de erfelijke ziektes

Voor elke eigenschap bezit een mens één (of meerdere) koppel(s) genen, één gen heeft hij van zijn vader en het andere van zijn moeder. Deze twee genen zijn niet altijd identisch, er bestaan veel varianten per type gen. Ook bij de erfelijke ziektes zijn er twee genen in het spel. Gelukkig zijn de meeste erfelijke ziektes recessief. Dit betekent dat men ze alleen kan krijgen als men zowel van zijn vader als van zijn moeder het ziekteverwekkend gen meegekregen heeft. In ons voorbeeld is dit het

geval. In het genenpaar D - d van de man van de eerste generatie, is D het 'gezonde' gen en d het 'zieke'. Daar altijd het 'gezonde' gen het 'zieke' overheerst, is de man niet ziek, hij is alleen maar drager van de ziekte. Wanneer nu echter de vrouw ook draagster is van een gelijkaardig 'ziek' gen d', dan is het mogelijk dat bij een of meerdere van hun kinderen de kombinatie d - d' voorkomt, zodat hier géén 'gezond'(= gen D of D') aanwezig is om de ziekte te onderdrukken. Dit kind lijdt dus wel aan de ziekte, die reeds aanwezig was in de ouders, maar onderdrukt werd door een 'gezond' gen.
Als een ziekteverwekkend gen tot het geslachtschromosomenpaar behoort dan wordt het ingewikkelder. Van de 23 chromosomenparen die de mens heeft is er één dat het geslacht bepaald. Het geslachtschromosomenpaar van het type XX geeft het vrouwelijke geslacht en dat van het type XY geeft het mannelijke geslacht. Bij de reduktiedeling van de basisscellen worden de chromosomenparen gescheiden en gelijkmatig verdeeld over de vier geslachtscellen. De vrouwelijke eicel bevat altijd één X-geslachtschromosoom, omdat de vrouwelijke basiscel twee X-geslachtschromosomen bevat. Van de zaadcellen bevat de ene helft één X- en de andere helft één Y-geslachtschromosoom. Bij de bevruchting bestaat er dus 50% kans op vorming van de kombinatie XX en 50% kans op kombinatie XY. Wanneer nu bijvoorbeeld het 'zieke' gen tot het X-geslachtschromosoom behoort dan hebben de mannelijke nakomelingen de ziekte wel of niet, maar als drager kunnen ze niet fungeren omdat ze maar één X-geslachtschromosoom bezitten. De meisjes daarentegen kunnen naast de ziekte hebben of niet ook draagster ervan zijn.
Hierna volgt een voorbeeld om dit duidelijk te maken:

OVERERVING LANGS GESLACHTSCHROMOSOMEN

Gegevens: 'gezonde' geslachtschromosomen X en Y
'ziek' geslachtschromosoom X'

man met XY is gezond, met X'Y is ziek
vrouw met XX is gezond,
met X'X is ziektedraagster,
met X'X' is ziek.

stamboom

stamouders — vader X'Y; moeder XX

kinderen — meisje X'X; jongen XY

schoonzoon XY

kleinkind — kleinzoon X'Y; vrouw kleinzoon X'X

achterkleinkinderen: meisjes X'X', X'X, X'X'
jongens: X'Y, XY, X'Y

Dus van de achterkleinkinderen kunnen er alleen bij de jongens 'gezonden' voorkomen, in die zin dat ze géén dragers van de ziekte zijn.

B.3 Misopvattingen over genen

Bij de pogingen om het aandeel van de erfelijke invloed te bepalen bij de vorming van de eigenschappen van één persoon, wordt dikwijls de rol van de genen ten onrechte overschat:

1. De bewering dat de genen het volledige ontwikkelingsproces beheersen is onwaar. Want het fenotype (*) van een persoon is maar voor een gedeelte afhankelijk van zijn genotype (**). Zijn fenotype wordt ook bepaald door de voeding, de werkomstandigheden en het sociaal milieu.

2. De bewering dat de genen de grenzen bepalen waarbinnen we ons geestelijk ontwikkelen kunnen valt moeilijk te bewijzen. De verdedigers van deze stelling trachten het bewijs leveren d.m.v. vergelijkende intelligentietesten. Volgens hen zullen de testresultaten in de lagere sociale klassen géén verschillen van betekenis opleveren. Alleen wanneer hogere sociale klassen bij het onderzoek betrokken worden zullen de verschillen groter worden. Deze verschillen kunnen

(*) Het fenotype van één persoon is zijn toestand in een bepaalde levensfase, vanuit verschillende hoeken bekeken (uiterlijke kenmerken, organisch funktioneren, moraal en karakter).

(**) Het genotype is het geheel van erfelijke eigenschappen, die een mens vanaf zijn ontstaan (bevruchting van de eicel door een zaadcel) meegekregen heeft.

daarom is deze stelling nog niet bewezen. Want wanneer zijn iemands grenzen bereikt ? Is de gebruikte onderwijsmethode wel even geschikt voor alle testpersonen ? Is het niet mogelijk met een andere leermethode, deze zogenaamde 'erfelijk bepaalde grenzen' te verleggen, zodat zij toch géén echte grenzen blijken te zijn ?

3. De bewering dat de genen bepalend zijn voor de 'abnormale' neigingen van een persoon is moeilijker te weerleggen, want hier wordt wel degelijk rekening gehouden met milieuinvloeden. Het milieu moet op de eerste plaats gunstig zijn opdat de neiging tot uiting zou kunnen komen. De neigingen waarover men het in dit verband heeft, worden afgewogen tegenover hetgeen men als normaal aanziet. De denkfout die de voorstanders van deze hypothese maken is dat ze de milieuinvloed voor iedereen gelijk beschouwen. Het is overduidelijk dat ieder persoon anders reageert op stimulansen die uitgaan van zijn omgeving. Dit reageren een aangeboren neiging noemen is overdreven. Want het is onmogelijk om de omvang van de milieuinvloed te bepalen. Het enige wat we met zekerheid weten is, dat het fenotype van één persoon het unieke resultaat is van zijn individueel genotype, dat tot ontwikkeling komt binnen een bepaald milieu en dat op een unieke wijze zijn invloed laat gelden op de ontwikkeling van deze persoon.

Het klassieke voorbeeld van de verdedigers van de derde bewering: Muzikale begaafdheid

De klassieke voorbeelden die naar voren worden gebracht zijn de familie Bach met haar zeven muzikale generaties, vader en zoon Mozart en de gebroeders Haydn. Maar daartegenover staan ook vele begaafde musici die binnen hun familie echte buitenbeentjes waren. Zo was bijvoorbeeld de vader van Mendelsohn bankier, die van Chopin boekhouder en die van Schubert onderwijzer. Maar de meeste musici bezitten echter wel ouders met muzikale belangstelling. Gaat het hier misschien om een typisch voorbeeld van hoe erfelijke en milieuinvloeden gunstig samenvallen en daardoor hun effektieve werking verhogen ?

B.4 Werkelijke rol van de genen

De werkelijke rol van de genen past binnen de evolutie theorie van Charles Darwin. Deze bestreed in 1859 met behulp van zijn boek "Origin of Species" de opvatting die voorhield dat alle levende wezens onveranderd bestaan vanaf het begin van deze wereld. Hij beweerde dat alle levensprocessen evolueren, hij maakte dus wel een onderscheid tussen verleden, heden en toekomst. Hij trachtte ook te peilen naar de redenen die aan basis van deze evolutie gelegen hebben. Volgens hem kunnen we met behulp van ons verleden verklaren waarom wij op dit punt uitgekomen zijn en nergens anders, niettegenstaande er theoretisch vele andere punten mogelijk waren. Dit neemt echter niet weg dat naast biologische ook sociale faktoren de menselijke evolutie beïnvloed hebben.

Er bestaan twee manieren waarop groepseigenschappen kunnen veranderen:

-op basis van transformatie, d.w.z. de groep verandert omdat elk lid eenzelfde serie van stadia doormaakt; bijvoorbeeld, de leerlingen van het eerste studiejaar jaargang 1970-71 zijn nu (1987) jonge volwassenen geworden, omdat ze elk afzonderlijk één gemeenschappelijk ontwikkelingsproces doorgemaakt hebben;

-op basis van variatie, d.w.z. de groep verandert omdat sommige leden relatief méér veranderen dan de overige; bijvoorbeeld, de jongeren groeien sneller en krijgen zodoende een grotere gemiddelde lichaamslengte, die maakt dat de totale bevolking, gemiddeld genomen groter wordt.

Darwin zocht de verklaring voor het ontstaan van volledig nieuwe diersoorten in de variatie. Volgens hem zijn de soortverschillen al verborgen aanwezig onder de vorm van individuele verschillen. Deze individuele verschillen hebben meer of minder kans om te overleven, naargelang de dragers ervan meer of minder kans hebben om zich voort te planten. Als deze kans groot is, dan wordt het mogelijk dat, na verloop van tijd deze individuele verschillen uitgroeien tot echte groepskenmerken (bijvoorbeeld: de gemiddelde lengte van één bevolking). Als deze evolutie verdergaat kan er een nieuwe soort ontstaan.

Hij steunt zijn theorie op drie uitgangspunten:

1. binnen éénzelfde populatie bestaan er opmerkelijke verschillen;

2. de overerfbaarheid van eigenschappen bestaat en is het sterkst tussen ouders en kinderen;

3. sommige varianten overleven beter omdat ze sterker zijn of omdat zij betere leefomstandigheden hebben, daardoor krijgen ze een talrijker nageslacht. Dit is het principe waarop de natuurlijke selektie steunt.

De derde voorwaarde werkt in feite de evolutie tegen, want selektie betekent dat de minder aangepaste varianten tot verdwijnen gedoemd zijn. Dit gaat zelfs zover dat de populatie op termijn teruggebracht wordt tot één variant. Het selektieproces heeft dus erfelijke variatie nodig om verder te kunnen blijven bestaan. Want door de natuurlijke selektie verliest een populatie haar genetische variatie. De evolutie zou dus door de werking van de natuurlijke selektie stoppen indien er niet van tijd tot tijd door vreemde genen nieuwe variaties binnengebracht worden.

Elke genetische variatie komt voort uit mutatie. Als we nagaan dat wij afstammen van eenvoudige organismen die geen beenderen en vezels bezaten, dan

wordt het duidelijk dat er in ons erfgoed volkomen nieuwe genen moeten bijgekomen zijn die dit mogelijk gemaakt hebben.

Men veronderstelt dat het mogelijk is dat er toevallig één gen niet verdubbeld maar verdriedubbeld wordt tijdens de reduktiedeling. Doordat dit extra gen géén funktie vervult, kan het mutaties ondergaan zonder dat het organisme daardoor schade ondervindt. Enkele generaties verder wordt het dan mogelijk dat dit gemuteerd gen een funktie bekomt door bijvoorbeeld samen te werken met andere genen. De menselijke chromosomen bezitten genoeg DNA-ketens om drie miljoen genen te bevatten. Funktioneel verschillen ze sterk van elkaar. De meeste genen dienen waarschijnlijk om het dupliceren van de chromosomen mogelijk te maken. Als we aannemen dat amper één procent van onze genen het erfelijk materiaal bevatten, dan spreken we nog altijd over 30.000 genen die de evolutie in gang houden. Maar dit mutatieproces met één extra gen verloopt veel te traag om van een echte evolutie te kunnen spreken. Want volgens een berekening zou een genmutatie 70.000 generaties nodig hebben om zich over 50% van een populatie te verspreiden (VIII, blz. 152). Dit is dus een uiterst trage evolutie. Er is dus veel meer nodig om een evolutie zoals wij die kennen aan gang te houden. Hiervoor zijn er

---

(VIII) Richard LEWONTIN " Human Diversity" Scientific American Books - 1982 vertaald in het Nederlands door G. Verschuuren bij de uitgeverij Natuur en Techniek, Maastricht - Brussel, in 1985, onder de titel: " Menselijke Verscheidenheid."

enerzijds in het verleden grootschalige mutaties (kosmische stralingen-God ???) nodig geweest en is er anderzijds nu nog altijd een kontinue uitwisseling van genen nodig. Reeds vroeger is uitgelegd dat het dupliceren van de chromosomen in de basiscellen (= tijdens de reduktiedeling) NIET vlekkeloos verloopt, want daarbij worden genen uitgewisseld. Bij de bevruchting komen deze verwisselde genen samen met deze van de partner. Op deze manier kunnen volledig nieuwe genenkombinaties ontstaan. Het is dus voornamelijk door de voortplanting dat de evolutie aan de gang blijft en niet tot stilstand komt.

Door seksueel kontakt tussen autotochtonen en immigranten komen evolutielijnen van ver uiteen gelegen geografische gebieden samen. Deze genetische migratie (= opnemen van volksvreemde genen) laat naast fysische sporen (huidskleur, kleur van de ogen, haar, schedelvorm) ook niet-fysische sporen na. Men KAN deze genetische migratie als een goede zaak beschouwen. Lewontin doet dit bijvoorbeeld in de volgende uitspraak:

" De biologische gevolgen zijn toch van ondergeschikt belang, als je ze vergelijkt met de geweldige kulturele verrijking die tegelijkertijd heeft plaatsgevonden (in Australië). De expressobar is niet meer weg te denken uit Sydney en Melbourne, waar men vroeger alleen maar lunchrooms en bruine cafés kende." (VIII blz 154)

Maar verder maakt hij een opmerking die volgens mij terecht, vele vraagtekens plaatst achter de huidige stand van genetische kennis:

" Welke invloed natuurlijke selektie heeft uitgeoefend op de menselijke soort valt alleen met een natte vinger te schetsen, omdat we praktisch niets weten over de overerfbaarheid van de meeste menselijke eigenschappen, noch over het effekt hiervan op voortplanting, noch over de wijze waarop dit effekt in de loop der tijd kan zijn veranderd." (VIII, blz. 167).

C. OVERERVING VAN FYSISCHE EIGENSCHAPPEN

Onderzoekers trachten van de erfelijke invloed te scheiden van milieuinvloeden. Zij baseren zich op het vergelijkend tweelingen onderzoek. Elke één-eiige tweeling komt voort uit één bevruchte eicel met één dubbele kern, daarom zijn ze genetisch identiek. Dit is duidelijk te merken aan hun uiterlijk, zij gelijken zo op mekaar dat alleen goede bekenden ze onderscheiden kunnen. Daarentegen zijn de twee-eiige tweelingen genetisch gezien even verwant als gewone broers en zusters. Door beide soorten tweelingen te vergelijken wordt het mogelijk om de mate van overerving van eigenschappen te meten. De onderzoekers nemen de eigenschappen van de één-eiige tweeling als referentie en vergelijken daarmede deze van de twee-eiige tweeling die opgegroeid zijn in een gelijkaardig milieu. Op deze wijze trachten ze de erfelijke eigenschappen (*) te scheiden van deze die door het milieu bepaald worden.

(*) de eigenschappen die beide leden van de één-eiige tweeling WEL en deze van de twee-eiige NIET in gelijke mate bezitten.

De Amerikanen Cavalli-Sforza en Bodmer hebben zo een vergelijkende studie gemaakt, de resultaten waren de volgende:

EIGENSCHAPPEN (fysische)	procentuele overerfbaarheid
-lichaamslengte	94 %
-gewicht	42 %
-armlengte	87 %
-voetlengte	81 %
-heupomtrek	66 %
-schedelindex (breedte/lengte)	70 %

bron: VIII blz. 78

Uit bovenstaande testresultaten blijkt duidelijk dat de eigenschappen die gedeeltelijk afhankelijk zijn van eetgewoontes (gewicht, heupomtrek, schedelindex (*)) de laagste percentages behalen. De verklaring hiervan ligt voor de hand, iemands eetgewoonte wordt voornamelijk bepaald door zijn milieu en daan niet alle tweelingen in een gelijkaardig milieu opgroeien, ontstaan er verschillen.

(*) hoogstwaarschijnlijk wordt hier de hoofdindex bedoeld, want de schedelindex kan alleen gemeten worden met behulp van een tot op het bot ontvleesd en ontspierd hoofd.

D. OVERERVING VAN PSYCHISCHE EIGENSCHAPPEN

D.1 Inleiding

De ongelijkheid is heel opvallend in onze maatschappij. Status, bezit en macht hebben veel te maken met iemands afkomst. De Franse revolutie noch de Amerikaanse grondwet hebben daar veel aan kunnen wijzigen. Een mogelijke verklaring wordt gezocht in de richting dat de maatschappij georganiseerd zou zijn om de sociale verschillen te handhaven. Deze stelling gaat natuurlijk lijnrecht in tegen de sedert tientallen jaren gevoerde sociale politiek die reeds belangrijke maatschappelijke veranderingen heeft verwezenlijkt. Een andere verklaring houdt het bij het bestaan van een aangeboren (=natuurlijke) ongelijkheid. De verschillen tussen mensen zijn volgens deze verklaring erfelijk bepaald. Men heeft dus bepaalde talenten meegekregen of niet. Ieder van ons moet het maar op zijn eentje zien waar te maken met zijn specifieke talenten. Het meegekregen geld en macht verdwijnen snel als men het talent niet bezit om ermee om te kunnen gaan.
In de 19de eeuw maakte de hypothese van de aangeboren talenten furore. In de Engelse literatuur waren Charles Dickens en George Eliot (pseudoniem van Mary Ann Evans, 1819-80) de belangrijkste verdedigers van deze stelling. Zo werd Oliver Twist (=de held uit de gelijknamige roman van Charles Dickens) vanaf de wieg grootgebracht in een weeshuis, waar het gebrek aan voeding, kleding, eergevoel en liefde schrijnend groot was. Niettegenstaande dat, is de jonge Oliver een toonbeeld van innemendheid,

eerlijkheid en oprechtheid. Bovendien hanteert hij een zuivere taal. Door dit alles is hij de echte tegenpool van de jonge Jack Dawkins, die in hetzelfde milieu opgegroeid is tot een gemene kerel van het laagste allooi. De oorzaak is het verschil in afkomst. Oliver is een telg uit een zéér goed geslacht. Bij Eliot komt de invloed van de afkomst nog sterker tot uiting, de hoofdfiguur, Daniel Deronda van de gelijknamige roman, is de geadopteerde zoon van een barones. Op zijn 21ste begint hij zonder enige aanleiding Hebreeuwse filosofie te studeren, later blijkt dat hij van joodse afkomst is.
In Frankrijk wil Emile Zola de overerving van sociale verschillen aantonen. Hij tracht dit ondermeer te doen in zijn deterministische roman "Thérèse Raquin". Hij onderging grote invloed van de Franse filosoof Hyppolyte Taine (1828-93), de ontwerper van de deterministische kunsttheorie, volgens dewelke ras, milieu en tijdstip volledig de kunst bepalen.

In 1912 publiceerde Goddard de resultaten van een stamboomonderzoek. Zijn onderzoek toonde op een duidelijke wijze de overerfbaarheid van psychische afwijkingen aan. Hij onderzocht de afstammelingen van een zekere Martin die tijdens de Amerikaanse vrijheidsoorlog een onwettig kind verwekt had bij een zwakzinnig meisje. Later was hij in het huwelijk getreden met een gezonde vrouw uit een gezin met een gedegen reputatie. De nakomelingen van de beide takken heeft Goddard kunnen opsporen. Van de 480 nakomelingen uit de onwettige tak, waren er 143 zwakzinnig en slechts 46 vertoonden een onberispelijk gedrag. Van de 496 nakomelingen uit de wettige tak was er niemand zwakzinnig.

In het reeds vroeger aangehaald onderzoek van Cavalli-Sforza en Bodmer werden ook psychische eigenschappen onderzocht:

EIGENSCHAPPEN (psychische)	procentuele overerfbaarheid
-gedrag (typisch mannelijk/vrouwelijk)	85 %
-Intelligentie Quotient (IQ)	53 %
-extravert-zijn (op de omgeving gericht)	50 %
-neurotisch-zijn (zwakke zenuwen)	30 %

bron (VIII blz.78)

Bij deze resultaten moet voorbehoud gemaakt worden, wegens het feit, dat de onderzochte één-eiige tweelingen in hetzelfde milieu grootgebracht zijn en niet gescheiden van mekaar in een verschillend milieu. De testresultaten zouden dus nog moeten gezuiverd worden van milieuinvloeden.

D.2 Intelligentie

Het abstrakt denkvermogen wordt in het algemeen beschouwd als een belangrijke voorwaarde om sukses-vol in de maatschappij te kunnen zijn. Vandaar dat er reeds lang belangstelling bestaat voor intelligentietesten. Deze testen kunnen ook aangewend worden om na te gaan in hoeverre intelligentie erfelijk is. Maar hier stelt zich het grote probleem van de scheiding tussen erfelijke en milieuinvloeden. Daarom gebeuren schattingen omtrent de overerfbaarheid van het IQ dikwijls op basis van vergelijkingen tussen één-eiige tweelingen die vanaf hun prille jeugd wel en niet gescheiden opgevoed werden.
Uit de IQ testen bij één-eiige tweelingen die samen opgevoed zijn, blijkt dat de intelligentie in belangrijke mate erfbaar is (62 % volgens een Japans onderzoek - bron VIII blz. 99). Maar de betrouwbaarheid van zulke onderzoeken is moeilijk te beoordelen.

Het onderzoek van één-eiige tweelingen stuit op vele praktische moeilijkheden. Want:

1. het aantal één-eiige tweelingen kent een natuurlijke beperking. De kans op een één-eiige tweeling is 1 op 240 geboortes. De kans op een één-eiige drieling is veel kleiner, 1 op 20.000; de kans op een vierling is uiterst klein, 1 op 1.600.000 geboortes;

2. bovendien moeten ze vanaf de geboorte gescheiden geworden zijn,

3. en in een verschillend milieu opgevoed zijn.

Het aantal tweelingen dat voldoet aan deze drie voorwaarden is klein. Enkele grootschalige zoekakties zijn gevoerd om aan een voldoend aantal te kunnen komen. Shields (Engeland 1960-62) en later Newman (V.S.A. 1970-72) hebben bij hun werving gebruik gemaakt van TV en kranten. Maar op deze oproepen reageerden in de meeste gevallen tweelingen die niet echt gescheiden van mekaar opgegroeid waren. Want bij hun scheiding werden de meeste tweelingen ondergebracht bij familie of kennissen. Dus van een echte scheiding was in maar weinig gevallen sprake. Bovendien behoorden de de twee betrokken pleeggezinnen meestal tot dezelfde sociale klasse.

Van de 44 tweelingen die Shields selekteerde waren er maar 4 die echt volkomen gescheiden opgegroeid waren. Niettegenstaande dit tekort in zijn studie, konkludeerde hij in 1962 dat één-eiige tweelingen niet in hetzelfde milieu opgevoed moeten worden om sterk op mekaar te gelijken. Newman kwam in 1973 tot een gelijkluidende konklusie: naast de fysische overeenkomsten zij de psychische (intelligentie, temperament en karakter) ook zeer opvallend; dus de invloed van de erfelijkheidsfaktoren is overweldigend. Dit onderzoek gebeurde met 19 tweelingen. Het Deense onderzoek met 12 tweelingen van Juel-Nielsen (1965) kwam tot dezelfde konklusie.

Het grootste en langdurigste onderzoek werd uitgevoerd door Cyril Burt en zijn ploeg. In de loop van twintig jaar hadden ze 53 tweelingen geselekteerd en bestudeerd. De statistucus Kamin en later de medicus Gillies hebben Buts onderzoek kritisch onderzocht. Kamin ontdekte vele statistische tekortkomingen, Gillies' ontdekking was nog veel spektakuleerder. Hij kwam erachter dat het gehele onder-

zoek en de medewerkers pure verzinsels van Burt waren.

De voorlopige resultaten van een onderzoek van 20 tweelingen dat nu aan de gang is in de V.S.A. (Minnisota) onder leiding van de psycholoog Bouchard, bevestigen duidelijk de resultaten van de vroegere onderzoeken. De gebruikte methodes van onderzoek zijn gesofistikeerder dan vroeger. De testprogramma's zijn uitgebreider, de testen worden meermaals overgedaan en om de resultaten te relativeren worden de testen ook afgenomen van twee-eiige tweelingen. Dit laatste gebeurt in navolging van het reeds vroeger vermelde onderzoek van Cavalli-Sforza en Bodmer.
Uit de meeste psychologische testen blijkt, dat de twee personen die één-eiige tweeling vormen, zo op mekaar gelijken als één en dezelfde persoon op twee verschillende tijdstippen. Want de testresultaten van een één-eiige tweeling komen overeen met de resultaten van dezelfde test die één en dezelfde persoon twee maal aflegt, niet onmiddelijk na elkaar maar met een tussenpauze. Bovendien vertoonde de levensloop van de één-eiige tweeling zulke grote mate van overeenstemming dat ze er zelf onder de indruk van kwamen en deze mate van overeenkomst als "bijna spookachtig" omschreven.

E. ERFELIJKE ZIEKTES

Over het aandeel van erfelijkheid in de verspreiding van ziektes bestaat géén eensgezindheid. Theoretisch is dit aandeel erg groot, want de mens bezit bij benadering honderdduizend verschillende genen. In principe zouden er dus ook ongeveer honderdduizend verschillende soorten erfelijke ziekten moeten bestaan, wegens het feit dat in elk gen een ziekteverwekkende afwijking kan voorkomen. Maar de belangrijkheid van elk gen verschilt sterk. Wij hebben dus niet ieder gen nodig om gezond te zijn. Daarom wordt het aantal erfelijke ziekten op tienduizend geraamd, daarvan zijn er reeds een drieduizend van gekend. Maar, van deze gekende ziekten kunnen we voorlopig, nog niet nauwkeurig aanduiden welk genenpaar (of paren) niet goed funktioneert.

De meest gekende erfelijke ziekten zijn:

- *bloedarmoede;*
- *slecht funktionerende groeiklieren;*
- *suikerziekte.*

Ze worden doorgegeven aan het nageslacht op de wijze geschetst op bladzijden 116 en 122.

Opmerkingen

1. *De meeste ziekten worden veroorzaakt door mikro-organismen zoals virussen en bakteriën. Men bekomt ze toevallig, dit heeft dus niets met erfelijkheid te maken.*

2. *Het mongolisme is géén erfelijke aandoening. Het is een toevallige fout die zich voordoet bij de celdeling van de bevruchte eicel in twee dochtercellen. Voornamelijk oudere vrouwen hebben een verhoogde kans op het krijgen van een 'mongooltje'. De fout die gebeurt, is dat het chromosomenpaar nummer 21 zich foutief verdeeld in twee paar met elk drie i.p.v. twee chromosomen. Daarom wordt in de medische wereld dit fenomeen met de benaming 'trisomie-21' aangeduid.*

F. RAS EN ERFELIJKHEID

Het is erg moeilijk de gehele wereldbevolking in rassen te verdelen. De migraties hebben diepe sporen nagelaten, rasvermenging is een universeel feit geworden. Dit blijkt ondermeer uit de verspreiding van de bloedgroepen.

Men neemt aan dat de Indo-Germaanse volkeren bloedgroep A bezaten. Nu stelt men vast dat in Oost-Engeland de frekwentie van bloedgroep A groter dan 50 % is, maar dit percentage neemt af hoe verder men westwaarts en noordwaarts gaat, het minimum van 25 % wordt bereikt in West-Ierland. De verspreiding van de bloedgroepen B en AB geeft het omgekeerd beeld: van 8 % in het Oosten en het Zuiden tot 18 % in Schotland, Wales en Ierland. De oorzaak is ons welbekend, het is namelijk de invasie van de Skandinaafse volkeren (VIII blz. 116).

Maar ondanks de talrijke migraties is er tot op heden NOG GEEN UNIFORM MENGSEL tot stand gekomen. De universele mens, vanuit fysisch standpunt bekeken, bestaat nog niet. Dit is nogmaals een argument voor de veronderstelling dat de genen zich niet vermengen tot nieuwe genen, maar alleen op tijdelijke basis samenwerken.

Er bestaan twee belangrijke voorbeelden van grootschalige rasvermenging, die kontinu voortduren:

1. De vermenging van blanken en zwarten in Noord-Amerika.

Gedurende tweehonderd jaar werden vanuit West-Afrika slaven aangevoerd. Vanaf 1813 werd deze aanvoer plots gestopt. De rasvermenging die daarna verder ging, heeft ertoe geleid dat nu volgens een recente schatting ongeveer 15 % van alle genen die de hedendaagse Amerikaanse neger bezit, afkomstig zijn van blanke voorouders (VIII blz. 115);

2. In Brazilië begon in de vorige eeuw een grootschalige rasvermenging.

De oorspronkelijke bevolking (Indianen) mengde zich met inwijkelingen die afkomstig waren uit Europa (Portugezen, Fransen, Nederlanders), uit Afrika (slaven) en uit Azië (China en Japan). Niettegenstaande er hier echt sprake is van een universele rasvermenging, blijft de bevolking een grote variatie vertonen. Men treft in Brazilië alle denkbare huidskleursc aan.

Verder is er in de geschiedenis een uniek voorbeeld bekend van een gedwongen rasvermenging binnen een kleine populatie. Deze vermenging heeft zich in volledige afzondering en gedurende een periode van honderd jaar afgespeeld. Het verhaal begint rond 1750 in de Stille Zuidzee waar enkele muitende Engelse matrozen, bij wijze van strafmaatregel, afgezet worden op een klein eiland met een 100% zuiver zwarte bevolking. Pitcairn was de naam van dit eiland dat op 5.500 km oostenlijk van Nieuw-Zeeland

ligt. De blanke matrozen vermoordden alle zwarte mannelijke eilandbewoners en vermengden zich met de zwarte vrouwen. Toen men honderd jaar later het eiland terug ontdekte, trof men er niet alleen mulatten maar ook enkele zuiver zwarte en zuiver blanke bewoners aan.

Het omgekeerde proces van rasvermenging is raszuivering. Door een strikte huwelijkswetgeving wordt aan de verdere rasvermenging met vreemden een halt toegeroepen. Op deze wijze hoopt men het volk terug raszuiverder te maken. Dat dit een proces van lange adem is, bewijst de geschiedenis van het joodse volk.

Rond 450 - 400 v.o.j. verkreeg een schriftgeleerde, Ezra genaamd, van de Babylonische vorst Arthahsasta de toestemming om met het joodse volk terug te keren naar Jeruzalem. Ezra kondigde in Jeruzalem aangekomen, maatregelen af tegen gemengde huwelijken, tevens wilde hij het volk 'zuiveren'. De volgende bijbelfragmenten spreken voor zichzelf:

"Toen ...., kwamen de oversten tot mij en zeiden: Het volk Israël, de priesters en de Levieten hebben zich niet afgezonderd gehouden van de volken der landen, wat hun gruwelen betreft: van de Kanaänieten, de Hethieten, de Ferezieten, de Jebusieten, de Ammonieten, de Moabieten, de Egyptenaren en de Amorieten. Want zij hebben uit hun dochters vrouwen genomen voor zich en hun zonen, waardoor het heilige zaad zich vermengd heeft met de volken der landen; ja, de oversten en leiders zijn in deze trouwbreuk voorgegaan."
(het Oude Testament, boek van Ezra, hoofdstuk 9, verzen 1 en 2)

"Toen stond de priester Erza op en zeide tot hen: Gij hebt trouwbreuk gepleegd, omdat gij vreemde vrouwen hebt gehuwd; daardoor hebt gij Israëls schuld nog vermeerderd. Maar geeft nu eer aan de Here, de God uwer vader, doet wat Hem welgevallig is en scheidt u af van de volken des lands en van de vreemde vrouwen." (Ezra, 10, 10-11);

"En zij gaven er hun hand op dat zij hun vrouwen zouden wegzenden ..." (Ezra, 10, 19).

Van de ongeveer 1800 mannen (Ezra, 8) stuurden 116 (Ezra, 10) hun vrouwen en kinderen weg (= 6,4 %):

"Deze mannen (116) waren allemaal met niet-joodse vrouwen getrouwd. Onder deze vrouwen waren er al enige die kinderen hadden gekregen." (Ezra, 10,44)

Opmerking

De trouwbreuk waarvan hier sprake is, verwijst enerzijds naar het verbond dat God met het joodse volk sloot : "Onderhoud wat Ik (=God) u heden gebied . Zie voor u uit verdrijf ik de Amoriet, de Kanaäniet, de Hethiet, de Fereziet, de Heviet en de Jebusiet...... Sluit daarom géén verbond met de inwoners ..." (Exodus 34, 11-15) en anderzijds naar de geboden die Mozes voorhield: " Gij zult u ook niet met hen verzwangeren; uw dochters zult gij aan hun zonen niet geven, noch hun dochters nemen voor uw zonen ..." (Deuteromium, 7, 4").

Sedertdien hebben de joden op enkele uitzonderingen na, altijd onder mekaar gehuwd. Dit betekent dat er reeds gedurende méér dan 130 generaties bijna géén nieuwe genen (van immigranten) aan het joodse volk zijn toegevoegd. Maar toch zijn nu nog de kenmerken van de verschillende rassen waaruit het joodse volk opgebouwd is, goed te onderscheiden. Een opvallend voorbeeld hiervan wordt geleverd door de groep joden die na de verwoesting van Jeruzalem (70 n.o.j.) weggetrokken zijn naar Cochin-China (= het huidige Zuid-Vietnam). Want daar hebben zij zich gedurende meer dan honderd generaties niet vermengd met de lokale bevolking. Desondanks stelde in 1921 een onderzoeker vast dat hij deze joodse populatie nog altijd indelen kon naargelang hun huidskleur (van rozig blank tot pikzwart).

Volgens een recente studie van Lewontin (VIII blz. 123) zijn 15 % tot 20 % van de genetische verschillen terug te voeren tot het ras. Voor deze studie werden de grote verscheidenheid aan bestaande rassen herleid tot zeven hoofdrassen:

Afrikanen, Australiërs, Indianen, Kaukasiërs, Mogoloïden, Negroïden en Oceaniërs.

G. Toekomstverwachtingen

Een eventuele aanpassing van de abortuswetgeving kan de kans op kinderen ter wereld brengen met gekende erfelijke ziekten terugbrengen tot bijna 0 %. Want door het vruchtwateronderzoek kunnen erfelijke ziekten goed opgespoord worden. Bovendien komt men langs deze weg het mongolisme op het spoor. Wanneer na de vaststelling van de erfelijke afwijking, tot abortus wordt overgegaan, verdwijnt meteen praktisch alle kans op erfelijk belaste kinderen. Dit veronderstelt uiteraard een moraliteitswijziging bij een groot gedeelte van de bevolking, dat zich geruggesteund voelt door belangrijke anti-abortus groeperingen.

Het kloneren (*) d.m.v. kerntransplantatie van bevruchte eicellen is mogelijk geworden. Tot op heden lukt dit goed met kikkereicellen. De kikker die hieruit wordt geboren heeft alle zichtbare eigenschappen van het kikkerwijfje waarvan de kern afkomstig is en heeft een andere huidskleur dan het kikkerwijfje dat de eicel geleverd heeft. Dit experiment lukt redelijk dikwijls omdat de kikkereieren relatief groot en stevig zijn. De eicellen van zoogdieren daarentegen zijn veel delikater gebouwd. Recentelijk (1981) werd het kloneren van een muis gemeld. Tot op heden is er nog niemand erin geslaagd om dit experiment over te doen.

(*) kloneren is het namaken en 'verbeteren' van een origineel d.m.v. een onnatuurlijke ingreep. De techniek van kloneren wordt ook aangewend voor het verbeteren van bakteriën, die nuttig zijn bij de produktie van voeding (bv. kaas).

Een tweede vorm van kloneren is veel moeilijker, omdat hierbij vertrokken wordt van een celkern afkomstig uit een gewone lichaamscel i.p.v. een bevruchte eicel. Na verwijdering van deze celkern wordt deze geplaatst in een bevrucht eicel, waarvan de eigen kern weggenomen is. De volgende stappen zijn identiek met de vorige manier van kloneren. Zodoende wordt de gekloneerde eicel, indien het om een zoogdier zou gaan, onmiddellijk in de baarmoeder van het wijfje, die de bevruchte eicel geleverd heeft, teruggeplaatst. Deze 'leenmoeder' brengt een jong ter wereld dat genetisch identiek moet zijn met de oorspronkelijke cel, waarvan de kern afkomstig is. Als deze tweede vorm van kloneren mogelijk wordt, dan volstaat het om bij een mens enkele lichaamscellen te verwijderen en ze tot na zijn dood te bewaren (door invriezing ?), om ze vervolgens te gebruiken om één of meerdere ECHTE DUBBELGANGER(S) van de persoon in kwestie te fabriceren.

Voorlopig lijkt alles erop te wijzen dat alleen de vorige manier van kloneren mogelijk is (IX blz 49). Als de tweede manier van kloneren in de toekomst toch mogelijk zou worden dan komt dat erop neer dat de mens onsterfelijk geworden is. Want het telkenmale verwijderen van enkele lichaamscellen volstaan dan, om d.m.v. kloneren iemand te doen herboren worden. Dit zou dus de overwinning van de mens op de dood betekenen, dit klinkt te ongeloofwaardig, om ooit waar te kunnen worden !!!

(IX): SCHELLEKENS H. "Bouwstenen van de Erfelijkheid", Meulenhoff Informatief, Amsterdam 1985.

H. BESLUITEN

1. De fysische eigenschappen zijn in zeer belangrijke mate erfbaar. Bij psychische eigenschappen spelen de milieuinvloeden een belangrijke rol, waarvan de impakt moeilijk los van de geneninvloed te bepalen valt. Bovendien heeft de mens gedeeltelijk zijn ontwikkelingsproces in eigen handen. Want door eigen wilskracht gedreven, kan hij dit proces in bepaalde mate sturen. Lewontin schrijft hierover:

" Een model op biologische basis doet aan mensen tekort... uit genen en milieu kan het organisme niet afgeleid worden...Genen en milieu worden immers overkoepeld door het zelfbewustzijn van de mens, dat sociale interakties inbrengt binnen de ontwikkeling van de persoon....Er zijn immers ook wetten waaraan sociale veranderingen voldoen en daarvan weten we nog erg weinig.... Deze wetten bepalen hoe individu en kollektief op elkaar inwerken."

2. Een fenomeen met verstrekkende gevolgen is de uitwisseling van genen, dit maakt dat de eigenschappen gedeeltelijk veranderd doorgegeven worden. De gevolgen hiervan zijn:

   a. dat de kinderen van één ouderpaar onderling niet identiek zijn. Zij hebben wel gemeenschappelijke kenmerken met hun ouders, deze kunnen per kind verschillen, maar ze hebben er ook die hun ouders NIET bezitten. Dus in bepaalde opzichten gelijken de kinderen

sterk op hun ouders, niettegenstaande ze onderling van elkaar verschillen;

   b. het ontstaan nieuwe genenkombinaties, die zorgen voor varianten van eigenschappen. Blijkbaar is dit proces NIET te stoppen, zelfs NIET met een plotse toevoerstop van volksvreemde genen. Zelfs het verwijderen van zogenaamde 'mengbloeden', zoals dit gebeurd is bij het joodse volk (op bevel van Ezra), kan de aanwezigheid van 'vreemde' genen NIET VOLLEDIG doen verdwijnen;

Opmerking

Rosenbergs vaststelling dat soms de fysische eigenschappen niet in overeenstemming zijn met de psychische; m.a.w. het feit dat iemand met een Noords uiterlijk, eventueel een karakter kan bezitten dat ver van Noords is, duidt in de richting dat er vroeger ingrijpende rasvermengingen plaatsgevonden hebben. Door genenuitwisseling kunnen ondermeer karakterveranderingen optreden. Dit steunt allemaal op de veronderstelling dat binnen één ras, de raszuivere elementen zowel fysisch als psychisch sterk op mekaar gelijken. Dit is een hypothese die moeilijk te bewijzen valt, gezien het huidig gebrek aan raszuivere volkeren.

PSYCHOLOGIE

In de 19de eeuw zagen de psychologen die belangstelling hadden voor hysterie, hypnose en suggestie dat het zielsleven van de mens zich op een eigenaardige wijze buiten de grenzen van het heldere bewustzijn uitstrekte. In deze tijd groeide de publieke belangstelling voor het okkulte enorm, dit als reaktie op de grote wetenschappelijk vooruitgang op het gebied van biologie en fysica.

Een Franse arts en filosoof, Pierre Janet trachtte in een doktoraal proefschrift aan te tonen dat de mens een tweede persoonlijkheid had, die in de lagere regionen van het 'ik' huisde en die in staat is om de mens bepaalde handelingen te laten uitvoeren, zonder dat hij zich daar van bewust is. Het is U waarschijnlijk ook overkomen, dat U zonder dat U ervan bewust bent een voorwerp verplaatste en achteraf wist U niet dat U dat zelf gedaan had.

De mogelijkheid bestaat dat deze 'tweede persoonlijkheid' de overhand krijgt, dan is er sprake van een neurose, die zich manifesteert in schijnbaar ongegronde lichamelijke klachten. De neurose is geen echte geestesziekte, want de persoonlijkheid blijft intakt. Het is een toestand waarin de patiënt geestelijke en lichamelijke klachten uit, waarvan hij de oorzaak niet aanduiden kan. Hysterie is een erge vorm van neurose, de naam is afkomstig van het Grieks 'hustera' wat baarmoeder betekent. Vroeger meende men dat de oorzaak van dit lijden moest gezocht worden in een aandoening van de inwendige geslachtsorganen van de vrouw.

De psychoanalyse is een onderzoekingsmethode om het onbewuste te bestuderen. De vader van deze methode is SIGMUND FREUD. Als neuroloog ondernam hij in 1886-87 een belangrijke studiereis naar Parijs, waar hij, onder leiding van Charot gevallen van hysterie bestudeerde. Nadien begon hij in Wenen intensief samen te werken met Jozef Breuer. Deze stelde een genezingsmethode voor hysterie op punt. Het betrof het beroemde geval Anna O. Deze jonge hysterische vrouw leed aan een ernstige gezichtsafwijking en allerhande spierverlammingen . Door de patiënte in hypnose te brengen, slaagde Breuer erin om achter de verborgen oorzaken te komen, die aan de basis lagen van de ziekteverschijnselen. Door deze oorzaken aan de patiënte kenbaar te maken, werden de betrokken gebeurtenissen, vanuit het onbewuste terug in het bewustzijn gebracht. Dit had het effekt van een zielsreiniging (catharsis). In hun besluitvorming waren Breuer en Freud het niet eens. Breuer dacht dat de ziekte ontstond tijdens toestanden die sterk op hypnose geleken en tijdens dewelke de geest slecht zou funktioneren. Dit zou volgens Breuer voor gevolg hebben dat de patiënt zich bepaalde voorvallen niet herinneren kan, niettegenstaande deze voor hem belangrijk zijn, daar ze in zijn onderwustzijn blijven nawerken. Freud dacht eerder aan een verdringing van slechte ervaringen naar het onbewuste. Deze slechte ervaringen kwamen volgens hem terug, onder de vorm van betekenisvolle ziekteverschijnselen. Hij verklaarde het sukses van de hypnose uit het feit dat zo de weerstand tegen het zich herinneren gebroken kan worden. Freud stelde zijn nieuwe genezingsmethode voor onder de benaming PSYCHO-ANALYSE.

De psycho-analist kan toegang krijgen tot het onbewuste van de patiënt op drie manieren:

- door droomanalyse;
- door de analyse van onbewust gemaakte fouten (verspreken, verschrijven, verlezen);
- door de analyse van de vrije associatie.

CARL GUSTAV JUNG werd als zoon van een kalvenitisch predikant in 1875 geboren. Nadat hij medicijnen gestudeerd had, specialiseerde hij in de psychologie. Gedurende vijf jaar (1905-1910) werkte hij als assistent van Freud in een psychiatrische kliniek. Freud schatte Jung zeer hoog en op een dag noemde hij hem zelfs, zijn geestelijke zoon en erfgenaam. Maar zich steunend op eigen ervaring, bekritiseerde Jung de libido-theorie van zijn leermeester. Volgens dewelke alle dromen terug te voeren zijn tot slecht verteerde jeugdervaringen, die meestal een seksuele achtergrond hebben.

Jung denkt dat er naast het individueel ook een kollektief onbewuste bestaat. Door de bestudering terplaatse van de psychologie van primitieve volkeren in Afrika en in Amerika, komt hij op spoor van grote overeenkomsten tussen de inhouden van de primitieve en de Europese psyche. Vandaar dat hij zijn studieveld verruimt tot de etnologie, de alchemie en de godsdiensten. Na jaren van studie ontwerpt hij een originele theorie, waaraan hij de benaming ANALYTISCHE PSYCHOLOGIE gaf.

Volgens deze theorie is het onbewuste veel meer gestruktureerd. Het bevat naast een persoonlijk ook een kollektief gedeelte. Het persoonlijk onbewuste bestaat uit twee lagen: het voorbewuste en het onderbewuste. Het voorbewuste bevat de associaties en de herinneringen. Dit zijn zaken die de mens eenvoudigweg in zijn bewustzijn kan terugbrengen door ze in zijn geheugen op te roepen. Het onderbewuste daarentegen is het eigenlijke persoonlijk onbewuste. Dit is het geheel van verdrongen persoonlijke ervaringen. Hierin zitten ondermeer de door Freud zo bekend geraakte seksueel-erotische jeugdervaringen. Deze verdrongen ervaringen kunnen door het mechanisme van de verdringing niet in het bewustzijn opgeroepen worden. Het kollektief onbewuste zijn de opvattingen die niet gesteund zijn op eigen ervaringen, maar wel op deze van het voorgeslacht. De inhoud van dit kollektief onbewuste valt uiteen in:

1. de instinkten;
2. de archetypen;
3. de ervaringen van ons voorgeslacht.

De eerste twee zijn gemeenschappelijk voor de gehele mensheid. Onder de instinkten valt de levensdrift die Jung vereenzelvigt met de libido van van Freud. De instinkten zijn dus de aangeboren reaktiepatronen. Hierover schrijft Jung:

" We zijn veel eerder in staat bij dieren, of ook wel bij primitieve mensen instinkten te zien dan bij bij onszelf. Dat komt doordat we er ons aan

gewend hebben en ons van al onze handelingen rekenschap te geven en ze rationeel te funderen. Het is echter geenszins bewezen, ja, het is zelfs zeer onwaarschijnlijk, dat deze funderingen steekhoudend zijn. Er is vaak niet eens een supermens voor nodig om de holheid van bepaalde funderingen te doorzien en het eigenlijke motief, namelijk het aandrijvende instinkt, daarachter te herkennen. Tengevolge van onze kunstmatig verzonnen funderingen kan het ons toelijken alsof we niet vanuit een instinkt, maar vanuit een bewuste motivatie hebben gehandeld. Daarmee wil ik overigens niet zeggen, dat de mens er ook niet inderdaad door een zorgvuldige dressuur in geslaagd is, het instinkt gedeeltelijk in een wilshandeling te veranderen. Daarmee is het instinkt weliswaar gedomesticeerd, maar de kern blijft toch altijd het instinkt. Zo zijn we er ongetwijfeld in geslaagd een groot aantal instinkten dermate te omhullen met rationele bedoelingen en funderingen, dat we het oorspronkelijke motief niet meer onder de vele omhulsels kunnen herkennen." (X, blz. 61)

(X) JUNG Carl, " Bewust en Onbewust " Lemniscaat Rotterdam - 1981.

Archetypen zijn beelden die door middel van bijvoorbeeld dromen geaktualiseerd kunnen worden. Voorbeelden van archetypen zijn: de moeder die leven geeft en het beschermt, het goddelijk kind, de heks, demonen, natuurkrachten (vuur, water, wind). Het zijn natuurlijke symbolen, die in vele gevallen kunnen teruggevoerd worden tot gestyleerde afbeeldingen die in de oudste tekeningen van de primitieve gemeenschappen voorkomen. Jung verbindt de instinkten met de archetypen:

" ...(er bestaat een) ... psychologische ontwikkeling (die) aan het werk (is), die de instinkten onder de rationele motiveringen verhult en de archetypen in rationele begrippen verandert. Onder deze omhulsels is het archetype nauwelijks meer te herkennen. En toch is de manier waarop de mens een innerlijk beeld van de wereld vormt, ondanks alle verscheidenheid in details, even gelijkmatig en regelmatig als zijn instinktief handelen. Zoals we het begrip moeten opstellen van een instinkt, dat ons bewust handelen reguleert en determineert, zo moeten we ook voor de gelijkmatigheid en regelmatigheid van onze manier om de wereld te zien, een begrip gekorreleerd met het instinkt, vinden. Dit begrip benoemt de faktor die onze manier van de dingen te zien bepaalt. Deze faktor noem ik archetype of oerbeeld." (X, blz. 63)

De ervaringen van ons voorgeslacht worden vervat in KULTURELE SYMBOLEN. Dit zijn symbolen die gebruikt worden om 'eeuwige waarheden' uit te drukken. We vinden ze heden ten dage nog terug in de GODSDIENST en de MYTHE VAN ELK VOLK. Over de mythe zegt Jung:

" We kunnen nauwelijks veronderstellen dat de mythe of het mysterie bewust uitgevonden is voor voor een bepaald doel. Het lijkt er veel meer op dat alsof ze een onwillekeurige onthulling van psychische onbewuste basistrekken vormen. de psyche die aan het bewustzijn voorafgaat (bijvoorbeeld bij een kind) heeft enerzijds deel aan de psyche van de moeder, maar anderzijds reikt ze tot in de psyche van de dochter. We zouden dus kunnen zeggen dat iedere moeder haar dochter, en iedere dochter haar moeder in zich draagt, en dat iedere vrouw zich terugwaarts uitbreidt tot haar moeder, en voorwaarts tot haar dochter. Uit deze deelname en vermenging ontstaat een onzekerheid wat betreft het tijdsmoment: als moeder leeft men eerder als dochter later. Door de bewuste beleving van deze verbindingen ontstaat een gevoel van uitbreiding van het leven over generaties: een eerste stap tot de direkte ervaring van en zekerheid over de ontheffing uit de tijd, wat een gevoel van ONSTERFELIJKHEID met zich meebrengt.... Door zo'n ervaring wordt het individu zinvol in het leven der generaties ingepast, zodat alle onnodige hindernissen uit de weg zijn geruimd voor de levenstroom, die door haar heen moet vloeien. Tegelijkertijd wordt ook de individuele mens uit zijn isolement verlost, en krijgt zijn heelheid terug. Al het kultisch bezigzijn met archetypen heeft in laatste instantie dit doel en dit resultaat." (X, blz.39)

Ondanks de vele transformaties die ze doorgemaakt hebben, behouden de mythen veel van hun oorspronkelijke 'magische' aantrekkingskracht, want ze zijn geladen met psychische krachten. Zij vormen belangrijke bestanddelen van onze psychische gesteldheid en zijn vitale krachten bij de opbouw van de gemeenschap. De hedendaagse mens denkt dat hij door zijn rationaliteit het bijgeloof overwonnen heeft. Dit is maar gedeeltelijk waar, want door zijn overdreven mechanisch-rationeel handelen, verliest hij grotendeels zijn geestelijke waarden.

"De antropologen hebben beschreven, wat er met een primitieve gemeenschap gebeurt, wanneer de geestelijke waarden hiervan aan de invloed van de moderne beschaving worden blootgesteld. Deze mensen verliezen de zin van hun leven, hun sociale organisatie valt uiteen en zij geraken moreel in verval. Wij bevinden ons nu in dezelfde toestand. Wij hebben echter nooit werkelijk begrepen, wat wij verloren hebben, want onze geestelijke leiders zijn ongelukkigerwijze sterker in het beschermen van hun wetten en instellingen geïnteresseerd dan in het begrijpen van mysterie, dat de symbolen bieden.
Volgens mijn mening sluit het geloof het denken (dat het sterkste wapen van de mens is) niet uit, maar ongelukkigerwijze zijn veel gelovigen blijkbaar zo bang voor de wetenschap (en voor de psychologie), dat zij de numineuze (*) psychische krachten, die het leven van de mens ten eeuwigen dage beheersen, niet willen zien. Wij hebben alle dingen van hun mysterie en hun numinositeit beroofd en niets is meer is heilig...

(*) numinositeit = intrensieke waarde

De mens voelt zich in de kosmos geïsoleerd, omdat hij niet meer met de natuur verbonden is en zijn emotionele 'onbewuste identiteit' met de natuurfenomenen verloren heeft. Deze hebben langzamerhand hun symbolische implikaties verloren. De donder is niet meer de stem van een toornige god en de bliksemschicht niet meer zijn wrekend werptuig. Geen enkele rivier bevat nog een geest, geen boom is nog het levensprincipe van een mens "
(XI)

Jung heeft tevens een eigen theorie ontwikkeld over de opdracht van elk individu. Volgens hem moet elke mens een psychisch rijpingsproces ondergaan dat leidt tot een innerlijk evenwicht. Dit proces, dat hij INDIVIDUATIE noemt, bevat twee stappen:

1. de mens moet met volle bewustzijn zijn eigen persoonlijkheid aanvaarden,

2. maar ondertussen moet hij verder zijn persoonlijkheid ontwikkelen.

(XI) JUNG Carl: "De mens en zijn symbolen", Amsterdamboek, 1974.

Deze individuatie kan belemmerd of vertraagd worden door zowel externe als interne mechanismen. De twee belangrijkste interne mechanismen zijn volgens Jung:

1. het zich indentificeren met archetypen, bijvoorbeeld zich inbeelden een held te zijn;

2. zijn ideaalbeeld van de vrouw (man) projekteren op zijn echte partner, dit leidt onvermijdelijk tot liefdes- en huwelijkskonflikten; want in het onbewuste bevindt zich een tegenhanger voor de persona (*): anima is de vrouwelijke tegenhanger (**) in de man, Animus is deze (**) bij de vrouw.

Tijdens dit individuatieproces kan een neurose ontstaan wanneer de drang naar zelfverwerkelijking in botsing komt met een te grote weerstand. Dan ontstaat volgens Jung een autonoom kompleks.

(*) De PERSONA is het masker dat de mens draagt in zijn kontakt met anderen; het is de rol die ieder van ons bewust speelt, bijvoorbeeld de rol van de stoere bink (verleidelijke vamp).

(**) De tegenhanger is de vrouwelijke (mannelijke) natuur bij de man (vrouw), die bestaat uit de typische vrouwelijk (mannelijke) gevoelens plus het beeld van de ideale partner.

Het onbewuste wordt nu niet langer als uitsluitend iets ziek-makend bekeken. In de gezonde mens is het een kreatieve kracht. Het onbewuste kan twee positieve rollen vervullen:

1. als inspiratiebron;

2. als kompensatiemiddel om het evenwicht in de persoonlijkheid te herstellen.

MELLIE UYLDERT is een Nederlandse die tracht door publikaties en spreekbeurten de mensen terug een kosmisch gevoel van verbondenheid met de wereld te geven. Bovendien heeft ze veel aandacht voor ons Germaans erfgoed. Ze waagt zich ook op het vlak van de psychologie. In een van haar boeken legt zij het verband tussen de mythe en het sprookje (XII). Zij vecht in dit boek de drie klassieke verklaringen van het sprookje aan. Deze verklaringen zijn:

1. het sprookje is een vorm van natuurmythe; de natuur wordt gepersonifieerd (Mannhardt);

   haar kritiek:

   er bestaat géén analogie met de zintuigelijke werkelijkheid, het sprookje beeldt innelijke waarheden uit.

(XII) Mellie UYLDERT: "Verborgen Wijsheid van het Sprookje" De Driehoek - Amsterdam

2. het sprookje is gebaseerd op beschrijvingen van oude religieuse volksgebruiken (Saintyves);

3. sprookjes bezitten een historische gronslag.

   haar kritiek

   sprookjes zijn produkten van de menselijke geest.

Haar verklaring voor het sprookje heeft een psychologische grondslag. Zij meent dat het sprookje een symbolische verhaal is dat de eeuwige waarheid als boodschap heeft. Deze eeuwige waarheid is het feit dat alles wat bestaat wel vergaat, maar altijd terugkomt (= de idee van de eeuwige wederkeer).

Het sprookje " ontspringt ... steeds opnieuw uit de onbewuste diepten van de mensenziel .... Elke sprookje is een kunstwerk, dat niet wordt gemaakt, maar geschapen dat spontaan opwelt, als een droom" (XII, blz. 8)

"De beelden van het sprookje liggen als uitdrukkingsvorm van ... archetypen (Jung) ... in het collectieve onbewuste zielsgebied van alle mensen over de gehele aarde en in alle tijden." (XII, blz.11)

"De waarde van een sprookje is niet afhankelijk van zijn ouderdom, maar van de juistheid en zuiverheid van zijn symboliek" (XII, blz. 7)

De symbolen blijven veel langer van kracht dan beschrijvingen van gevoelens, een wolf is nog altijd een angstaanjagend dier dat het symbool van het

kwade gebleven is. Dus de "Wolf" heeft zijn symboolwaarde behouden, daardoor blijft het sprookje fris en springlevend.

Het doel van het sprookje is de mensenziel hoop, moed en vertrouwen te geven, want "Het sprookje werkt door in het het onbewuste zielsleven, waar het verstand geen macht heeft en het IK in zijn naaktheid bestaat. Daar spelen zich de grote psychische ontwikkelingsprocessen af en is een door het sprookje versterkt waarheidsbesef een grote hulp. Een kind dat 's avonds in bed, in het donker, bang is voor de wolf, helpt men het meest, door hem het sprookje van Roodkapje (op de geschikte wijze) te vertellen, want daarin wordt de wolf immers verslagen ! .... Men moet niet trachten de strijd (in het sprookje) te vermijden, maar het kind voor de onvermijdelijke strijd wapenen ! ... Primitieve, kinderlijke mensen kunnen goed sprookjes vertellen ... deze mensen staan psychisch op hetzelfde plan ... als hun jeugdige toehoorders.." (XII, blz. 9)

"In hun kleutertijd zoeken kinderen het gezelschap van kinderlijke zielen en van verhalen uit de kindertijd der mensheid - dat past bij elkaar. En men begrijpt elkaar en begrijpt INTUITIEF het sprookje, omdat de taal van dit groeistadium de taal der BEELDEN is, nog niet die der begrippen." (XII, blz. 10)

"Een moeder, die het sprookje vertelt met vrees in het hart, dat het kind misschien bang zal worden voor Roodkapjes wolf ... brengt haar vrees over op het kind .... Is het kind dan diezelfde avond bang, dan is dat haar schuld en niet die van het

sprookje ! - Want het sprookje kan wel een onbewuste angst in het kind bewust maken, maar is er, door de goede afloop van het sprookjesgebeuren, meteen het wapen tegen. De wolf wordt immers verslagen ..." (XII, blz. 10)

Drie erg bekende sprookjes, Roodkapje, Doornroosje en de Wolf en zeven Geitjes, trachten de zonnemythe uit te leggen. Zo is Roodkapje in feite het verhaal van de zon die elke avond ondergaat in een rode schijn (avondrood = roodkapje), maar 's morgens terugkomt (ochtendrood = roodkapje). Doornroosje, de schone slaapster is het symbool van de zon of van de seizoenen (na de winter herleeft de natuur in de lente). Zo ook de zeven geitjes, die ongeschonden door hun moeder uit de buik van de wolf gehaald worden.

Het sprookje van Assepoester is niet zo eenvoudig te verklaren. Mellie Uyldert zoekt in een esoterische richting : een overwinning van het irrationele op het rationele. Maar er bestaat ook een meer eenvoudige uitleg. De dood van Assepoesters moeder, staat voor het einde van de goede tijden. De geborgenheid die het gezin en de sibbe biedt, gaan verloren. Het noodlot legt zware beproevingen op onder de vorm van de stiefmoeder die Assepoester onrechtvaardig behandelt. Assepoester zoekt steun bij haar moeders graf onder een boom, symbool van het woud. Hier komt ze tot bezinning en put moed. Het schoentje symboliseert haar lot. Ze aanvaardt haar lot, ze tracht het niet te ontvluchten. De spreuk "Wie het schoentje past, trekke hem aan ! ", maakt duidelijk dat ieder zijn eigen lotsbestemming heeft en daaraan niet ontsnappen kan.

BESLUITEN

1. De invloed van het onbewuste op het menselijk handelen is waarschijnlijk groter dan we willen toegeven.

2. De overerfbaarheid van het onbewuste is niet bewijsbaar, omdat de inhoud ervan maar fragmentarisch gekend is door analyses van dromen en sprookjes.

3. Indien we aannemen dat het onbewuste erfbaar is, dan is ook, het volksgebonden deel, met name de kulturele beelden (=mythen), onderhevig aan vermenging. Dit zou een mogelijke verklaring kunnen zijn voor het psychisch onevenwicht, dat naar men beweert zo kenmerkend is voor 'mengbloeden'. Deze verklaring is steekhoudend, op voorwaarde dat een andere bewering ontkracht wordt die zegt, dat de milieuinvloeden erg belangrijk zijn tijdens het onwikkelingsproces van een individu. De 'mengbloeden' worden in de meeste landen aan een grote sociale druk blootgesteld met als enig doel hen in een minderwaardige positie te plaatsen. Dit is echter niet het geval in Latijns-Amerika, daar overheersen namelijk kwantitatief de 'mengbloeden'.

SAMENVATTING VAN DE KRITIEK OP HET TWEEDE UITGANGSPUNT.

De kwasi 100% overerfbaarheid van fysische eigenschappen valt niet te ontkennen, maar wat betreft psychische eigenschappen spelen milieuinvloeden een belangrijke rol. Dus alles aan de genen (het bloed voor Rosenberg) toeschrijven is fout.

De belangrijkheid van de invloed die uitgaat van de mythe is niet te achterhalen, omdat ze tot het onbewuste behoort. De gevolgen van eventuele menging met 'vreemde' mythen zijn bijgevolg, moeilijk (onmogelijk ?) te achterhalen.

KRITIEK OP HET DERDE UITGANGSPUNT:
DE SYSTEMATISCHE ONDERDRUKKING DOOR DE KERK.

Gedurende de Middeleeuwen heeft de kerk van Rome haar monopolie van kennis en onderwijs systematisch verdedigd. Ze heeft alle vormen van vrij onderzoek (= buiten haar supervisie) verboden. Om de zogenaamde hekserij uit te roeien heeft ze kerkelijke rechtbanken (inkwisitie) in het leven geroepen, die de beschuldigden samen met zijn bekentenissen overmaakten aan de wereldlijke rechtbanken, die op hun beurt vonnissen velden en de straffen uitvoerden. De dominikanen en de franciskanen schuimden, al bedelend Europa af, op zoek naar "handlangers van de duivel". De beschuldigden werden eerst uit de kerk verbannen, want dan pas mochten de speciale foltertuigen (*) aangewend worden om bekentenissen af te dwingen.

Naast deze gruwelijke onderdrukking heeft de kerk systematisch het Germaans erfgoed vernietigd. Enkele schrijnende voorbeelden hiervan zijn:

1. *het met de grond gelijkmaken van DE heilige plaats van Skandinavië: Upsalla;*
2. *de inhoudsverandering van Germaanse feesten, o.a. het Joelfeest werd omvormd tot Kerstmis;*

(*) voor heksen tot bekentenissen te dwingen werden ondermeer volgende speciale marteltuigen ontwikkeld: het spaans paard, de vagina-peer, de kettervork en de vuurbank.

3. *de vernieling van de grootste Germaanse bibliotheek aller tijden (*);*

Sedert de zestiger jaren is de Roomse kerk tot inkeer gekomen en geeft ze openlijk haar fouten uit het verleden toe. Maar ... kan de aangerichte schade nog hersteld worden ?

(*) Lodewijk de Vrome, zoon van Karel de Grote, zijn grootste karaktereigenschappen waren toegevendheid en zachtaardigheid. In kombinatie met zijn vroomheid maakte dit van hem een gewillig werktuig in handen van de geestelijkheid:

"In zijn ijver het 'heidendom' uit te roeien ging Lodewijk zelfs zo ver, dat hij de oude Germaanse liederen verbood, die hij zelf in zijn jeugd had geleerd. Niemand mocht ze nog lezen of leren. De Germaanse heldensagen, die zijn grote vader met zoveel piëteit had verzameld, liet hij VERBRANDEN, tot eeuwige schande van zijn naam."

Bron: "Wereldgeschiedenis" Sesamreeks deel vijf - De Volksverhuizingen - blz. 160 Carl Grimberg en Ragnar Svanstroms, Nederlandse vertaling, uitgegeven door Bosch en Keuning n.v. - Baarn.

SLOT

POSITIEVE PUNTEN

1. Rosenberg vestigt terecht de aandacht op het RELIGIEUS GEVOEL dat vooral door de mystici beschreven wordt. Dit gevoel hangt samen met het besef van tot een bezielde kosmos te behoren. Dit gevoel is door de opkomst van het wetenschappelijk-materialistisch denken verdrongen. Maar nu beseft de mens dat de wetenschap het antwoord op de levensvragen schuldig blijft. De mens heeft ervaren dat de wetenschap géén zekerheid biedt en bijgevolg groeit de onrust. Daarom neemt de belangstelling voor het okkulte toe, want daar is er sprake van de absolute zekerheid, die rust en geborgenheid biedt aan zijn volgelingen. Want zij zijn immers de ingewijden, de uitverkorenen. Jung beschouwt dit rustgeven als de fundamentele rol van de mythe (zie citaat op blz. 156).

2. Rosenberg hecht veel belang aan de invloed van het ONBEWUSTE op het menselijk handelen. Hij treedt zodoende in de voetsporen van Carl Jung, deze meende ook dat wij onszelf wijsmaken van rationeel te handelen, door achteraf onze beslissingen met logische motieven te omkleden. Maar in feite worden wij gedreven door ons onderbewustzijn, dat in belangrijke mate door ONS VERLEDEN (o.a. mythen) van inhoud voorzien wordt. Anders gezegd, het heden, dus hetgeen wij nu doen, wordt gedeeltelijk bepaald door ons verleden, dat tot ons komt langs ons onderbewustzijn dat erfelijk is.

3. Rosenberg beklemtoont de belangrijke rol van de WILSKRACHT. Want door wilskracht gedreven, kan de mens in belangrijke mate zijn handelen richten op vooraf door hem bepaalde doelen. Wilskracht kan alleen groeien, op voorwaarde dat er voldoende zelfvertrouwen aanwezig is. Dit benodigd zelfvertrouwen kan een volk verwerven door zich te richten naar belangrijke figuren uit zijn verleden.

4. Rosenberg benadrukt een fundamenteel volkerenrecht, namelijk het recht op zelfbestuur in de ruime zin van het woord. Dit RECHT OP ANDERS ZIJN kan eventueel het gedwongen vertrek van de immigranten inhouden, dit zou dan de onvermijdbare keerzijde van deze medaille kunnen zijn.

NEGATIEVE PUNTEN

1. *Het bijna agressieve rasbewustzijn dat Rosenberg propageert, mist veel fundament, want de rasvermenging is een FEIT. Een sterk samenhorigheidsgevoel i.p.v. dit ongegrond racisme is echter wel een zinvol alternatief. Zo is het mogelijk om het Germaans geestelijk erfgoed als uitgangspunt te nemen in een poging om de verwante volkeren nader tot mekaar te brengen.*

2. *De Germaanse mythen, die in ons grijs verleden gemeengoed waren, in deze tijd onveranderd te doen herleven, lijkt mij een utopische opgave. Want de afgelopen 1500 jaar kerstening hebben ontegensprekelijk een stempel op ons gedrukt. De meeste sporen daarvan zijn in ons onderbewustzijn en in onze omgeving (kulturele getuigenissen) terug te vinden. Dus hoe sterk ook onze wilskracht mag zijn om terug 'oude' Germanen te worden, de klok terugzetten is een onmogelijke opgave. Onze situatie is te vergelijken met deze van Indiaanse weeskinderen, die tijdens de verovering van het Wilde Westen opgevangen zijn geworden door zendelingen. Het idialisme en de inzet van deze religieuzen verdient onze bewondering, maar hun opvoedingswerk heeft diepe sporen nagelaten bij deze weeskinderen, zij hebben zich nadien altijd ANDERS blijven voelen, niettegenstaande zij weinig bewuste kennis over hun verleden en kultuur bezaten.*

De evolutie, hoe goed of hoe nadelig ook, ze kan niet gestopt worden !

OPEN VRAGEN

1. *Welke is de invloed van de genen en het milieu, afzonderlijk bekeken, op de ontwikkeling van een individu ?*

   Deze scheiding is moeilijk te maken, maar wel erg belangrijk voor het antwoord te kunnen geven op de volgende vraag.

2. *Is een vermenging met immigranten uit andere regio's (bijvoorbeeld uit Noord-Afrika) een verrijking van ons genenbestand ofwel het begin van een onherroepelijk kultuurverval ?*

   Lewontin beschouwt deze vermenging als een verrijking (zie citaat blz. 129). Rosenberg daarentegen vindt dit het grootste gevaar dat Europa bedreigt:

   "Wir empfinden es heute als Pflicht, uns bis zur letzten Klarheit Rechenschaft über uns selbst zu geben, uns entweder zu dem Höchstwert und den tragenden Ideen des germanischen Abendlandes zu bekennen, oder uns seelich und korperlich wegzuwerfen. FÜR IMMER." (XIII, blz. 119)

(XIII) Alfred ROSENBERG: "Der Mythus des 20.Jahrhunderts" Hoheneichen Verlag, Munchen, tiende druk 1943.

3. *Als Carl Jung gelijk heeft met zijn bewering dat het kollektief onderbewustzijn erfbaar is, in welke mate wordt ons handelen dan beïnvloed door de mythen ?*

Want de mythen zijn, volgens Jung, kultuurgebonden, verschillen dus van volk tot volk en door vermenging zouden ze eventueel aanleiding kunnen geven tot een onevenwichtig gedrag.

SLOTBESCHOUWING

Afgezien van het ongefundeerd racisme, want de vermenging is nu eenmaal een onweerlegbaar feit, is het mogelijk om de boodschap van Alfred Rosenberg te beschouwen, als een oproep om te komen tot een groter samenhorigheidsgevoel binnen de grote Germaanse familie waarvan de afstammelingen verspreid over de gehele wereld leven.

Want, indien de theorie van Carl Jung over de erfbaarheid van kultuurgebonden beelden juist is, dan betekent dit dat ons Germaans geestelijk erfgoed het deel van ons onderbewustzijn is dat ons onderscheid van de andere volkeren. De oproep tot samenhorigheid werd door P. J. Kooymans in een gedicht (*) verwoord; waarvan hier tot slot de twee eerste strofen volgen:

Ik zoek mijn broeder, den blonden Germaan.
Ik wil mijn handen hem reiken.
Ook daar hebben onze vad'ren gestaan,
Waar wilde golven de rotsen slaan
En de Noord-wind bruist door de eiken.

Verliet hij den grond waar hij werd geboren,
Daartoe dwong hem de nood.
Ik zal hem vinden, dat heb ik gezworen
Hem zeggen, dat wij toch samenhoren
Wij allen in leven en dood.

(*) "Ik zoek mijn broeder !"

INHOUDSTAFEL

ALFRED ROSENBERG (1893-1946) behoorde samen met Speer en von Schirach tot de intelligentia onder de leiders van het Derde Rijk. Zijn terdoodveroordeling op het proces van Neurenberg werd twintig jaar later door de Amerikaanse medeaanklager (R. Kempner), als een te zware straf bestempeld.

In 1930 verscheen Rosenbergs belangrijkste filosofisch werk: " Der Mythus des 20. Jahrhunderts." (" De Mythe van de Twintigste Eeuw "). Door in dit werk het Noordse ras centraal te plaatsen, kwam hij tot historische inzichten die sterk afweken van de gangbare opvattingen. Tevens ontwierp hij op basis van dit ras een blauwdruk voor een nieuwe levensvisie die gebaseerd was op eer en trouw.

De hevige reakties die het verschijnen van de "Mythe" veroorzaakte, tonen aan dat er fundamentele vraaagstukken in behandeld worden: religie, filosofie, psychologie, racisme, alles komt aan bod.

Dit boek tracht in de eerste plaats een objektieve SAMENVATTING en korte synthese van de "Mythe" te bieden. Nadien worden de uitgangspunten van Rosenbergs bewijsvoering kritisch onderzocht. Dit KRITISCH ONDERZOEK gebeurt in het licht van recente ontdekkingen op het gebied van erfleer en psychologie. Tenslotte worden zowel de positieve als de negatieve punten van de "Mythe" opgesomd.

Veertig jaar na de terechtstelling van Rosenberg verschijnt dit boek. Hopelijk zijn ondertussen de passies wat geluwd en is nu de tijd rijp om in alle rust en objektiviteit een oordeel te kunnen vellen over een ideologie, die in onze recente geschiedenis zulke diepe sporen nagelaten heeft.

NUGI 614 ISBN 90-71698-02-5